

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Benford_Gregory-V_oceanu_noci.pdb

PDB Name: Benford Gregory - V oceanu noci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.6.2007
Modification Date: 11.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Gregory Benford
V oceánu noci

Joan, protože ví, co to znamená

Nepřestáném objevovat, konec všeho bádání bude tam, odkud jsme vyšli, konečně to poznáme.
T. S. Eliot

ČÁST PRVNÍ 1999

Encyclopaedia Britannica, 17. vydání, 2073: heslo Ikaros Planetka 1566. Měla nejexcentričtější oběžnou dráhu ze všech známých asteroidů ($e=0,83$), nejmenší průměrnou oběžnou dráhu ($a=1,08$) a nejbližší průlet kolem Slunce (28 000 000 kilometrů). Objevena Walterem Baadem z observatoře Mount Palomar v roce 1949. Oběžná dráha sahala od Merkuru za Mars, k Zemi se mohla přiblížit na 6 400 000 kilometrů. Radarová pozorování naměřila průměr kolem 800 m a dobu rotace zhruba 2,5 hod. Podivná dráha přitáhla větší pozornost až v červnu roku 1997, kdy se za Ikarem objevil ohon plynů a prachu. Proměna apolónského asteroidu v kometu vzrušila celý astronomický svět. Nepravidelnost nabyla zásadního významu, když výpočty z října 1997 ukázaly, že ohon mění Ikarovu dráhu. Změna oběhu by za několik let způsobila srážku části komety se Zemí. Kolize s řídkým plynem by byla neškodná. Jádro Ikara však zůstávalo neznámé a někteří vědci dovodili, že Zemi může ohrozit masivní zbytek pevné hmoty, což by znamenalo...
Ikaros

Podle řecké legendy Daidalův syn. Když sochař a architekt Daidalos postavil krétskému králi Mínóovi labyrint, upadl v nemilost. Z vosku a peří pro sebe a pro Ikara vyrobil křídla a uprchl na Sicílii. Ikaros se však vznesl příliš blízko ke slunci a jeho křídla roztála spadl do moře a utopil se. Ostrov, na něj ho vyplavilo moře, byl nazván Ikarie. Legenda často slouží jako symbol lidské touhy po poznání bez ohledu na cenu. Jako obraz úpadku západní kulturní nadvlády se Ikaros objevuje v mistrovském díle van Hovena „Ikarův pád“ (1997)...
V současnosti uváděné hodnoty jsou o něco nižší. Pokud se nepříhoda nic nepředvídatelného, do zajímavé blízkosti Země se Ikaros dostane 14. června 2090 (0,03 AU).

Jedna

Letící horu našel podle stínu.

Slunce se před ním schovávalo za zvířenou vrstvou prachu a Nigel Ikara poprvé uviděl na špičce protaženého prstu stínu v mračnech.

„Je tam jádro,“ hlásil do vysílačky. „A je pevné.“

„Jseš si jistý?“ ozval se Len. Jeho hlas zněl v rádiovém šumu slabě, i když byl modul Drak sotva tisíc kilometrů daleko.

„Jo. Něco sakra velkého vrhá pěkně dlouhý stín v prachu a v ohonu.“

„Zavolám Houston. Hned se ozvu, kámo.“

Ostří ticha otupilo hučení. Nigel měl v ústech sucho, jako by žvýkal bavlnu vzrušení se v něm svářilo se strachem. Nasměroval modul ke stínovému kuželu, mířícímu přímo na Slunce, a seřídil polohu. Do zádi mu uhodil ob-lázek. Vlétl do tmavé homole. Slunce zbledlo a vzápětí zhaslo, když se před něj postavila černá tečka. Nigel letěl žlutou záplavou. Korona pableskovala kolem tvrdého kousku tmy, Ikara. Byl první, kdo po dvou letech asteroid uviděl. Pozorovatelům na Zemi se pevné jádro skrývalo v závoji prachu a plynu.

„Nigele,“ zadrmolil Len, Jak rychle se blížíš?“

„Těžko říct.“ Tečka narostla do velikosti desetníku na délku paže. „Opouštím stín, kdyby to šlo moc rychle.“ O trup mu dutě zabušily dva kamínky prach tu byl hustší, Ikaros krvácel do ohonu.

„Jo, přesně to navrhl i Houston. Zaznamenal jsi magnetické pole?“

„Ne... počkej, zrovna mi to něco hlásí. Asi tak desetina gause.“

„Hni. Radši jím to řeknu.“

„Fajn.“ Trochu se mu stáhl žaludek. A je to tady, pomyslel si. černá mince rostla. Nigel se pro jistotu s modulem vzdálil ještě kousek od ohonu. Krátký záběr řídících trysek ho přibrzdil. Prohlédl si nepravidelný okraj Ikara příručním

teleskopem, ale žhnoucí bílé slunce smazalo všechny detaily. Cítil, jak mu v těsném skafandru líně buší srdce. Zapraskání, šum z éteru. „Mluví Dave Fowles, Houston, vysílám přes Draka. Gratulujeme k vizuálnímu kontaktu. Chceme si ověřit to magnetické pole. Můžete nám poslat záznam z automatu? „

„Rozumím,“ odpověděl Nigel. Hovory s Houstonem vážly zpoždění dělalo několik sekund i při rychlosti světla radiových vln. Přehodil pár spínačů, ozvalo se ostré pípnutí. „Hotovo.“

Okraj kotouče už byl docela blízko. „Obletím to, Lene. Možná tě na chvíli ztratím.“ „Jasně.“

Přehoupal se přes ostrov čáru soumraku do plného slunečního světla. Pod sebou viděl svět spálený na popel. Pahrby a mělká údolíčka vrhaly krátké stíny, skála byla všude stejně černá, trochu dohněda. Výrazně eliptická dráha vedla Ikara jednou ročně dvakrát blíž k Slunci než Merkur.

Nigel srovnal se skálou rychlost a spustil sérii automatických experimentů. Světla na panelu pomrkávala a v přeplněné kajutě rytmicky broukaly přístroje. Ikaros se v srpku bílého Slunce pomalu otáčel, pustý a zjizvený... vůbec se netvářil, že nese smrt milionům lidí. „Slyšíš mě, Nigele?“ zeptal se Len. „Slyším.“

„Už jsem se dostal z tvého rádiového stínu. Jak vypadá?“

„Šutr, možná nikl a železo. Ani stopa po sněhu nebo složených útvech.“

„Není divu, taky se už smaží pár miliard let.“

„Kde se tedy vzal ten ohon? Proč svítí?“

„Na povrch se dostal kus ledu, snad se otevřela puklina... sám víš, co nám říkali. Ať to bylo cokoli, možná už se to vypařilo. Dva roky by měly stačit.“

„Vypadá to, že se otočí... mm, počkej... zhruba každé dvě hodiny.“

„Hmm,“ přisvědčil Len. „Tak to je jasné.“

„Takovou odstředivou sílu vydrží jediné pevná skála, co?“

„To taky povídali. Možná je Ikaros zbytek vyhořelé komety a možná ne - prostě je to šutr a víc nás teď nemusí zajímat.“ Nigel ucítil v ústech hořkou pachut'. Nasál trochu vody a propláchl si zuby.

„V průměru má skoro kilometr, tvar zhruba kulový, na povrchu nic moc zajímavého,“ ohlásil pomalu. „Žádné jasné krátery, ale vidím pár mělkých kruhových dolů. To cyklické zahřívání a ochlazování možná zrychluje erozi.“

Tohle všechno odříkával bezmyšlenkovitě a snažil se nevnímat narůstající depresi. Nigel doufal, že se z Ikara místo skály vyklubou ledový slepenec, i když věděl, že nepřímé důkazy svědčí pro opak. Spolu s několika astrofyziky předpokládal, že kometa roku 1997, jasné oranžový ohon dvacet milionů mil dlouhý, viditelný ze Země po tři měsíce, znamená Ikarův konec. Žádný teleskop, ba ani Skylab X na oběžné dráze, nedokázal proniknout mračny plynů a prachu až na místo, kde kdysi obíhal asteroid Ikaros. Zastánci jedné teorie tvrdili, že nekonečný proud slunečního větru narušil kamennou skořápku a náhlé vzplanutí ohonu způsobilo zánik ledového jádra. Nic by tak nezbylo. Většina astronomů ale nevěřila, že by v jádru Ikara mohl být led, a na špičce komety čekali spíš kamenný asteroid.

NASA doufala, že vědecký spor pomůže sehnat peníze na pilotovanou výpravu. Vesmírná agentura potřebovala jako vždy podporu tisku a veřejnosti. Od výbuchu Challenge.ru v osmdesátém šestém urazila NASA kus cesty. Napřed se pustila do vývoje transatmosférických raketových letadel, která se dostala do stratosféry na křídlech a teprve pak zapínala raketový pohon, ale projekt zkrachoval. Jakmile to šlo, couvla agentura z vojenské a komerční dopravy nákladů na orbitu a začala se tvářit především jako vědecká instituce.

Ikaros zprvu působil jako příjemná podívaná. Neočekávaně jasná kometa vynahradila lidem halleyovské zklamání z osmdesátého pátého. Los Angeles Times překřtily Ikara na „instantní kometu“. Ohon byl vidět i skrze příměstský smog. Ve zprávách bylo o čem mluvit.

Ale v zimě roku 1997 se z otázky Ikarova složení stalo něco víc než jen nudný akademický problém. Výtrysk plynu z jádra toho, co bylo nyní kometou Ikaros, vychýlil objekt z dráhy. Prachový mrak zaostával kousek za předpokládaným jádrem, ale dalo se usoudit, že někdejší asteroid přesto zůstává zhruba uprostřed. Odchylka byla jen mírná. Přesně změřit nešla a nejistota zůstávala. Bylo však jasné, že do července 1999 se mrak i s tím, co snad zbylo z Ikara, srazí se Zemí.

„Lene, jak to vypadá od tebe?“ zeptal se Nigel.

„Nuda. Kvůli prachu vidím pendrek. Slunce působí hrozně vybledle. Odlít jsem dost stranou, aby ses mi neschoval v jeho rádiovém šumu.“

„Kde jsem teď?“

„Uprostřed mraku, šněruješ si to rovnou do Bengál-ska.“

„To snad ne.“

„Jo. Hele, mám tu pro tebe hovor z Houstonu.“ Chvilí se pod ním černý podobaný svět otáčel v tichu. Nigel přemýšlel, zda je z prahoty Sluneční soustavy, jak tvrdili astrofyzici, nebo z jádra rozbité planety, což vytrubovala méně spolehlivá média. Doufal, že najde sněhovou kouli z metanu a vody, co se rozbije při nárazu o atmosféru, možná udělá ohňostroj, ale jinak nic. Zíral na ten spálený svět, tak pevný, tak smrtonosný, že mu vzal veškerou naději. Automatické fotoaparáty metodicky cvakaly a mapovaly náhodně rozložené prohlubně a pahrby kajuta páchla rozpáleným železem a kyselým potem. Na procházky s Lenem, vrtání do skály, měření a sbírání vzorků teď nebyl čas.

„Tady zase Dave, Nigele. Ta síla magnetického pole všechno potvrdila - je to NiFe, osmdesát procent nebo čistší. Podle rozměrů počítáme hmotnost tak na čtyři miliardy kilo.“

„Fajn.“

„Údaje z Lenových radarů nám také pomohly upřesnit dráhu. Ten kámen, co na něj koukáte, práskne přímo doprostřed Indie, jak jsme předpokládali. Ted'...“

„Chcete, abychom se pustili do drůbežářské malovýroby,“ doplnil Nigel.

„Přesně. Sneste Vajíčko.“

Nigel nahodil panel systémových monitorů. „Rozjždím Vajíčko na plný výkon,“ ohlásil mechanicky a sledoval kontrolky.

„Zlom vaz, kámo,“ přerušil ho Len. „Radši se napřed mrkni, kam ho sneseš. Máme řůru času. Když budeš chtít pomoci, zařvi,“ dodal, i když oba věděli, že nemůže s Drakem vlétnout do mračna, aniž by ztratil spojení s Hous-tonem.

Nigel hodinu nahazoval padesátimégatonovou fúzní bombu za kajutou. Hlásil nacvičené fráze - kontroly pojistek, zabezpečení, operační profily -, ale ani na chvíli nespustil oči z ožehnuté skály pod sebou. Ke konci procedury zahlédl, co hledal zubatou puklinu na povrchu Ikaru.

„Myslím, že jsem našel tu díru,“ zavolal. „Je dlouhá asi jako fotbalové hřiště, v nejširších místech tak deset metrů napříč.“

„Trhlina?“, zeptal se Len. „Možná se ten šutr rozpadá.“

„Možná. Bylo by zajímavé najít jich víc a zjistit, jaký tvoří vzor.“

„Jak je hluboká?“,

„Zatím nevím, dno je ve stínu.“

„Jestli máš čas, počkej. Houston má zase něco na srdci.“

Odminka, potom: „S tou vaší telemetrií jsme byli velice spokojeni, Nigele. Tady na Řízení máme dojem, že Vajíčko by už mohlo letět.“

„Než začne létat, musí se vylítnout.“

„To máte pravdu, dostal jste mě,“ rozesmál se lehkovážně Dave.

Za chvíli promluvil pečlivě váženými slovy: „Víte, přál bych vám vidět přenos odsud z Řízení. Dvacet kilometrů na všechny strany jsou plné silnice, všude se tísni davy. Myslím, že jsme oslovili celé lidstvo, Nigele, hrdinným konáním...“

Napadlo ho, jestli si Dave uvědomuje, co plácá. Asi ano každý astronaut je trochu potulný komediant.

Musel se zašklebit, když uhlazený hlas za chvíli popisoval tlak zpocených těl namačkaných kolem NASA v Hous-tonu, srdeční záchvaty a předčasné porody, vášnivé modlitby Nových synů a vigilie u nepokojných plamenů obřadních ohňů. Ten chlap to uměl, o tom žádná miliony shromážděných byly přesvědčeny, že náhodou naslouchají opravdovému rozhovoru mezi Houstonem a Ikarou, zatímco ve skutečnosti Dave mluvil především k nim.

„Chcete tady na Zemi někomu něco vzkázat, Nigele, než se pustíte do práce?“

Odpověděl, že ne, že nemá komu a že si raději dobře prohlédne tu trhlinu na Ikarovi. V duchu si představil své rodiče v neuklizeném bytě, chtěl k nim promluvit, vzpomněl si, jak jim nedokázal vysvětlit, proč to všechno dělá.

Stále žili v tom krásném mrtvém světě, kde vesmír znamenal výzkum a výzkum nezaujatou pravdu. Věděli, že se připravoval na nikdy neuskutečněné projekty. Mezitím pobyl na orbitě alespoň jako schopný technik, a to jim nevadilo. Zato teď. Nedokázali pochopit, jak dokázal přijmout misi, ze které koukal jen výbuch bomby, když všechno zvládne, a smrt, když něco selže. Narychlo spíchnutou, šílenou, zbastlenou misi se čtyřicetiprocentní nadějí na úspěch - alespoň podle systémových analytiků.

Anglii opustili, když se jejich syn v posledním ročníku na Cambridgi dostal do americkoevropského kosmického programu. Jako všestranný vědec byl pružný, tělesně zdatný (squash, fotbal, amatérské létání), příjemný, poslušný (Brit by měl být vděčný za jakoukoli nabídku) a reprezentativní. Když prokázal nezvykle dobré reflexy, slušně létal a vzali ho do později zrušené expedice na Mars, rodiče z něj měli radost a pocít, že jejich oběti nepřišly vniveč.

Povede nový věk průzkumu Měsíce, mysleli si. Ospravedlní jejich útěk z ospalé útulné Anglie do tohoto tech-nikolorového technokratického cirkusu.

Když potom přišel Ikaros, ptali se: to musí dávat v sázku všechna ta léta na Cambridgi, výcvik astronauta, aby se ztratil někde ve vakuu mezi Venuší a Zemí?

A on jim na to řekl...?

Nic. Seděl u nich v Bostonu, netrpělivě se houpal v křesle a mluvil o práci, plánech, příbuzných, druhé hospodářské krizi, politice. Z jejich argumentů si moc nepamatoval, jen zastřenou kadenci jejich řeči. Ve vzpomínkách mu rodiče splývali v jedinou osobu, jediný rozvláčný suffolský přízvuk, jehož měl plné dospívání. Jeho vlastní hlas do těch hladkých samohlásek nikdy nesklouzl, nikdy nemůže být jako oni. Byli mu cizí a přestože byl jejich syn, nikdy se nedostal do okruhu jejich života. Uvnitř byla jistota, čisté formy. V obývacím pokoji měli vzduchové kapsy, místa plná vůně slazeného čaje, zatuchlých knih nebo květináčů, věcí podstatnějších než jeho slova. V jejich plesnivém domku nervózní přelidněný svět přestával existovat a i jemu samotnému bylo zatěžko uvěřit, že venku jsou města plná přistěhovalců, kteří jako houba požírali bez užitku všechno, co pro ně kdo vymyslel nebo udělal.

Na výzkum, na nápady a na sny zbylo málo peněz. Rodiče si to ale neuvědomovali. Otec maličko vrtěl hlavou, poslouchal Nigela a zřejmě si nepřipouštěl, že dává nesouhlas tak jasně najevo. Když Nigel popsal misi k Ikaru, záhadně se podíval na matku a pak synovi rozvážně poradil, ať nelétá a počká si na něco lepšího. Jistě se dočká. Samozřejmě. V bezpečném kruhu jim to bylo naprosto jasné. Zatím je nepotěšil snachou ani vnoučaty a v posledních pár letech o sobě nedával příliš často vědět. Za otcovým le houčkým vrtěním hlavou se skrývalo tohle všechno a Nigel si slíbil, že po letu k Ikaru se jim bude víc věnovat.

Otec, zjevně docela sečtělý, se zmínil o automatických modulech v záloze. Robotické sondy plné nukleárních hlav. Proč se Houston nespolehe na ně? To je věc pravděpodobnosti, vysvětlil Nigel a byl rád, že konečně došlo na fakta. Ale přes všechna hlášení věděl, že to není tak jasné. Člověk je možná lepší, ale kdo ví? I kdyby dokázal najít Ikarovo jádro, proč to má být zrovna Nigel? Snadná odpověď: mládí, reflexy a hlavně - moc vycvičených astronautů nezbylo. Když se houpal v křesle, popíjel čaj a hlasem vířil usedlý vzduch starého domu, o žádném z těchto důvodů se nezmiňoval. Poletí tak jako tak. Věděli to. A tak se poslední večer rozplynul v tichu.

Při zpátečním letu na houstonskou krtinu vytáhl sta-rou knížku, která mu padla do oka v dětské Zažloutlá vazba už

popraskala, stránky byly dlané. Vzpomněl si, že ji četl, když se přihlásil koevropského programu, aby pochopil Američany. Prolistoval známé pasáže a ke konci narazil na odstavec, který si mimoděk zapamatoval.

Pak Tom mluvil a mluvil a povídá: všichni se někdy v noci vypaříme, sebereme věci a vyrazíme na pár neděl do rezervace a užijeme dobrodružství s Indošema, a já povídám: fajn, to se mi líbí...

Na ergonomickém sedadle si připadal daleko víc jako Huck Finn než jako ten chladný Evropan, za jakého ho tu mají. Do myšlenek mu vpadl hlas Davea Fowlese.

„Přepočítali jsme účinky srážky, Nigele. Vypadá to zle.“

„Hm?“

„Dvě celé šest milionu lidí umře. Zničí to všechno v okruhu čtyř set kilometrů. Nezasáhne žádné velké indické město, ale stovky vesnic...“

„Jak to vypadá s hladomorem?“

Dave vzdychl. „Huř, než jsme čekali. Jakmile prosáklo, že Ikaros spadne na Zem, všichni ti vidláci nechali úrodu plavat a začali se připravovat na posmrtný život. Tím se hladomor zhoršil. Spojené národy tvrdí, že do půl roku zemře vzdor evakuaci několik milionů lidí a naši sociometři souhlasí.“

„A to vystěhovalectví z místa dopadu?“

„Špatný. Prostě to vzdali a nehnou zadkem, říkal Herb. Nechápu to, fakt ne.“

Nigel se zamyslel a v hlavě mu dozrála neodbytná myšlenka. „Dave, mám nápad.“

„Jasně, už nás nikdo neposlouchá. Pusť se do toho.“

„Až si odpočinu, snesu Vejce, že ano? Ta věc je z kompaktní slitiny, dokázalo to magnetické pole. Nemá cenu čekat.“

„Správně. Velitel mise mi to zrovna potvrdil. S přistávacím manévrem bys měl začít za třináct minut.“

„Fajn. Jde o tohle: chci dát Vajíčko do té trhliny, co jsem našel. Je to dlouhá nepravidelná prasklina. Když Vajíčko vybuchne v díře, síla se lépe roznese, a tahle vypadá pěkně hluboká.“

Linka zapraskala statickými výboji. Nějaká ploška na Ikarovi mu hodila do oka prasátko a zmizela zatoužil ji najít a sebrat vzorky. Připadal si jako pověšený na slunci.

„Na jakou hloubku ji odhaduješ?“ Dave mluvil ostražitě.

„Pozoroval jsem stíny, když se puklina otočila na slunce. Myslím, že dno je minimálně čtyřicet metrů pod povrchem. Vajíčko tam Ikara pěkně nakopne. Navíc bych tam mohl nabrat pár zajímavých vzorků,“ dodal, jako by ho to právě napadlo.

„Chvilku počkej.“

Do čekání na odpověď se vložil Len. „Myslíš, že to zvládneš? Jestli tam není dost místa, těžko bombu uchytíš.“

„Jestli ji nedostanu až na dno, nechám ji viset. Na povrchu nebude vážit ani kilo, můžu ji pověsit na stěnu jako obrázek.“

„Dobře. Snad to sežerou.“

Tehdy se ozval Houston.

„Povolujeme přistání u pukliny. Pokud je dost široká...“

Nigel už si připravoval pult.

Dvě

Byl to svět plný rovných čar, prostý jakýchkoli křivek. Pomalu se se svým modulem - hmyzím válcem s radiálními tykadly na vyrovnávání a zadečkem Vajíčka - blížil k povrchu a kontroloval radar. Bylo těžké přiznat tomu kapesnímu světu schopnost vyhloubit na Zemi čtyřicetiki-lometrový kráter. Působil tak líně a netečně.

„Fakt nechceš pomoci?“ ozval se Len.

Nigel se usmál a na opálené tváři mu naskočily vrásky. „Viš, že nás Houston nepustí z kontaktu. Anténa na Drakovi by v tomhle prachu nemusela fungovat a...“

„To vím,“ odtušil Len, „a kdybychom byli oba na osvětlené straně Ikara, Země by zůstala v rádiovém stínu. Fajn.“

Prostě se ozvi, kdybys...“

„Samozřejmě.“

„Tak do nich, kámo.“

Zbrázděný povrch se blížil. Letěl k čáře úsvitu a d'oban-ce byly čím dál jasnější. Za zády mu bručely řídicí rakety. Soustředil se na vzdálenost, vzájemné rychlosti a doladování automatických kamer, dokud se neocitl přímo nad průrvou. Otočil modul, aby lépe viděl, a snesl se o kousíček níž.

„Je hlubší, než jsem si myslel. Vidím do padesáti metrů a ústí je dost široké.“

„To zní dobře,“ odvětil Dave.

Aniž by na cokoli čekal, stáhl modul přímo nad puklinu. Z povrchu vylétl kámen, vyražený proudem z trysek, a hned ztratil nahnědlý odstín, jak v něm vyhořelo stopové množství plynu.

Sluchátka praskala a praskala.

„Ztrácím telemetrii,“ ohlásil Len.

Nigel modul zarazil ve stávající výšce. „Koukni, Lene, níž už nemůžu, skála tě odstíní.“

„Nesmíme ztratit spojení.“

„No...“

„Možná bych měl přiletět blíž.“

„Ne, drž se mimo prach. Vem to blíž k slunci a kousek za mě, tam bys měl mít dobrý příjem.“

„Dobře, vyrazím.“

„Poslyšte, mládenci,“ ozval se Dave, „jestli s tím máte nějaké potíže, možná bysme měli prostě...“ Nigel ho odpočil. Minuty utíkal.

Otočil modul, aby nasnímal kompletní sadu fotografií.

Ikaros byl hrbolatý oblý kopec a svažoval se stejně na všechny strany. Lesklé hřebeny a spáry tu tvořily zmenšenou plastickou mapu krajiny a působily větší než ve skutečnosti, jak se je oko snažilo vtěsnat do známé perspektivy. Podíval se na hodiny. Uplynulo dost času přehodil páčku a praskání šumu se vrátilo.

„Jak to jde, Lene?“ zeptal se.

„Máš problémy s vysílačkou? Na minutku jsem tě ztratil.“

„Musel jsem si něco promyslet.“

„Aha. Dave povídá, že si to rozmysleli.“

„To mi došlo. Ale nejsou tady, ne?“

Len se zakuckal. „To nejsou.“

„Jak jsi daleko? Už můžu dolů?“

„Skoro. Ještě pár minut. Jak to tam vypadá?“

„Pustina. Zajímalo by mě, proč je Ikaros skoro kulatý, čekal jsem spíš osekanou skálu.“

„Gravitací to nebude.“

„Ne, na povrchu se neudrží ani štěrk - všechno je holé, nikde žádné úlomky.“

„Možná celý asteroid zaoblila sluneční eroze.“

„Jdu dolů,“ prohlásil Nigel.

„Fajn, odsud tě snad uslyším.“

Rotace asteroidu mu nastrčila levou stěnu. Popolétl zpátky nad střed a vzpomněl si, jak poprvé četl, že se Země točí.

Celé týdny pak byl přesvědčený, že kdykoli upadl, Země mu ucukla pod nohama. Případalo mu úžasné, že všichni tak pěkně stojí, když se jim Země snaží podrazit nohy.

Usmál se a vlétl do díry.

Asteroid na něj vycenil kamenné čelisti. V sežehnutých stěnách se lesklo něco jako kousky slídy. V půli cesty dolů Nigel zastavil a otočil reflektory nahoru na převis byl hrubý a nahnědlý. Přelétl blíž ke stěně a vysunul sondu. Dráp se zlehka zasekl a odloupl pár kilo vysušené horniny. Len volal, Nigel mu jednoslabičně odpovídal. Postrčil modul zase o kus níž, v mlčenlivé tmě se pohyboval nanejvýš opatrně. Vzorek skály uložil do transportní kapsy na povrchu modulu a do dalších přidal ještě několik kousků.

Když si toho všiml, byl už skoro dole.

Děravé dno pokrývalo sesypané kamení zahalené tmou. Nigel nerozeznal detaily a tak si otočil světlo pod nohy.

Podél dna běžela klikatá spára. Byla zhruba pět metrů široká a úplně černá.

V nepravidelných intervalech z ní trčely hranaté věci, ohořelé a zbroušené. Některé se jiskřivě leskly, jako by se napůl seškvařily.

Nigel sestoupil níž.

Jeden předmět byl dlouhý kovový pás ohnutý kolem složené spirály měděné barvy.

Seděl v tichu a díval se.

Čas utíkal.

O deset metrů dál byla v puklině zaražená kdysi obdélníková věc, teď zkroucená jakoby silným větrem. Našel jich víc a vyfotografoval je.

Len už nějakou dobu volal.

Když zmlkl, Nigel stiskl vysílací tlačítko a řekl: „Budeme muset všechno přepočíst, Lene. Ikaros není halda ledu ani kamení ani ničeho jiného. Myslím...“ odmlčel se, stále neschopen uvěřit, „...určitě je to loď.“

Tři

Houstonu trvalo celou hodinu, než odsouhlasil výstup z modulu. Nigel i Len se museli pohádat s vedoucím projektu, který si myslel, že už promrhali příliš mnoho času. Ten chlap jim evidentně nevěřil ani slovo a měl za to, že Nigel chce jen získat čas na sbírání vzorků. Len byl celý žhavý také vlétnout do oblaku a venku ho drželo jen handrkování s Houstonem.

Velení nakonec souhlasilo, ale s jednou podmínkou. Na dno průrvy se napřed musí usadit Vejce. Na to Nigel ani nemusel ven z modulu a aby neztrácel čas, hned se pustil do práce.

Vejce byla matně šedá koule se svorníky po obvodu. Nigel ho nastavil ke stěně trhlíny a odpálil držáky. Koule odplula. Nedorazila však daleko, protože ji přední jističí lana bezpečně připoutala ke skále a přitáhla. Teď by s ní těžko něco pohnulo a padesát megaton mohli odpálit jen Len nebo Nigel.

Než Nigel opustil modul, najedl se. Houston se nemohl dohodnout na náhradním letovém programu Dave pro něj shrnul možnosti a Nigel je poslouchal jen na půl ucha. Mají s Lenem zásoby vzduchu ještě na dvacet čtyři hodin a sestupnou orbitu je možné upravit.

Vypustili oba automatické záložní moduly, ale ty neslibovaly mnoho. Radarově naváděné čluny se musejí k Ikarovi přiblížit vysokou rychlostí a při ní by prachové částice a oblázky v ohonu zničily hlavice dřív, než by se dostaly k jádru.

„Už se klubu,“ zavolal Nigel do vysílačky v kukle. Poklop dutě zaduněl a otevřel se. Nigel opatrně vylezl ven, pomalu zručkoval po zajišťovacím úvazu a konečně stanul na Ikarovi.

„Povrch mi trochu křupe pod nohama,“ ohlásil, protože věděl, že by ho Len zavalil otázkami, kdyby jen na okamžik

přestal mluvit. Oba honili Ikara pět neděl v těsné kajutě a Len teď přišel o odměnu úžasnější, než jakou si vůbec dokázal představit. „Musí to být něco jako popel. Vyschlý. Aspoň to tak vypadá.“

Odmilka.

„Jsem na kraji trhliny. Tady má asi dva metry na šířku a stěny jsou dost hladké. Teď visím nad ní a dívám se dolů. V hloubce asi čtyř metrů začíná tma. Ani s baterkou tam nic nevidím.“

„Možná je tam díra,“ nadhodil Len.

„Možná.“

Než se jim stačil do hovoru vmísit Dave, Nigel dodal: „Jdu dovnitř,“ a chytil se kraje skály.

Když padal, viděl pod sebou jen slaboučké odrazy. Za chvíli ze tmy vyplul bílý obdélník. Patřil k dlouhé desce, rovnoběžné s kamenem a dobrých sto metrů dlouhé. Z plochy zely otvory podivných tvarů, některé měly uprostřed hrubé kamenné piliře, prohnuté jako vztyčené závorky. Nigel ztratil orientaci a před dopadem musel švihnout rukama, aby došlápl na chodidla. Když přistál, něco slabě zazvonilo.

Bílý materiál byl lesklý jako kov. Nigel řezákem kousek vydolubl. Nedaleko z bílého kovu beze švů vyrůstala zkroucená červeno zelená věc. Nigelovi připadala jako abstraktní socha. Když se jí dotkl, ucítil lehké chvění jeden výběžek se skoro neznatelně hýbal, pak znehybněl. Nic víc se nestalo.

Šel dál, prohlížel si další předměty a pak posvítíl do jedné díry v boku. Uviděl široký ovál chodby, a v dálce zahlédl křížení s jinými temnými koridory.

Vstoupil dovnitř.

Dlouhá roura z drčeného kamene. Sebral vzorek. Vulkanický původ? Na těch zrnech je něco divného. Hrobka. Šedivé stěny, sežehlé dohněda. Sjezd.

Natažené čáry tvoří... skrz... sbíhají se do pletenců. Má jít dál? Před baterkou uhýbají stíny jako oči pozorovatele.

Vlnky. Vzory. Ve stěnách?

Měl by? Za úsměvem jsou vždycky zuby. Dolů, teď dolů. Rovně. Letí. Nohy vlají vlají měkké něco jako polštář ale nevidí nic, jen stíny taví něco. horko pak zima, spousta zim zase ho táhne dolů, žene ho kosodélníky prostoru, teď kulatá místnost, ve světle baterky rudá, nebo je to optický klam? - těžko zaostřuje, zřejmě ztratil místní vertikálu, to se v beztíži stává, stačí pootočit hlavu...

Ošlapané kamenné schody vedou nemožně nahoru, přímo do zborceného stropu, pocákaného oranžovými fleky, lesklými jako olej. Nigel si najednou matně vzpomněl... Starý film. Film o Tutanchamónově hrobce, šakalí bůh Anubis jásá nad devíti poraženými nepřáteli. Ve vykradené klenotnici postavili strážci nekropole ke stěně u pohřební komnaty truhlu. Vyschlé dřevo. Byly v ní mumie dvou mrtvých narozených dětí, možná Tutanchamónových, v pryskyřici, v kleji a v olejích.

Otvírá hrobku. Vchází dovnitř.

A z Údolí králů, z Karnaku a Luxoru, kráčí podél Nilu do Alexandrie stará žena, zápěstí odřená a nohy sežrané dlouhou nemocí...

Nigel potřásl hlavou.

Schody byly jenom značky. Nikam nevedly. Vyfotografoval je cvok vrrr a šel dál.

Zase to hučení. Není tu vzduch - tak jak ho slyší? Pokračoval dolů čím dál užší rourou. Hučení tu sílilo. Před ním se vznášela koule. Nebyla připevněná ke stěnám. Ni-gel na ni sáhl. Nepohnula se. Hučení zesilovalo. Lepkavým úpletem na hřbetech rukavic se ke kouli přísál a přehoupl se přes ni. Vybafla na něj prázdná propast. Posvítíl si baterkou a nic nenašel. Světlo prostě zmizelo v dálce. Nic se neodrazilo. Hučení neutichalo.

Obešel kouli a podíval se do propasti zblízka.

Nic.

Hučení najednou nabralo prudce na síle, zadunělo, zařvalo - a zmlklo.

Nigel polekaně zamžikal. Ticho. Ocítl se v černém stínu. Když se otočil ke kouli, byla nějak netečná, vyčerpaná.

Nigel se zamračil. Popolétl zpátky ke kouli, protáhl se kolem ní a vrátil se stejnou cestou, kudy přišel, tedy tunelem.

Čtyři

O tři hodiny později, když mu došly filmy a pomalu i energie, zamířil zpátky. Sít chodeb byla jednoduchá, kulové kajuty šetřily místo, a Nigel snadno našel cestu ven.

„Jsem zpátky v kajutě,“ ohlásil, k smrti utahaný.

„Bože, kde jsi byl, Nigele? Tolik hodin ani hlásek, už jsem tam chtěl jít za tebou.“

„Bylo toho tam dost k vidění.“

„Houston je na příjmu, pěkně běsní, takže spust.“

Povyprávěl jim to všechno, popsal pokojíčky se složitými sítěmi, kde se asi spalo, místnosti jako posluchárny, stropy s tančícími světly, všechno, co mu něco připomínalo.

A hlavně cizotu: prostory zanesené nekonečně vrstvenými zelenými blánami, které se ve vakuu neroztrhly, ale chvěly se, když šel kolem pokoje, co mu před očima měnily rozměry komnaty, v níž přes skafandr cítil pronikavé vibrace.

„Bylo tam světlo?“ zeptal e Dave.

„Nic takového jsem neviděl.“

„Před pár hodinami jsme zachytili silný rádiový impuls,“ pokračoval Dave. „Napadlo nás, že se zevnitř snažíte vysílat.“

„Ne,“ řekl Nigel. „Na vysílače ve skafandru jsem nechytil ani Lena, tak jsem toho nechal a díval jsem se kolem.“

„Ten signál nebyl na našich přidělených frekvencích,“ doplnil Len.

„Nestačili jsme ho nahrát - trval jenom vteřinku nebo dvě a my monitorujeme jenom telemetrická pásma,“ řekl Dave.

„Nevadí,“ opáčil Len. „Koukni, Nigele, je to tam prázdné? Nikdo nezbyl? „
Nigel se odmlčel. Chtěl jim říci, co tam cítil. Ale jak by to sdělil? Země vyžadovala fakta.
Nigel si najednou představil sám sebe, jak se probíjí těmi podivnými chodbami. Koule. Hukot. Spustil snad něco?
„Nigele?“
„Myslím, že už tam dlouho nikdo není. Uvnitř jsou veliké prázdné prostory, dobrých sto metrů dlouhé. Něco v nich muselo být, možná voda nebo jídlo...“
„Nebo stroje? Palivo?“ navrhl Len.
„Možná. V každém případě je to pryč. Pokud to bylo tekuté, zřejmě to uniklo, když se otevřela trhlinka.“
„Ano,“ přitakal Dave, „z toho by mohl být ohon komety. „
„Nejspíš. A taky atmosféra. Uvnitř je pěkný nepořádek, věci jsou strhané ze stěn a rozházené všude, v chodbách jsou rýhy, jako by tam tudy něco letělo. Menší zbytky jsem vzal s sebou.“
Chvilí nikdo nic neřikal. Nigel položil dlaň na pevnou stěnu kajuty. Podíval se ven na spálenou kamennou řmsu a představil si nastávající potíže. Cítil je stejně jasně, jako když v duchu viděl, jak Ikaros rychlostí třiceti kilometrů za vteřinu tiše sviští k Zemi, s Lenem k němu nabíhají, odkopávají ho z dráhy a vracejí se domů. Byl to jasný problém s jednoduchým řešením, ale teď se rozpadl, nahrazen jinou, daleko temnější představou...
Ještě než vlétl do prachového ohonu a ztratil Lena z dohledu, Nigel našel největší hvězdy, aby podle nich seřídil palubní gyroskopy. Byla to jednoduchá práce a stihl ji rychle. Než stočil teleskop z levoboku, upoutala ho světlá tečka a tak na ni zaostřil. Nafoukla se v kotouč, modrý, bílý a plochý, a Nigel si uvědomil, že vidí Zemi. Pravidelný kruh, přesný a klidný. Osamělý. Nic netušící cíl. Hladká jistá křivka nevypadala jako obyčejná kaňka na hvězdném pozadí spíš jako jeho střed. Díra, již proudí světlo z druhého konce vesmíru. Dokonalá. Díval se na ni dlouho.
Do rachotu statického šumu řekl Dave: „Můžeme vám dát čas ještě na jednu výpravu dovnitř, Nigele. Vytáhněte všechno, co půjde, a pořídte ještě pár fotek. Pak se spojte s Lenem, zmizte dost daleko od Vejce a...“
„Cože?“
„Ne. Nenecháme Vejce vybuchnout, vidíš, Lene?“
„Nigele...“ začal Dave, ale zarazil se.
„Já nevím,“ odpověděl Len. „Co chceš dělat?“
„Nechápeš, že se všechno změnilo?“
„No,“ protáhl zamyšleně Len. „Snažíme se zachránit miliony životů, Nigele. Když Ikaros spadne, vymlátí pořádný kus země, vyhodí do vzduchu prach a nejspíš změní klima. Spíš bych...“
„Nevymlátí! Určitě ne teď. Copak nechápeš, zeje dutý? Má jenom zlomek hmotnosti, kterou jsme předpokládali. Samozřejmě v Indii udělá pořádnou paseku, ale rozhodně to nebude taková katastrofa.“
„Na tom možná něco bude.“
„Můžu odhadnout objem zbylé skály...“
„Nigele, mluvil jsem s pár lidmi tady v Houstonu. Když jsi ohlásil, že je jádro duté, začali jsme přepočítávat dráhu a sílu dopadu. Výsledky budeme mít každou chvíli, ale zatím bych s vámi rád něco probral.“ Dave se odmlčel.
„Tak mluvte.“
„I kdyby měl Ikaros jen desetinu předpokládané hmotnosti, srážka bude mít stejně tisíckrát větší energii než Krakatoa. Pomyslete na ty lidi v Bengálsku.“
„Myslíte ty, co zbyli,“ podotkl Len. „Hladomory už pár milionů vybily a z místa dopadu se stěhují celý rok. Od té doby, co v Indii padla vláda, vůbec nevíme, o kolik lidí vlastně běží, Dave.“
„To je pravda. Ale když už vám nezáleží na nich, Lene, představte si, co udělá prach v atmosféře. Klidně může začít nová doba ledová.“
Nigel dožvýkal tyčinku koncentrované stravy. Byl tak nějak povzneseně unavený, tělo uvolněné a slabé. Stimulanty mu pomáhaly zůstat vzhůru, ale malátnosti v údech ho nezbavily.
„Já je nechci zabít, Dave,“ řekl Nigel. „Přestaňte s tím melodramatem. Musíme si ale připustit, že to, co se z tohoto vraku naučíme, za pár životů stojí.“
„Co tedy navrhujete? Jakou kravinu jste zase vymyslel?“
„Zůstaneme tady týden, deset dní, a vyneseme ven, co pobereme. Vy nám pošlete zásoby vzduchu a vody, třeba jednou z těch automatických sond. Z Ikara zmizíme včas, aby se na něj stačily zaměřit hlavice, a navíc odpálíme Vejce.“
„To by mohlo fungovat,“ přisvědčil Len a Nigel se začal těšit. Udělá to, nemůžou ho odmítnout.
„Sám víte, že automatické sondy nejsou v prachu spolehlivé - proto tam jste koneckonců vy. A čím blíže bude Ikaros k Zemi, tím méně se odchýlí z dráhy před bodem nula. Když se na poslední chvíli něco podělá, může to do nás napálit.“
„To riziko za to stojí, Dave,“ opáčil Len. „Vy do toho opravdu jdete s ním, Lene? Doufal jsem...“
„My taky doufáme,“ pronesl naléhavě Nigel. „Doufáme, že se tu dozvíme něco, s čím se lidstvo dostane z toho srabu. Vyleze z toho třeba nové pojetí fyziky, nějaký vynález. Ty bytosti, co to postavily, nás o kus předběhly, Dave, dokonce i vzrůstem. Průlezy a chodby jsou veliké.“
„Ale myslíte na riziko, Nigele! Když Vejce selže...“
„Musíme to zkusit.“
„... poslali jsme vás tam, abyste pro nás něco udělali. A vy teď...“
Nigel přemýšlel, proč Dave mluví tak klidně, dokonce i teď. Možná mu řekli, ať je chladný a neprovokuje. Přemýšlel, co si o tom všem myslí jeho rodiče - že dal výzkumu přednost před lidskými životy. Pokud o tom vůbec vědí - NASA nejspíš vyhnala novináře, jakmile se jí věci vymkly z rukou už nešlo jen o hrdinskou misi na záchranu světa. Všiml si, že se mu třesou ruce.
„Počkat, počkat,“ řekl Dave. „Tak jsem to nemyslel. Všichni víme, že jste přesvědčení o vlastní pravdě.“ Odmlčel se a

dal ve sluchátkách prostor šumu, jako by šikoval slova k útoku.

„Máme ale nové zprávy. Zrovna jsem dostal nově vypočtenou dráhu dutého Ikara. Je v tom pořádný rozdíl.“

„Jakpak to?“ zeptal se Nigel.

„Už tak mířil do atmosféry dost šikmo, jak si asi pamatujete. Při nižší hmotnosti se od ní o kousek odrazí. Poskočí jako placák na hladině a pak teprve spadne. Vyhne se indickému subkontinentu a dopadne o kus dál na západ.“

Nigel ucítil v žaludku hrůzu.

„Do oceánu?“

„Tak. Asi dvě stě mil od břehu.“

Tím to haslo. Dopad do oceánu byl daleko horší. Místo, aby se energie rozložila v zemské kůře, vyrazí od mořského dna gejzír páry. Ta ve vyšších vrstvách atmosféry vytvoří neproniknutelnou hradbu mraků a zaplaví celý svět průtržemi a boufkami. Přílivová vlna smete všechna pobřežní města na Zemi a většina civilizace zmizí za pár hodin.

„Jsou si jisti?“ zeptal se Len.

„Jak to jen jde,“ odpověděl Dave a něco v jeho hlase přimělo Nigela znovu se soustředit.

„Odpoj na chvíli Houston, Lene,“ požádal.

„Jasně. Hotovo. Co je?“

„Jak můžeme vědět, že nám Dave nelže?“

„No... asi nemůžeme.“

„Je to trochu divné. Kus skály se odrazí od vršku atmosféry - jeden astrofyzik o tom mluvil na brífinku, ale tvrdil, že při hmotnosti Ikara se to nemůže stát.“

„A co při desetině té hmotnosti?“

„Nevím. A přitom - kčertu! - právě o to jde.“

„Dopad do oceánu... Když se to stane, miliardy lidí...“

„Správně.“

„Víš... Asi bych nechtěl...“

„Ani já.“ Nigel se odmlčel. A něco mu prolétlo hlavou.

„Počkej chvíličku.“ Zaváhal. „Něco mi tu nehraje. Tenhle šutr je dutý a tudíž lehčí.“

„Jasně, má mň hmoty.“

„Ale tím pádem se i snáze roztrhne. A když Vejce vybuchne, těžko zbude nějaký větší úlomek.“ „Nejspíš ne.“

„A proč se o tom Dave nezminil? Máme naopak větší šanci.“ Ticho. „Lže.“

„To tedy lže.“ Nigel se těmi slovy sám ujistil. „Takže to je celkem v suchu.“

„Rozhodně jsme na tom líp, než tvrdí Dave. Určitě.“ „Pokud ovšem Vejce vybuchne. Táhli jsme ho takovou štreku, že se mohlo podělat. Řekli nám, že tu je sedmiprocentní pravděpodobnost selhání, už před odletem. Ta věc možná vůbec nefunguje.“

„Stejně bych se vsadil, že bouchne.“ „Kolik?“ „Cože?“

„Kolik vsadíš? Životy zbytku lidstva?“ „Když budu muset.“ „Jsi šílenec.“

„Ne. Mám slušnou šanci. Dave nám lže.“ „Proč by to dělal?“

Nigel se zamračil. Pod Lenovým vlivem začínal mít také pochybnosti. Nakolik si je jistý? Setřásl to a řekl: „Nechtější riskovat, Lene. Chtějí dva hrdiny, spoustu zachráněných životů a klidný spánek. Chtějí to mít z krku.“ „A ty chceš...“

„Já chci vědět, co je to zač. Kdo to postavil. Jaký to má pohon, odkud přišli...“

„Z nasbíraných vzorků zjistíme taky spoustu věcí.“ „Třeba ne. Viděl jsem tam nejspíš nějaké panely a pulty. Možná jsou v nich pořád počítačové záznamy.“ „Pokud vůbec používali počítače.“ „Museli. Kdybychom se dostali k paměťovým jednotkám...“

„Tomu opravdu věříš?“

Nigel pokrčil rameny. „Ano, věřím. Nevím, to neví nikdo. Ale když tam dokážeme najít něco nového, Lene, vyplatí se to. Nová technologie nás může dostat z toho srabu, co v něm jsme až po uši.“

„Jako třeba co?“

„Nový zdroj energie. Možná něco účinnějšího. To by za to stálo.“

„Možná.“

„No...“ Nigel cítil, jak ho opouštějí síly. „Jestli do toho se mnou nejdeš, Lene...“

Odpovědělo mu mlčení.

Pink, zazvonil modul, nerovnoměrně rozehřátý slunečními paprsky. Kovový hlas cvak pink pokládá vlastní otázky.

Opravdu to udělá? Ne, to je absurdní. Nesmysl. Proč by měl? Proč tak směšně riskovat? (Proč opouštět Anglii? Proč

létat do vesmíru? Pink) Jeho rodiče to zaráželo, i když to nikdy nefekli. Postrkovali ho, ale báli se, kde skončí. A co

vlastně hledal. Nové víno z téhle staré kamenné amfory? Nebo už má lidstvo dost vína, děkuji, nechci, ruka shora

zakrývá sklenici. Ne, nesmysl. Je nezdvořilý. Všechno, co udělal, všechna ta práce, k čemu vlastně? Hledat je pěkné, ale

kdo to zaplatí? Ví snad - tady stiskl ruce v pěst, až mu zbělely klouby - ví snad, co hledá? Na chvíli odstup. Podívej se

na sebe. Je to rozumné? Ne. Absurdní. Ne. Nemůže. Odvrátil se od hlasu cvak, ale neutekl mu. Ne. Pink. Otáčí se...

otáčí...

Nigel si olízl rty a čekal. Žhavé slunce leželo nahoře na hraně stěny. Světlo se odráželo kabinou a prohlubovalo mu napjaté vrásky. Uvědomil si, že tají dech.

Vtom: „Nigele... podívej... nemůžeš mě takhle tlačít ke zdi.“

Nigel si bez přemýšlení nasadil helmu. Natáhl se nahoru a odjistil průlez.

„Já... musím se držet Davea, kámo. Je to velká věc, na mě až moc...“

„Fajn,“ přerušil ho Nigel. „V pořádku.“ „Koukni, nechci, abys měl pocit, že...“ „Jo.“ Protáhl se průlezem do plného

slunce. Když zvedl hlavu, podrazilo ho vnitřní ucho a najednou měl dojem, že padá úzkým kaňonem na slunce. Automaticky se chytil poklopu a otočil, aby mu pohyb navrátil rovnováhu. Byl nečekaně klidný.

„Nigele?“

Neozval se. V půli modulu byla plochá hnědá krabice velká jako psací stroj. Doručkoval pro ni, dech mu duněl v uších. Svorky na víku snadno povolily a Nigel si krabici připjal k pásu s náradím. Vy „Nigele? Dave by chtěl vědět...“

„Jsem tady. Počkej chvíličku.“

Rezervní jídlo a vzduch našel na přidi modulu - nouzové zásoby, snadno přenosné. Když si je všechny pověsil na opasek, připadal si neohrabaný, ale pokud si dá pozor, měl by s nimi dojít dost daleko. Nešikovně vyrazil k hnědočerné skále pod sebou.

„Nigele?“

Zkontroloval skafandr. Všechno se zdálo být v pořádku. Pod popruhem ho svědilo rameno.

Ironii osudu neuniknete: výron plynů udělal z pradávne kosmické lodi kometu a přivedl sem Nigela s Lenem, ale zároveň vychýlil Ikara z dráhy a namířil ho na Zemi, čímž ho odsoudil k zániku.

Osud je dvojsečná zbraň.

„Nigele?“

Vykročil k trhlíně a pak se zastavil. Měl by to dotáhnout.

„Poslyš, Lene - a postarej se, ať to slyší i Dave. Mám roznětku a spoušť. Bez nich Vejce nevybouchne. Beru je s sebou do díry.“

„Počkej! Hele...“ Za Lenovým hlasem bylo slabě slyšet křik v kontrolním středisku. Nigel pokračoval.

„Schovám je uvnitř. I když půjdeš za mnou, nenajdeš je.“

„Prokrista! Nigele, ty nechá...“

„Sklapni. Získávám tak čas, Lene. Houston by nám měl poslat nějaký vzduch a zásoby, protože já tam budu celý týden. Celý týden budu hledat, co v tom vraku stojí za záchranu. Možná ty počítačové banky, jestli tam jsou.“

„Ne, ne, ty poslouchej mě,“ zvolal Len na pokraji zoufalství. „Nejde jen o ty Indy, chlape. Nebo o všechny lidi na pobřeží, pokud jsi na ně vůbec myslel. Když Vejce nevybouchne a Houston Ikara netrefí automaty a šutr spadne do vody...“

„Tak?“

„Budou bouřky.“

A?“

„Nepůjde pro nás na oběžnou dráhu poslat raketoplán.“

„Stejně mám dojem, že by se neobtěžovali,“ opáčil suše Nigel. „Nebudeme moc populární.“

„Ty nebudeš populární.“

„Když sem přiletíš a pomůžeš mi, Lene, najdeme toho dvakrát tolik.“ Nigel se usmál. „Získáš tak trochu času.“

„Ty svině!“

Nigel znovu vykročil k trhlíně. „Radši si pospěš, Lene. Za chvíli jdu dovnitř.“

„Kurva! Býval jsi dobřej kluk, Nigele. Proč je z tebe teď takovej hajzl?“

„Zatím jsem v nic nevěřil tolik, aby mi to za to stálo,“ odvětil a pokračoval v cestě.

ČÁST DRUHÁ 2014

Jedna

Probudil se zalit oranžovou září slunce pod víčky. Aká-ciemi za oknem proudily žluté paprsky a hřály ho na tváři a na rameni. Nigel se protáhl, prohřátý a líný jako kocour. I když bylo časně, ložnici už naplnilo voňavé horko pasa-denského jara. Převalil se a uznale pohlédl na Alexandrii, jak se vážně prohlíží v zrcadle.

„Marnivost,“ prohlásil a hlas mu ještě zadrhával.

„Ujištění.“

„Proč se na to nevykašleš, jako já?“

„Práce,“ odvětila bezmyšlenkovitě a začala si něco roztírat pod oči. „Budu jí mít dneska spoustu a nemám kdy se upravit.“

„Na veřejnosti musíš být jako ze škatulky.“

„Hmm. Asi si svážu vlasy nahoru. Je to hrůza, ale nemám čas se...“

„A proč? Ještě je brzy.“

„Chci se dostat do kanceláře a probrat nějaké papíry, než přijedou ti papaláš z Brazílie. A z práce musím taky brzy, mám schůzku s doktorem Huffmanem.“

„Zase?“

„Přišly mu výsledky.“

„Co se děje?“

„To mi právě řekne.“

Nigel na ni rozespale zamžoural ve snaze zjistit, jakou má náladu.

„Nefekla bych, že to je nějak zvlášť důležité,“ dodala.

Když se vykutálel z postele, nejistě postavil na jednu nohu a teatrálně pozvedl paži, v posteli luplo.

„Rychle ven, už je den,“ zasmála se Alexandrie a zkus-mo si vyčesala vlasy.

„V noci jsi mluvila jinak.“ „Když jsi vypadl z postele.“ „Když jsme oba vypadli z postele.“ „Za řízení odpovídá ten

nahoře. Námořní zákon.“ „Musel jsem myslet na něco jiného. Já popleta!“ „Hm. Kde je snídaně?“, Nahý vyběhl z ložnice. Pružná rozvrzaná podlaha z natřeného a nalakovaného dřeva byla jedním z důvodů, proč si pronajal třetinu starého domu. Došel na záchod, zvedl slonovinové prkýnko a dlouho čůral první potěšení v novém dni. Když skončil, sklopil zpátky prkýnko i fialový poklop, ale nespláchl. Cena jedné nádrže vody se už vyšplhala na pětatřicet centů, a tak se rozhodl, že nebudou splachovat, dokud to nebude nezbytně nutné. Nepotřebovali zrovna šetřit, ale plýtvat bylo zbytečné.

Nazul si sandály, kde je včera večer nechal, a podloubím dubových trámů prošel do kuchyně. Vykachlíkovaná místnost držela noční chlad ještě dlouho poté, co celý zbytek domu podlehl dni. Plácání sandálů se mu vracelo ozvěnou.

Nahodil audiokanály a když takhle zrána nenarazil na slušnou hudbu, pustil zprávy.

Zrovna žvýkal kus ostrého čedaru, když klidný a nevzrušený hlas oznámil, že se chystá další velká stávka, která ochromí veškerou námořní dopravu. Vyklepl šest vajíček, na chvíli se zamyslel, přidal ještě dvě a z lednice vyhrabal včera koupenou hroudu domácího tvarohového sýra. Podle zpráv prezident „ostře a rozhodně“ napadl tajný program těhotenství ve zkumavce o stejných programech za vládní peníze se hlasatel nezminil. Dva čerství hermafroditi se vzali a prohlásili se za první pár prostý předpoklady. Nigel vzdychl a vylil mléko do míchače. Přidal jakousi řidkou hnědou tekutinu, kterou vařil ve velkém právě pro podobné příležitosti, a poprášil směs pepřem, solí a majoránkou. Stroj ze všeho namíchal homogenní směs. Nigel vzal rajskou šťávu, zatímco audio mlelo něco o novém sdružení průmyslníků a vlivných odborů, jež mělo prosadit extrémně protekcionistický zákon o dovozní příirážce na zboží z Brazílie, Austrálie a Číny. Pro změnu a z lásky k experimentům přidal do směsi ještě koriandr, nalil ji do zapékací misky a dal ji péct. Trouba se snaživě rozpálila.

Když se oblékal, Alexandrie se sprchovala. Uklidil v ložnici včera večer, když se potáceli k posteli, odhazovali svršky i spodky cestou, až to vypadalo jako stopy domácí roztržky. V očekávání teplého dne si vyhrnul rukávy u košile a když se Alexandrie vynořila z kapénkové sprchy, vlnila působivým mokřým pozadím.

Z hlavy si stáhla sprchovací čepici a řekla: „Přečti mi horoskop, prosím tě. Je támhle na stole.“

Nigel se zašklebil. „Sám dávám přednost vnitřnostem. Nemám vyvrhnout kůzle a vyvěstit něco na dnešek?“

„Čti.“

„Uspokojuje mě to daleko víc. Dráždí...“

„Čti.“

„Blíženci, dvacátý duben až dvacátý květen.“ Odmlčel se. „Podívejme. Jste bystrá, inteligentní a spořádaná. Zkuste dnes těchto výhod využít. Lidé si bohužel budou myslet, že jste agresivní. Nechlubte se mocí a neubližujte zvířátkům, není to hezké. Vyhybejte se pomerančovým krechtům a trpaslíkům. Dobrá rada, řekl bych.“

„Nigele...“

„K čemu je rada, když není specifická? Hromada nudných obecností ti nijak neporadí, jaké akcie máš pro ty Brazilce nakoupit - tedy kdyby ještě byly nějaké akcie.“

„chtějí koupit nás, o to jde.“

„Celé aerolinky?“

„Jo. Kapifál, nemovitosti a tak dále.“

„A tvoje místo...?“

„chtějí nás prostě vlastnit, ne řídit.“

„Aha. No...“ Podíval se na hodinky. „Čas na Spáčovo soufflé.“

Z kuchyně přinesl do jídelního koutu vidličky, talíře a ubrousky. Koutek byl prostorný, kdysi sloužil celé rodině, a vedlo z něj okno na zahrádku. Na kraji zeleného trávníku se chystala modrobíle rozkvést žakaranda.

Nigel se znovu podíval na hodinky a ty mu opět mlčky sdělily, že je třicátého prvního dubna. Je to podle nového kalendáře možné? Zkusil si vzpomenout na počítání měsíců podle kloubů na pěsti, ale vždycky, když podobnou náповědu potřeboval, zapomněl, jak se to dělá. Duben ale bezpečně poznal za týden to bude patnáct let od setkání s Ikarem.

Patnáct. Ale vzdor všem konferencím, mezinárodním sympoziím a disertačním pracím nakonec z dobrodružství nic nekáplo. S Lenem se jim podařilo nacpat do Draka a na něj spoustu zajímavých předmětů z cizí lodi. Ale jak měli poznat, co je skutečně důležité, když bylo všechno tak neznámé? Napohled komplikovaná elektronika se ukázala být soustavou primitivních obvodů, nazelenalou mlhu tvořily dlouhé organické molekuly, zřejmě určené k mazání ve vakuu. Zajímavé, ano, ale k úžasnému objevu to nestačilo. Povedlo se vymyslet pár technických figlů - vylepšený podklad pro mikročipy, odolné slitiny, komplikované sloučeniny -, ale cizota mimozemské technologie jim protekla mezi prsty. Nezískali jediné vodičko ve věci Ikarova původu. Všechno na něm se kdysi dávno dalo vyrobit z pozemských surovin a někteří vědci o tom byli přesvědčeni. Nikdo nepřišel s přesvědčivým důkazem o dávné pozemské supercivilizaci, ale Ikaros tomu svou obyčejností nasvědčoval.

Pro Nigela a Lena to znamenalo sázku na mrtvého koně, zvláště po nekonečné sérii hádek, když se vrátili na zem. NASA je zprvu bránila, ale Nigelovo riskování vyděsilo příliš mnoho lidí. Indie přerušila s USA diplomatické styky, i když Nigel s Lenem nakonec Vejce odpálili a rozdrtili Ikara na prášek. Kongresmani pro oba žádali vězení. ATefi York Times žádaly ve třech úvodních trest pro NASA, pro Lena a především pro Nigela.

Několikrát přednášel před nepřátelským publikem, hájil se a nakonec to vzdal. Slova nejsou činy a nikdy nebudou. Naštěstí byl civil a morální vina nepoložila dostatečný základ trestnímu stíhání. Státní zástupce sestavil žalobu na základě ohrožení občanských práv občanů Spojených států, ale neprošla, protože v ohrožení byli ve skutečnosti Indové. NASA se držela při zemi a snažila se opatrně vyklíkovat z Daveových lží o změně místa dopadu.

Tak aféra pomalu vyšuměla.

O rok později, po posledním úvodníku v Timesech („Nezapomeňme!“), už měl svět úplně jiné starosti. NASA dala

Nigelovi s Lenem pokoj, ale potíží se ještě nezabavila. Kdyby se provalilo, že Dave lhal, ztratila by podporu na všech stranách. Ale pokud by se tak stalo až po pár letech před nějakou nesmyslnou komisí, nic by se nedělo všechno záleželo na čase. Trumfy, jež Nigel s Lenem drželi, pomalu ztrácely hodnotu. V době, kdy mohl konečně vejít do samoobsluhy, aniž by ho hned někdo obtěžoval nebo urážel, už úplně ztratil jakoukoli cenu. I to přežil.

„Už je to hotové?“ zeptala se Alexandrie, když donesla do koutku džbán pomerančové šťávy. Zvonily v něm kostky ledu.

„Je.“ Nigel setřásl špatnou náladu a vytáhl soufflé. Když ho velkou dřevěnou lžicí dával na talíře, kůrčička praskla a z jídla se vyvalila vůně čerstvé omelety. Jedli rychle, oba vyhládlí. Skoro nevečeřeli a o to důkladněji snídali. Alexandrie byla přesvědčená, že jídlo z rána tělo spotřebuje, zatímco večerní uloží do tuku.

„Po večeri přijde Shirley,“ oznámila Alexandrie. „Prima. Už jsi dočetla ten román, co ti dala?“ Alexandrie elegantně pokrčila nos. „Ne. Bylo to samé postmoderní vztekání s efektními ozdůbkami.“

Nigel skousl hořkosladké zrno vína a zašklebil se. Alexandrie se také pro jeden hrozen natáhla a v tváři jí zaškubalo bolestí. „Hergot.“ „Bolí tě zápěstí?“

„Už jsem měla dojem, že se to zlepšuje.“ Sevěřela si zápěstí prsty druhé ruky a zkusmo jím zakroutila. Sykla a přestala. „Ne, je to tam pořád, ať už je to cokoli.“ „Možná sis ho vymkla.“ „Obě najednou? Aniž bych o tom věděla?“ „To asi ne.“

„Hergot,“ ulevila si Alexandrie. „Víš, vlastně vůbec nechci, aby ti Brazilci převzali náš podnik.“

„Hm? Myslel jsem si...“

„Jo, jo, začala jsem s tím sama. Udělala jsem první krok. Ale je to přece naše firma. Kapitál se nám samozřejmě hodí, ale...“ Podrážděně se ušklíbla, „...ale neuvědomila jsem si...“

„Proto šel obchod tak hladce. Chtěli něco stoprocentně amerického - American Airlines.“

„Proti nám - tedy proti tomu, jak věci děláme my, si ti frajirci neumějí bez návodu ani zavázat tkaničku. Nic nevědí.“

„Aha.“ Rád sledoval, jak jí vzrušený ruměncem vyhání z tváře odtahují chlad. Když se díval, jak vykládá o ukazatelích, rezervách a zúčtovatelných fondech, uvízla někde v půli cesty mezi sladkou uvolněnou Alexandrií z noci a přesnou, schopnou manažerkou, zase pochopil, proč ji miluje.

Do laboratoře vyrazil pár minut po Alexandrii, sotva umyl nádobí, a málem nestihl autobus. Už takhle brzy ráno byl u Three Oaks ze tří čtvrtin plný. Nigel z kapsy vytáhl vlastní sluchátka a napíchl je na šestikanálové audio. Přeskočil slabomyslné zpívanky i sportovní kanál, chvíli poslouchal zprávy - psychologové měli těžkou hlavu s nárůstem vražd dětí - a nezůstal ani u programu „vážené hudby“. Sólo pro trubku nahradil hutný Brahms, plný smyčců. Nigel se odpojil, strčil sluchátka do kapsy a cestou pasadenskými kopci se díval z okénka. Na kraj už si lehl šedohnědý příkrov. Nasadil si respirátor a vdechl sladkou vůni, které byl již přesycen. Některé věci se prostě nezlepší. Uvědomoval si, že politická situace je čím dál horší a lidé jsou nervózní kvůli pasivní obchodní bilanci, ale měl dojem, že vzduch čerstvý jako po dešti a troška Beethovena cestou do práce jsou konečkonců důležitější.

Nigel se pro sebe usmál. Jako by slyšel své rodiče. Krátce po aféře Ikaros se vrátili do Suffolku a Nigel je pravidelně navštěvoval. Jejich obzor se zúžil na domáckou anglickou krajinu: čistý vzduch a smyčcové kvartety. Čím víc ho život obrušoval, tím víc se jim podobal. Byl paličatý stejně jako otec, jemuž nešlo vysvětlit, že je potřeba letět k Ikarovi, nebo potom zůstat v Americe. Přesně takhle paličatost ho ale přiměla zůstat. Když se teď slyšel mezi plochými americkými hlasy, tahaly ho za uši vlastní měkké samohlásky. O vzdálené rodiče ho nakonec připravila angína a rozedma, ale tady v občas cizí zemi mu byli bližší než kdykoli dřív.

Laboratoř tryskové pohony (LTP) tvořila zmrzlá hranatá budova na stále ještě zeleném svahu. Když autobus se zafuněním zastavil, uslyšel Nigel zpěv a uviděl u brány agitovat tři Nové syny. Vzal si od nich leták, nakoukl do něj a zmuchlal ho. Měl dojem, že propagace jim jde čím dál hůř holá mystika na zaměstnance LTP nemohla zabrat.

Prošel trojí stráží, neochotně ukázal placku - laborator byla pro teroristy prvořadý cíl, ale přesto ho kontroly obtěžovaly - a prošel vymrzlými chodbami se zářivkami na stropě. Když dorazil do své kanceláře, už na něj čekal koordinátor Kevin Lubkin. Nigel pro něj ze židle smetl výzkumné záznamy projektu Ikaros, hodil je na hromadu papírů na stole a povytáhl rolety, aby dovnitř pustil pár paprsků ranního slunce. Pracoval v křídle bez klimatizace a bylo třeba co nejdřív udělat průvan odpoledne byla nelítostná. Vytahování rolet bylo navíc jeho každodenním rituálem, a tak se nedal s Lubkinem do řeči, dokud nebyl hotov.

„Něco se děje?“ zeptal se a zpozorněl.

Kevin Lubkin zaklapl složku, v níž si četl. „Monitor u Jupiteru,“ odpověděl stručně. Byl mohutný, brunátný, a břicho už mu začínalo viset přes pásek.

„Porucha?“

„Ne. Rušivé signály.“

Vrhl na Nigela prázdný, vyčkávavý pohled.

Nigel povytáhl obočí. Po snídani byl ještě trochu malátný, ale nenechá se napálit kancelářskou krysou. Zůstal zticha.

„Jo, jasně,“ řekl Lubkin s povzdechem. „Zní to šíleně. Ale stalo se to. Volal jsem ti kvůli tomu, ale...“

„V čem je problém?“

„Ve dvě ráno jsme z jupiterského monitoru dostali diagnostické hlášení. Noční směna ho nerozlouskla, tak zavolali mě.

Palubní počítač měl dojem, že hlavní parabola nepracuje správně.“ Sundal si brýle z želvoviny a položil si je do klína.

„Podle mě to tak nebylo. Anténa je v pořádku. Ale kdykoli se nám snaží něco poslat, něco její signál za dvě minuty zopakuje.“

„Ozvěny?“ Nigel se zhoupl na židli, upřel oči na hřbety v knihovně a v hlavě si projel elektrické zapojení vysílače v monitoru. „Dvě minuty jsou na zpětnou vazbu v obvodech moc dlouho, v tom máš pravdu. Pokud se nepodělal celý program a monitor se neopakuje. Možná ho to zmátlo a začal si myslet, že dostává signály zvenčí.“

Lubkin netrpělivě mávl rukou. „To nás taky napadlo.“

„A?“

„Diagnostika říká ne - všechno je v pořádku.“

„To vzdávám,“ řekl Nigel. „Vidím, že máš nějakou teorii.“ Rozpřáhl ruce. „Tak to vyklop, co tě napadlo?“

„Myslím, že jupiterský monitor opravdu přijímá signál zvenčí. Říká nám pravdu.“

Nigel pokrčil nos. „A k tomu ses dostal jak?“ „No, vím...“

„V téhle části oběžné dráhy k nám vlny letí skoro hodinu. Jak by někdo dokázal monitoru vrátit jeho signál za dvě minuty?“

„Kdyby měl vysílač na orbitě Jupitera - jako my máme monitor.“

Nigel zamrkal. „Sověti? Podepsali přece...“ „Sověti ne. Ověřili jsme si to horkou linkou. Povídají, že tím směrem nic nevystřelili už celou věčnost. Rozvědka tvrdí, že nelžou.“ „Čína?“

„Číňani zatím nekopou v naši lize.“ „Kdo tedy?“

Lubkin pokrčil rameny. Zažloutlé vrásky byly výmluv-nější než slova. „Tak nějak jsem čekal, že mi pomůžeš.“

V jeho hlase se ozvala porážka a Nigel ji vycítil, protože takhle šéf ještě nikdy nemluvil. Většinou se tvářil jako tvrdý a sebevědomý boss. Teď ztratil nezúčastněný výraz a vypadal téměř zranitelně. Nigel si domyslel, proč přišel osobně do práce ve dvě ráno, místo aby někoho pověřil - chtěl ukázat svým lidem, že to zvládne sám, že na to ještě má, 72 přesně rozumí všem záludnostem strojů, které řídí. Moc se mu to ale nepovedlo. Noční směna odešla do šedého úsvitu a teď už nuiže bez rizika žádat o pomoc.

Nigel se smutně pousmál. Pořád počítá a váží na vážkách.

„Fajn,“ kývl. „Pomůžu ti.“

Dvě

Sluneční soustava je veliká. Světlu trvá jedenáct hodin, než ji přeletí. Kolem nezajímavé bílé hvězdy krouží nejrůznější smetí - kameny, prach, kusy ledu, planety - a každý kousek nastavuje vždy jednu tvář žhnoucímu středu, zatímco druhou mezihvězdné nicotě.

Loď, která se k soustavě v roce 2011 blížila, nevěděla ani tolik. Plula černým nekonečnem a chápala jen, že se zase blíží k obyčejné hvězdě a že známý rituál musí znovu začít.

I když loď toto spirální rameno zkoumala dlouho a pečlivě, právě tuto hvězdu si nevybrala náhodou. Před drahnou dobou, když letěla skoro rychlostí světla kdesi pod rovinou galaxie, odfiltrovala z šepotu rádiového šumu krátký signál. Zpráva byla zmatečná a nezřetelná. Loď z ní však dokázala dostat alespoň tři údaje v zastaralém kódu, k němuž měla úctu. Stroj širokým obloukem zatočil ke skupině hvězd roztrfesená zpráva netrvala dost dlouho, aby ji dokázal zaměřit.

Mnohem později, už když se loď blížila, prorazil vodíkový šum daleko jasnější signál. Nouzové volání. Selhání životních systémů. Proražený trup, narušení integrity...

Tady vysílání skončilo. Směr byl jasný. Přišla ale zpráva z nejbližší soustavy nebo z nějakého systému daleko za ní? Za těchto okolností se loď vrátila k obvyklým vzorcům chování.

První povinnost byla snadná. Loď už zpomalila natolik, aby do ní mezihvězdný prach nenarážel nebezpečnou rychlostí. Teď může bezpečně odpojit ochranné elektromagnetické pole a vysunout čidla. Do mrazu se otevřel průzor, odstínil centrální hvězdu, a tak dokázal rozeznat drobné světelné zdroje kolem ní.

Použitý teleskop měl průměr sto padesát centimetrů a příliš se nelišil od přístrojů používaných na Zemi některé prvky, určené přírodními zákony, jsou univerzální. Loď se dál ploužila zlomkem rychlosti světla. V trysece tiše hučely izotopy. Prsty magnetických polí hledaly v mračnách mezihvězdného plynu potřebné atomy a sváděly je do motoru. Tichou prázdnotu rušily jen ony.

Loď trpělivě pozorovala. K planetám u nejbližší hvězdy bylo ještě daleko a stroj je proti hvězdnému pozadí těžko rozeznal. Na čtyři desetiny světelného roku od soustavy se aktivní obvody i záložní jednotky shodly na jednom: ta žlutohnědá skvrna nedaleko hvězdy je planeta. Vyšší funkce počítače zachytily cvrkot v obvodech a doslechly se o objevu. Nahlédly do pasivní knihovny planetární teorie. Matný rozmazaný kotouč se mihotal před přídí, loď prořízla lehounký závoj prachu a stroje metodicky zkoumaly svůj cíl.

Planeta byla veliká. Mohla by mít dostatečnou hmotu, aby se v jádru zažehla termonukleární reakce, ale na to zářila příliš slabě. Počítače rozvažovaly, zda systém klasifikovat jako dvojhvězdu, ale nakonec tuto možnost zamítly. Rostoucí kotouček byl přesto slibný.

Ráno strávili zmatenými dohady.

Nigelovi se nechtělo úplně opustit hypotézu selhání ju-piterského monitoru. Letoví inženýři - nepřístupní chlapíci, co mluvili vlastním slangem a nevěřili externistům - byli opačného názoru. Ustupovali jen neradi a proti Nige-lovým teoriím stavěli chladné argumenty. Kompletní au-todiagnostický program, nová analýza, ruční kontrola přenosů - všechno mluvilo pro monitor. Žádná mechanická chyba v něm není.

Sprýmovná ozvěna umkla chvíli po třetí ráno. Monitor už neobíhal po původní elipse kolem Jupitera před měsícem ho motory postrčily na orbitu pátého Jupiterova | měsíce Kalistó. Teď už každých osm hodin obléтал nový cíl!!

Nigel rozlomil sušenku, zapil ji vlažným čajem a skoro nevnímal, jak se sladké mísí s hořkým. Zavřel oči a zaposlouchal se do praskání telemetrie. Letoví inženýři zalezli zpátky do svých doupat a tak v řídicím středisku seděl u půlkruhového stolu jen s Lubkinem.

„Tím jsme vyčerpali jednoduchá řešení,“ shrnul Nigel. „Asi bychom se měli podívat na orbitu Kalistó.“

„Nechápu,“ opáčil Lubkin.

„Pokud signál opravdu přicházel z jiného zdroje, něco ho odřízlo. Ozvěna umlkla, protože se Kalistó dostala mezi zdroj a monitor.“

Lubkin přikývl. „To zní rozumně. Napadlo mě totéž, ale...“ podíval se na hodinky. „Je skoro poledne. Proč se ozvěna nevrátila kolem sedmé ráno, když monitor zase vyšel?“

Nigel měl nepříjemný pocit, že si s ním Lubkin hraje na zkoušení tupého studenta. Ale hned si uvědomil, že šikovný šéf to ani jinak neumí.

„No... druhý zdroj nám možná stíní sám Jupiter. Takže je ve stínu ozvěna a ne monitor.“

Lubkin stiskl rty. „Možná, možná.“

„Nemohli bychom ten zdroj nějak přibližně lokalizovat, triangulovat s Kalistó?“

Lubkin přikývl.

Kolem každé hvězdy je kulový prostor, v němž vládou mírné teploty. Planeta pozemského typu, když ji po vzniku něco postrčí, bude mít téměř s jistotou vodu v tekutém skupenství.

Z dálky třetiny světelného roku od hvězdy loď tuto obyvatelnou zónu prozkoumala a byla spokojena. Neobíhala tu žádná planeta velikosti žlutohnědého plynného obra na vzdálenější orbitě. To bylo důležité, neboť mohutný svět blíž u slunce by stáhl všechny menší planety k sobě. Kdyby loď takovou planetu našla, měla jasné rozkazy - zaryté, zakořeněné, tak staré, že už fungovaly jako instinkty - proletět soustavu co nejrychleji, sebrat astrofyzikální data pro katalog a pospíšet k dalšímu kandidátovi.

Místo toho však loď začala brzdit. Teleskop vystrkovala čím dál častěji a na delší dobu. Modrobílá tečka se ukázala být další plynovou planetou, menší a vzdálenější. Obraz nedovoloval přesný popis. Loď rozpoznala rozmazaný kroužek namodralého světla - těžké planety mají prstence poměrně běžně.

Následovala další těžká planeta s tenkým prstencem a po ní ještě jedna, nejvzdálenější od hvězdy. Stroje snížily původní odhad pravděpodobnosti výskytu života v soustavě. Záznamy ale ještě dávaly naději. Blíž u hvězdy mohou obíhat menší světy, i když teorie i pozorování hovořily spíše proti. Náhodou může být slibná planeta zrovna v opačném bodě oběžné dráhy. Loď čekala.

Z dálky jedné šestiny světelného roku našly počítače nejasný fliček, pruhovaný modře, hnědě a bíle: planeta nedaleko hvězdy. Obvody blaha naskočily. Stroje ucítily čerstvou šťávu úlevy a radosti. Byly složité, měly naprogramovanou touhu po úspěchu, ale dokázaly snést i prohru a zklamání.

Zatím byly spokojené. Loď letěla dál.

Sférická trigonometrie, směrování hlavní antény monitoru, výpočty, parametry oběžné dráhy, odhady, úhly. Další a další kontroly.

Pomalou dospěli k nejpravděpodobnějšímu řešení - půl čtvrté odpoledne, za hodinu. Tehdy by se měl zdroj znovu dostat na dosah velké paraboly jupiterského monitoru. Nigel si představoval, jak se od neklidně šrafovaného Jupitera odděluje maličký světelný bod a stoupá nad obzor. Monitor bude zatím z vlastní elipsovitě dráhy prohlížet sněžné pláň Kalistó, krátery, zvrásněné hřbety, trhliny, jiskrné ledové hory.

„Za hodinu,“ řekl Lubkin.

„Můžeme tak rychle otočit anténu, aniž bychom přerušili mapování Kalistó?“ zeptal se Nigel.

„Budeme muset,“ odtušil pevně Lubkin. Zvedl telefon a zavolal řídicí středisko.

„Řekni jim, ať otočí i kamery,“ dodal rychle Nigel.

„Myslíš, že na tu dálku bude něco vidět?“

Nigel pokrčil rameny. „Možná.“

„Myslíš teleobjektiv? Nemůže oba namířit...“

„Správně. Necháme nafotit sérii snímků. Nasadíme nitry od ultrafialové po infračervenou. Sjedou to samy.“

Lubkin začal rychle a přesně vydávat povely do telefonu, znovu sebejistý šéf.

Loď stále letěla hlubokým tichem daleko od hřejivé hvězdy, když náhle rozlišila rádiové vlny. Probraly se vyšší funkce počítače. Přeměřily a pročistily slabé signály. Po odrušení šumu loď zdroj lokalizovala mezi planety.

Nejsilnější vlny přicházely od plynného obra na nejnižší oběžné dráze. To bylo dobré znamení, neboť obíhal docela blízko u hvězdy. Kdyby měl průhlednou atmosféru, bylo by na povrchu příliš chladno, ale analýza prokázala hustá mračna. Podobné planety se dokáží ohřát, jak loď věděla, gravitačním hroucením a zachycováním tepla - skleníkovým efektem. V atmosféře a v mořích se snadno může vyvinout život.

Sražený příkrov plynů a tekutin ovšem znamenal i strašlivé tlaky. Formám života se v podobných podmínkách málokdy vyvinuly kosti a bez nich nelze zacházet s nástroji záznamy uváděly až příliš mnoho příkladů. Netechničtí tvorové v lisu čpavku a tekuté metanu nedokáží komunikovat - a loď je v takovém tlaku rozhodně hledat nebude.

O kus blíž ke slunci ležel menší rádiový zdroj. Byla to třetí planeta, ta modrobílá. Signály se složitě proplétaly, mohly pocházet z atmosféry: blesky, bouřky, záření magnetosféry. Planeta byla ale obalena čirým plynem, což působilo nadějně. Loď pokračovala k centrální hvězdě.

V šest večer jim začal docházet elán. Hlavní anténa monitoru pátrala kolem směru, kde se měl neznámý rádiový zdroj objevit.

Fungovala. Na Zemi proudila data. Všechny pracovní postupy běžely hladce.

Nevedly však k naprosto žádným výsledkům.

Kolem se motali letoví inženýři, sepisovali hlášení, chystali sejít domů. Pro ně se problém s ozvěnou vyřešil sám. Než se zase objeví, nemá cenu se znepokojovat.

Cíl se měl podle přepracovaných propočtů zpoza Jupitera vynořit v 15:37. Vzhledem k zpoždění signálu začalo řídicí středisko přijímat data chvíli před půl pátou. Pátrání hlavní parabolické antény skončilo hodinu nato. Teleobjektiv zapnout nemohli, protože většina techniků měla plné ruce práce s vrtnou sondou na Marsu a s okolními družicemi. V

každém případě se nezdálo, že by kamery mohly zachytit něco zajímavého.
„Máme v tom pěkný bordel,“ poznamenal Nigel.
„Bud'je celý ten nápad na hlavu...“ začal Lubkin.
„Nebo jsme orbitu nevypočítali správně,“ dokončil Nigel. Klikatou chodbou přišel technik se sluchátky na uších, strčil Lubkinovi k podpisu nějaký papír a zase zmizel.
Lubkin se v otočném křesle důkladně opřel. „Jo, to se může stát.“
„Zítra je taky den.“
„Jasně.“ Lubkin nebyl zrovna dvakrát nadšený. Vstal od pultu a začal štrádovat chodbičkou tam a zpátky. Neměl tu moc místa a málem porazil technika, co kontroloval výstupy z antén. Nigel se pokusil neslyšet věčný hukot strojů a trochu přemýšlet. Lubkin ještě chvíli chodil a pak se konečně posadil. Oba zírali na zelené naklopené monitory, kde běžela sekvenční data. Počítač občas přeskočil limity a žluté znaky si varovně vyměnily barvu se zeleným pozadím. Nigel si na to nikdy nezvykl a byl napjatý, dokud chybu někdo nenašel a barvy se nevrátily k normálu. Zazvonil telefon na ovládacím pultu a zbavil ho i posledních zbytků soustředění.
„Máte tu hovor zvenku,“ ohlásil neosobní ženský hlas.
„Zdržte ho chvíli, prosím vás.“
„Myslím, že je to vaše žena.“
„Aha. Ať počká.“
Otočil se na Lubkina. „Zítra chci mít tu kameru k dispozici.“
„Na co?“
„Řekněme, že mám takový nápad,“ opáčil. Byl unavený a nechtěl se hádat.
„Dobře, zkusím to,“ odvětil Lubkin, hodil tužku na stůl a ztěžka vstal. Bílou košili měl propocenou a zmačkanou. Po porážce byl k Nigelovi přátelštější, už se netvářil jako nekompromisní šéf. „Tak zítra,“ řekl a otočil se k odchodu. Nigel stiskl tlačítko na telefonu.
„Promiň, že jsem tě nechal tak dlouho čekat, měl jsem...“
„Nigele, jsem u doktora Hufmana.“
„A co...“
„Potřebuju tě tady. Prosím.“ Mluvila tiše a vzdáleně.
„Co se děje?“
„Chce si promluvit s námi oběma.“
„Proč?“
„Nevím, opravdu. Ne všechno.“
„Kde to je?“
Nadiktovala mu adresu v Thalii. „Ještě jdu na pár testů. Zabere to tak půl hodiny.“
Nigel se zamyslel. „Nevím, jaký autobus teď...“
„Nemohl bys...“
„Jistě. Samozřejmě. Vezmu si firemní auto, řeknu jim, že ho potřebuju na zítřejší výzkum.“
„Díky, Nigele. Jenom jsem...“
Stiskl rty. Byla zmatená, nesoustředěná, žádná schopná manažerka. Šéfovské manýry ji většinou opouštěly až pozdě večer.
„Fajn,“ odušil. „Hned vyrazím.“ Položil sluchátko do vidlice.

Tři

Šedá mlha odřízla budovy ve výši čtvrtého patra a propůjčila Thalii neobvykle spořádaný vzhled. Těsné auto s občasným zachrchláním polykalo metry, Nigel se vykláněl z okénka a hledal příslušné číslo. Nikdy si nezvykl na americkou manii utajování domovních adres. Ohromné masy oceli a betonu odstrašovaly náhodné chodce od pokusů proniknout dovnitř. Po chvíli hledání zjistil, že Thalia číslo 2636 je nízká elegantní budova obložená žlábkovaným kamenem, nejnovější v bloku, podstatně pohlednější než monumentální monstra z dvacátého století. čekárna u doktora Hufmana připomínala spíš tichý zámecký předpokoj, jak už je u soukromých lékařů zvykem. Veřejná poliklinika by tu měla kachlíkované příčky a bezvýrazný nábytek. Jakmile Nigel vešel, vzpomněl si, jak byla Alexandrie nervózní, a rozhlédl se po ní.
„Pan Walmsley?“, zeptala se ze skleněné kukaně sestra. Nigel k ní došel.
„Kde je?“ Nemělo cenu plýtvat časem.
„Vedle v laboratoři. Chtěla jsem vám říct, že jsem nevěděla, nikdo tu nevěděl, že slečna Ascenciová byla, ach...“
„Kde je ta laboratoř?“
„Do dotazníku napsala, zeje svobodná, a jako nejbližší osobu uvedla sestru, takže jsme nevěděli. Žila se mnou. Ano. Kde je...“
„A doktor Huffman je raději, když přijdou do ordinace obe strany, když...“
„Co?“
„Ehm, no, já se chtěla jen omluvit. Požádali bychom poprosila bych slečnu Ascenciovou, aby vás vzala s se,“ Pane Walmsley, pojďte dál.“
Huffman W nevýrazný mužiček ve špatně ušitém hnědém saku, rozhalence a botách na vysokém pod-padku. Černé vlasy mu už na skráních řídly a ukazovaly mramorově bledou kůži. Otočil se a odkráčel zpět do ordinace, anž na Nigela počkal.

Ordinace se od všech ostatních, které kdy Nigel viděl lišila jen v detailech. V policích stály pravé vázané knihy! některé dokonce v kůži nebo v přesvědčivé imitaci. Pro-tejsi stěna se pyšnila starými ročníky lékařských časopisů proložených tu a tam modelem plachetnice. Na psacím i konferenčním stolku trůnila sbírka buclatých afrických panenek. Nigela napadlo, jestli mají lékaři na fakultě se-minar bytové architektury s důrazem na uklidňující starožitnou veteš, vyrovnané obrazy a zlidšťující libůstky.

Huffman mu nabídl židli a Nigel už si sedal, když se mu po levici otevřely dveře a vešla Alexandrie. Chvilí váhala a pak je za sebou tiše zavřela. Ruce měla bílé a vyzábblé Chovala se tak, jak ji Nigel nikdy neviděl. „Děkuji, miláčku, že jsi přijel tak rychle.“ Nigel přikývl. Posadila se na vedlejší židli a oba se otočili na Huffmana, uvelebeného za mahagonovým psacím stolem. Lékař nahlížel do papírů. Za chvíli zvedl oči a sebral odvahu.

„Požádal jsem vás, abyste přijel, pane Walmsley, protože mám pro slečnu Ascenciovou špatné zprávy.“ Mluvil suše a věcně, ale Nigel slyšel, jak se přemáhá.

„Krátkce řečeno má systémový lupus erythematosus.“

„A to je?“

„Promiňte, myslel jsem si, že jste o tom už slyšel.“

„Já o tom slyšela,“ řekla tiše Alexandrie. „Dnes druhá nejčastější příčina smrti, že ano?“

Nigel se na ni tázavě podíval. Nečekal, že by Alexandrie věděla něco takového, pokud... pokud si to nedomýšlela.

„Ano, na prvním místě je stále rakovina. Lupus se za posledních dvacet let značně rozšířil.“

„Protože ho způsobuje znečištění,“ doplnila.

Huffman se opřel a podíval se na ni.

„To si lidé většinou myslí. Těžko to můžeme prokázat, protože příčiny nelze izolovat.“

„Myslím, že jsem o tom slyšel,“ zabručel tiše Nigel. „Ale...“

„Je to nemoc pojivové tkáně, pane Walmsley. Primárně napadá kůži, klouby, ledviny, srdce, vláknité tkáně, jež drží orgány.“

„A ta vykloubená zápěstí...“

„Přesně tak. Můžeme čekat další záněty, i když nezpůsobí deformace. To je ovšem jen jeden z projevů, nikoli základ nemoci.“

„A ten je v čem?“

„Nevíme. Je to zrádný proces. Může zůstat v kloubech nebo se rozšířit do vnitřních orgánů. Nedokážeme ho přesně diagnostikovat. Léčíme ho prostě...“

„Jak?“

„Aspirinem,“ pousmála se Alexandrie.

„To je směšné!“ vybuchl Nigel. „Léčit to takovým...“

„Ne, slečna Ascenciová má pravdu. Je to doporučená terapie v počátečním stádiu. Obávám se však, že to už Překonala.“

„Co jí dáte?“

„Kortikosteroidy. Možná chlorochin. Chtěl bych zdůraznit, že to není léčba. Ulevují jen od příznaků.“

„A co ji vyléčí?“

„Nic.“

„Kčertu! Musí existovat nějaký...“

„Ne, Nigele,“ řekla. „Nic nemusí.“

„Pane Walmsley, hovoříme tu o potenciálně smrtelné nemoci. Někteří specialisté připisují rozšíření lupusu určitým škodlivinám jako je olovo, síra nebo sloučeniny dusíku ve zplodinách spalovacích motorů, ale pravou příčinu neznáme. Ani lék.“

Nigel si uvědomil, že křečovitě svírá opěrky křesla. Uvolnil se a složil ruce do klína. „Aha.“

„Stav slečny Ascenciové není kritický. Musím vás ale | upozornit, že chronické stádium je s rostoucím výskytem nemoci čím dál kratší. V některých případech ovšem choroba nepostupuje a nevede k smrti.“

„A...?“ ozvala se Alexandrie.

„Jiné případy ovšem nepřežijí déle než rok. To ale není průměr. Průběh nemoci je zcela nepředvídatelný.“ Naklonil se nad stůl, aby podtrhl význam svého sdělení.

„Takže mám brát léky a čekat, to mi radíte?“ zeptala se Alexandrie.

„Budeme vás pečlivě sledovat,“ Huffman se podíval na riigela. „O tom vás ujišťuji. Jakékoli zrychlení zkusíme utlumit silnějšími léky.“

„A co vlastně nakonec člověka zabije?“ zeptala se.

„Napadení orgánů. V horším případě rozklad pojivové tkáně v nervovém systému.“

„A když k tomu dojde...“ začal Nigel.

„Většinou to nezjistíme hned. Občas se objeví jen křeče. Někdy dojde k psychóze, ale jen vzácně. Klinické spektrum je vcelku široké.“

Nigel se stisknutými rty poslouchal lékaře, Alexandrie měla ruce úhledně složené v klíně, Huffman je zasypával fakty a teoriemi, občas projev zdůraznil poklepáním na Alexandriinu kartu, popisoval další rysy svinského lupusu erithematosu, chrлил latinu, slova se sbíhala jako smečka erudovaných vlků a hryzala další a další sousta příčin, diagnóz, úlev a krizí. Nigel tupě poslouchal a v prsou mu sílil nepojmenovaný třas.

Cestou domů se soustředil. Od zákazu soukromých automobilů byly ulice prázdné a široké pasadenské bulváry mu připadaly jako nekonečná plocha, po níž šikovně kloužou podle Newtonových zákonů. Hrával si tak zamlada, když jezdil každý, ale paliva bylo málo. Díval se na blikání světel, červená oranžová zelená, a upravoval podle nich jízdu, aby

vydal co nejméně energie. Nejlepší bylo jet poslední třetinu bloku na neutrál, brzdit jen odporem vzduchu a pneumatik, dokud nenaskočí zelená. Když neodhadl správný okamžik, podřadil na trojku a pak na dvojku, šetřil kinetický život, který před jeho vnitřním zrakem obíhal vozem a ukládal se do lahvi někde mezi nápravou a motorem. V zatáčce čekal do poslední chvíle, aby co nejdéle vydržel v úsporném pásmu, pak zařadil, pomalu pustil spojku a dodal těžkému vozu novou energii. Teď jeli Pasadenou rovně směrem do kopců. Znovu hrál svou mladickou hru o palivo, i když mu tvář brázdily vrásky.

„Nedokážeš to přijmout, vid', Nigele?“ přerušila nakonec ticho.

„Co?“

Naklonila se k němu a pohládila ho po předloktí proti světlým chloupkům. Žádná jiná žena ho nikdy takhle nelaskala.

„Uklidni se.“

Nechal ticho narůstat ještě několik bloků osvětlených a žlutou září snack barů.

„Zkusím to. Ale někdy, já... zkusím to.“

Vpředu něco vzplálo. O chvíli později rozeznali na opuštěném poli táborák, plameny olizovaly černý pohár hasnoucí oblohy. Kolem ohně křepčily postavy.

„Noví synové,“ poznamenal.

„Zpomal,“ požádala. Zvedl nohu z plynu a Alexandrie se zahleděla do ohně.

„Proč je kruhový?“ zamručela.

„Věncový oheň. Jeden z jejich symbolů.“

„Tajný střed. Božství v každém člověku.“

„Nejspíš.“

Pár postav se od ohně otočilo a zamávalo na ně.

„Navrší dřevo do kruhu a uprostřed nechají místo. Než ho zapálí, vlezte si dovnitř jeden páreček. Dokud oheň hoří, mají svobodu jednání. Nic na ně nemůže. Tancují tam nebo...“

„Odkud to všechno víš?“ zeptala se.

„Někdo mi to řekl.“

Z průvodu postav k nim vykročila vysoká žena. K ní se vzápětí přidaly další stíny.

Nigel zařadil jedničku a záhy zmizeli v suché kalné noci.

„Uprostřed mají svobodu,“ zabručel. „Právo veřejné se pářit, řekl bych.“

„Přesně to jsem slyšela,“ přitakala smířlivě.

Když vešli do bytu, ležela na kanapi Shirley a četla si. „Jdete pozdě,“ oznámila ospale.

Nigel povyprávěl o autě, o doktoru Huffmanovi a pak už se nemohli zastavit a povíдали napřeskáčku. Lupus. Bolavá zápěstí. Pojivová tkáň. Chlorochin. Oteklé klouby.

Shirley beze slova vstala a oba je objala. Nigel ještě chvíli tlachal a uvolňoval atmosféru. Alexandrie ho přerušila zmínkou o večeri a všichni přenesli pozornost na praktické věci. Nigel se nabídl, že ve woku osmaží nějakou zeleninu. Hlubinný průzkum lednice neodhalil ani kousek masa. Alexandrie navrhla, že skočí do krámu o dva bloky dál, a bez řeči odešla. Nigel se dal do krájení celeru a cibule, Shirley opláchla špenát a přitom otrhala stonky. Zavládlo mlčení.

„Je to vážné, co?“ zeptala se. Zvedl oči. Shirley se mračila, od nosu se jí mezi obočím táhla až pod husté černé vlasy zadumaná vráska.

„Tolik jsem vyrozuměl.“ Vrátil se ke krájení. A pak, najednou: „Do prdele! Kdybych to tak věděl jistě.“ „Huffman s vámi neměl moc soucitu.“ „To neměl. Asi ani nechtěl. Prostě na nás vybalil fakta, úplně suše.“

„Chvilí trvá,“ řekla mírně, „než se člověk s fakty smíří.“

Praštil sekáčkem o prkýnko a rozházel nakrájenou cibuli. „Jo.“

„Co bychom podle tebe měli dělat?“ „Dělat?“ Nechápatě se zarazil. „Čekat. Žít dál, nejspíš.“

Shirley přikývla. Rukávy leskle modrých šatů si vyhrnula nad lokty. Podala mu srovnaný špenát, připravený na krájení.

„Myslím, že byste měli vyrazit na cesty.“ „Hm? Naco?“

„Aby přišla na jiné myšlenky. A ty taky.“ „Nemáš dojem, že jí spíš pomůže zaběhaná rutina?“ „V tom to vězí,“ odsekla nečekaně Shirley. „Sedíte tu na zadku, protože tě tu drží práce v LTP...“

„A ji zas její práce,“ opáčil Nigel. „Dělá kariéru.“ „Hergot!“ Mřskla hrstí špenátu na podlahu. „Za rok může být mrtvá!“

Myslíš, že si to neuvědomuje? Když už si to nepřiznáš ty!“

„Já si to uvědomuji,“ odvětil prkenně Nigel.

„Tak se podle toho chovej!“

„Jak?“

Shirley otočila na pěníku. „Když budeš pružnější ty, Nigele, pomůžeš i jí. Jsi tak zahrabaný v těch svých raketách, že si to ani neuvědomuješ.“ Pootevřela ústa a maličko ohrnula rty. „Miluju vás oba, ale jste tak zaslepení.“

Nigel odložil nůž. Všiml si, že dýchá zrychleně, a začal přemýšlet proč. „Já... prostě se nemůžu na všechno vykašlat a...“

Shirley zvlhly oči a tvář se jí stáhla do sebe. „Nigele... myslíš si, že tenhle vesmírný výzkum je strašně důležitý, já to vím. Dodneška jsem neřekla ani slovo. Ale ta tvá posedlost teď může ublížit Alexandrii - tak strašně, že si to vůbec nedokážeš představit.“

Tupě pokýval hlavou a zamžoural.

„Kdyby ta práce byla tak strašně důležitá, mlčela bych. Ale není. Skutečné problémy jsou tady na Zemi...“

„Plácáš nesmysly.“

„Tak nesmysly! Otročíš na nějakých kravinách po tom všem, co ti provedli, a děláš, jako by to bylo bůhvíco.“

„Pořád lepší než rozdělovat almužny.“

„To podle tebe dělám?“ zeptala se napůl vztekla a ni půl zvědavě.

„No...“

„Nekličkuj. To si myslíš?“

„Ne tak docela. Víím, že to není zrovna můj obor.“

„Se svou inteligencí, Nigele, bys mohl na poli...“

„Lidské potíže, jak tomu říkáš, málokdy vyřeší jenu inteligence. Chce to trpělivost. Citlivý přístup. Ty ho má Jáne.“

„Myslím, že jsi hodně citlivý. Tedy pod povrchem.“

„Hm“ zabručel.

„Ne, opravdu. Víím to o tobě, jinak by vám to s Alexandrií nemohlo klapat.“

„A klape to?“

„Myslím, že ano,“ skoro zašeptala.

„Promiň, tak jsem to nemyslel. Jenom plácám.“

„Potřebujeme lidi na projekt v Altadeně. Není jednoduché tam po tom všem, co se stalo, zase vytvořit funkční komunitu. Sociometrici...“

„Naprostu netuší, jak na to. Já víím. Zvládají diagnózu, ale nic jiného.“

„Ano.“ Zatvářila se, jako by nad něčím přemýšlela.

„Myslím, že bys tu měla zůstat přes noc.“

„Ano, jistě.“

Dveře cvakly a Alexandrie přinesla tenké řízky z boku. Už jen přítomnost takové spousty masa naznačovala, že jde o slavnostní událost, Nigel se vrátil ke krájení a při práci přemýšlel, jestli má před vařením otevřít láhev červeného. Neměl čas strávit, co mu řekla Shirley, a tak zaplul do rituální rutiny.

Se Shirley pokaždé našel nějakou novou hlubinu, nečekanou vůni, velkou změnu. Zjevení přicházelo vždy v místě, kde se všechny její části sbíhaly. Hlavu měl v klíně, v nose slané pižmo. Alexandrie po něm klouzala vroucím O. Byl prohnutým článkem jejich řetězu. Ruce natahoval tam, kde se obě ženy protínaly a Shirleiny černé vlasy se motaly do Alexandriiných hnědých chloupků. Zkusil rukama uzavřít kruh, ale nedosáhl natáhl se jinam a nahnátl Shirleinu bradavku. Činil se jazykem. Shirley byla pod rukou vlhká a chladná. Rovnováha trojice se přeskupila a usadila: Alexandrie ho znovu vydráždila ústy Shirley si přitáhla její prsa a dlouhými nehty si začala hrát s bradavkami jako s hliněnými kuličkami. Věděl, že takhle je jim nejlíp. Tělesnými pochody vyjádřili, co by si slovy nikdy neřekli. V Shirleiných slabínách cítil napětí a potlačovanou energii. Ponořil se do Alexandriina klidu, do neskutečně hlubokého hrdla. Zauzlovaný zmatek se soustředil do jediného pohybu v hladkém jícnu. Ano, tady je jejich střed. Láskyplně se tahali jako pytle s pískem, stavěli svá těla jako vlnolamy proti moři, které obklopovalo Alexandrii a s ní i je. Shirley se přesunula. Pustila ho noTM hamá a ruku mu položila za krk, kde mezi svaly zelo údolí J V polotmě se usmála. Těla zaujala nové postavení.

Čtyři

Vzhledem k tomu, že auto neměl k dispozici každý den, Nigel vzal ráno Alexandrii do práce. Shirley se odmítla nechat hodit do Altadeny, protože by to byla zájízďka a navíc měla motocykl. Rozjela ho podél bloku, nahodila motor a zmizela za rohem.

Alexandrie se nemohla dočkat druhého dne jednání s Brazilci. Výbor zaměstnanců se nemohl shodnout, jaké podmínky si mají American Airlines klást, aby řízení nepřešlo do rukou cizinců, kterým nerozumějí. Alexandrie měla za úkol je uklidnit a přitom neohrozit dohodu. Pořád si nebyla jistá, jestli s ní souhlasí nebo ne.

Nigel cestou přes mírně zvlněné kopce nikam nespěchal. Zvolil silnici stíněnou eukalypty a stáhl okénko, aby se mohl nadýchat čerstvé vůně větru. Překvapilo ho, že se mu na mysl stále nevrací Alexandriina nemoc. Noc ho takových starostí prozatím zbavila.

Tuhle čtvrť neznal projel podél několika bloků vybra-kovaných trosek. Z budov zůstaly jen ožehlé rohy, zubaté hlásky vztyčené nad mořem plevle. Přibrzdil, aBy si je prohlédl a zjistil, jestli jde o pozůstatky po zemětřesení nebo pomníky jednoho z četných „incidentů“, jež zuřily posledních dvacet let. Spíš zemětřesení, rozhodl. Nikde neviděl rozšklebené krátery ani stopy po velkorážní palbě.

Než loď vstoupila do soustavy, znala už všechny planety. Z devíti byly slibné čtyři. Ze všech kromě jediné blízko u slunce už se staly kotoučky. Nedaleko centrální hvězdy obíhal svět zahalený v mracích. Další v řadě byl slabší rádiový vysílač spektrum ukázalo kyslík a modrá barva naznačovala přítomnost oceánů. Čtvrtý byl menší svět, suchý a chladný, podivně přizdobený.

Prozatím se ale pozornost lodi soustředila na čtvrtou možnost, na pruhovaného plynového obra. Rádiové vysílání tady pokrývalo většinu spektra, jako by šlo o přírodní zdroj. Ve stálých intervalech však opakovalo téměř stejný amplitudový vzorec.

Růžovohnědý svět nevypadal jako kolébka technologické společnosti příliš nadějně. Do hry ovšem vstupovaly další faktory: čas a energie. Motory lodě v nízkých rychlostech nepracovaly s dostatečnou účinností. Přesto potřebovala změnit směr a sladit dráhu s rovinou ekliptiky. Průlet kolem velké planety ušetří čas i palivo. Použití gravitačního praku dá lodi dost příležitostí planetu prozkoumat a zároveň jí udělí šikovnější směr ke slunci.

Vyšší funkce otázku probraly.

Loď s tichým hromobitím změnila předání motorů. Plynový obr nebo ne, rádiové signály nesmí zanedbat. Plynule upravila dráhu k čekajícímu světu.

„Záďová kamera to našla,“ oznámil Nigel.

„Cože? Máš, tu poruchu? „ Lubkin překvapivě hbitě vyskočil na nohy a obešel stůl.
„Žádou poruchu. Ty ozvěny byly skutečné, inženýři měli pravdu. Máme tam šotka.“
Nigel hodil na stůl hromadu faxových sjetin. Leskly se i v tlumeném světle kanceláře, žluté klikyháky na zelených linkách.
„Šotka?“
„Anglický pohádkový tvor.“
„Něco tam opravdu je? „
„Tady máš optické a spektroskopické analýzy. Chyby v telemetrii jsou už srovnané.“ Zvedl z hromádky jeden list a ukázal na několik čar.
„Co to je?“
„Náš šotek slušně svítí v celém spektru fúzního pohonu. Skoro miliarda stupňů.“
„Ale no tak.“ Lubkin si ho nevěřícně změřil a zvedl obrylené oči vsloup.
„Knapp to kontroloval.“
„Hergot,“ ulevil si Lubkin. Zavrtěl hlavou. „Zvláštní.“
„Jupiterský monitor pořídil jeden slušný snímek, ještě než zapadl za Kalistó. Tomu se nevyhne ani na nové orbitě.“
Z obálky vytáhl lesklou klasickou fotografií.
„Není toho tam moc vidět,“ poznamenal Lubkin.
V jednom rohu se na černém pozadí rýsoval oranžový flíček. Lubkin znovu zavrtěl hlavou. „A tohle je focené teleobjektivem? Musí být pěkně daleko.“
„Je. Skoro na opačném konci oběžné dráhy kolem Jupitera. Neřekl bych, že ho při dalším obletu najdeme.“
„Nějaký kontakt rádiem?“
„Ne. Nebyl čas. Zkusil jsem to hned ráno a něco jsem zachytil - napřed jsem nevěděl, co to je, podle té fotky nešel přesně zaměřit. Parabola na monitoru má úzký záběr a potřebuje přesné souřadnice.“
„Zkus to znovu.“
„Už jsem to udělal. Napřed se do cesty postavila Kalistó a pak i Jupiter.“
„Kurva.“
Oba muži stáli s rukama v bok a zírali do faxových papírů. Očima projížděli namačkané vzory, hledali detaily, ani se nepohnuli.
„Tohle bude bomba, Nigele.“
„Řekl bych.“
„Měli bychom to chvíli držet pod pokličkou. Než si promluvíme s ředitelem.“
„Hmm. Asi ano.“
Lubkin se na něj pevně podíval.
„Je asi vcelku jasné, co je ta věc zač.“
„Od nás nepřiletěla,“ přitakal Nigel. „To je jisté.“
„Zvláštní, žeš to objevil zrovna ty. S McCauleym jste jediní, kdo kdy viděl něco mimozemského.“
Nigel se na Lubkina překvapeně podíval. „Proto jsem zůstal ve výzkumu. Myslel jsem, že to víš. Chtěl jsem být tam, kde se něco děje.“
„Předpokládals to?“ Lubkina ta představa viditelně poplášila.
„Ne. Ale zkusil jsem to.“
„Pár lidí ještě nezapomnělo na Ikara.“
„Něco se mi doneslo.“, „Nebudou rádi, když zrovna ty...“
„Nápodobně.“ Nigel nasadil tvrdý výraz. Lubkinovi už o Ikarovipovídal před lety a nechtěl to opakovat.
„Chtěl jsem jenom... Půjdu za ředitelem...“
„Našel jsem ho. Chci na něm pracovat. Dobře si to pamatuj,“ dokončil zostra.
„Armáda si zase pamatuje, cos jim posledně provedl.“ Lubkin smířlivě rozevřel dlaně.
„A?“
„Ikaros byl nebezpečný. Možná je nebezpečné i tohle.“
Nigel se zašklebil. Politika. Výbory. Proboha!
„Zapomeň na to,“ mávl rukou. „Neměli bychom napřed zjistit, kam letí? Než začneme zmatkovat, co vlastně hledá?“
Plynný obr znamenal pro loď zklamání. Nenáhodné rádiové signály byly přírodního původu, způsobené narudlým bližším měsícem. Loď metodicky prozkoumala i další oběžnice a našla jen ledová pole a šedou skálu.
Na elegantní parabolické smyčce kolem obří planety se rozhodla soustředit pozornost na vodní svět. Jeho signály byly jednoznačně umělé. Ale tehdy ji zaujal krátký rádiový výkřik. Byl velice strukturovaný, ale přesto nešlo ihned vyloučit přirozený původ i v přírodě je spousta pravidelností. Ještě úžasnější byla blízkost zdroje.
Poslušná základních pokynů odpověděla loď vysláním | zachycené sekvence. Udělala to ještě několikrát, ale zdroj nedal sebemeně najevo, že by ji vnímal. Vtom signál ztichl. Statický šum nic nenarušilo.
Loď se zamyslela. Klidně to mohl být přirozený zdroj, f zvláště při síle planetárního magnetického pole. Bez dalšího zkoumání nemohla otázku rozhořfnout.
Zdrojem byl zřejmě pátý měsíc, studený a pustý. Loď už věděla, že satelit má dobu rotace shodnou s dobou oběhu a ukazuje planetě stále stejnou tvář. Vůči lodi se otáčel vcelku pomalu. Bylo tedy nepravděpodobné, že by zdroj zapadl za obzor tak náhle.
Signál byl navíc sice slabý, ale ne tak, aby si ho loď dříve nevšimla. Možná jen pátý měsíc namísto prvního moduloval elektronové proudy zachycené v magnetickém poli planety.

Lod' si to promyslela a došla k závěru. Teorie přirozené-J ho původu vypadala daleko pravděpodobněji. Dál bádati by ji stálo čas i palivo a v blízkosti plynného obra nebyla v bezpečí. Lepší bude přidat plyn.

Lod' zamířila blíž k hřejivé hvězdě.

Nigel do noci pracoval na vyhledávacím programu, kde: rým by se dostal Šotkovi na stopu. V úspěch příliš nedoufal, protože jupiterský monitor nebyl na takové věci stavěný a Šotek mu navíc při své rychlosti záhy zmizí z dosahu.

Potemnělými chodbami se ale nesl zlehka a se starou pís- nickou naitech. Jako kluk se díval na dávné filmy a chtěl být Johnem Lennonom, šaškovat a vytahovat se a hulákat a zpě- vem si vysloužit nesmrtelnost. Už léta si na svou dět- lskou posedlost nevzpomněl. Držela ho asi rok: sbíral len- f nonovské relikvie, na víkend si pronajímal kytaru, nadřel asi dvě písničky, prohlížel si svůj profil v zrcadle (modré osvětlení, čapka, rozcuchané vlasy), učil se dávno zastaralý slang. Pustilo ho to, když zjistil, že neumí zpívat.

Před vrátnicí si poskočil, zahvízdal veselou frází a vyrazil do jarního večera.

Zastavila ho vrátná. Podívala se na fotku a pak na něj.

„Nesedí vám ta strhaná vizáž k té různolící fotografii? „

„Promiňte. Věděla jsem, že tu pracujete, pane, a jsem tu nová, ještě jsem vás neviděla. Když jsem byla malá, dívali jsme se na vás na 3D.“ Roztomile se na něj usmála a Nigel si najednou připadal podstatně starší.

Dokluáal na autobus, chytil ho a ze schůdků vrátné ještě zamával.

Sláva. Lubkin mu ji záviděl a Nigel nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Kdyby o ni stál, držel by se v nejpobulárnější oblasti kosmického programu, na stavbě válcových měst v Lagrangeových bodech. Krásné nové světy na zakázku.

(Americká 3D jim v tradici příšerných složenin typu mrakodrap říkala válměsta.)

Ne. Měl štěstí, velké štěstí, že ho vzali aspoň sem. Když je s Lenem vytáhli ze stísněného Draka a pak ututlali, co mohli, Nigel se mnohem naučil. Útoky v Ti-mesech byly proti tomu, co je čekalo v NASA, jako komáři štípance.

Reakce veřejnosti ho ale vyzbrojila do bojů v kuloárech. Šéfem NASA byl tehdy Parsons a Nigela poslal do vesmíru jako mladíčka, bystrého a vážného, schopného třeba v meditaci zpomalit dech i metabolismus. Měla kolem Ikara z něj udělala muže a dala mu dost času, aby polkl vztek a obrnil se humorem.

Pravda, nebyl zrovna druhý Lindbergh. Ale ulízl si patku a když v NASA začala hrozit Noc dlouhých nožů, zveřejnil, co věděl. Zařídil si interview na 3D, pronesl několik dobře načasovaných projevů, rozdal kila úsměvů. Když se ho zeptali na úlohu úlisného Davea, vymyslel na něj Jii-merik. NBC ho sice vystřihla, ale CBS ho dala do zpráv.

Showbusiness si ho všiml. Nigela pozvali do lehce intelektuální debaty, kde projevil překvapivě důkladné znalos- j ti díla Louise Armstronga a Jefferson Airplane, nejnověj- l šího módního revivalu. Při rozhovoru na dlouhé túře přes| Sierru vykládal v teplákové soupravě o meditaci a účtē k uzavřeným ekosystémům (jako je Země). Žádný skvělý pořad, to ne. Ale šéfové 3D byli divní ptáci a jakmile je něco pošimralo v nose, hned cítili šampaňské.

Měl nezřízené štěstí. Něco mu vyplulo z podvědomí, v pěkně uhlazené věticice vyšlo ven a Parsons nebo Dave měli potíže. Napadal je kvůli nečestnému jednání v projektu Ikaros i kvůli útluu výstavby válcových měst (to bylo, opravdu hloupé na prvním už vznikl beztlížný průmysl, který mohl zachránit celé americké hospodářství).

A jednoho krásného rána už Parsons nebyl ředitelem NASA.

Úlisný Dave řídil bůhvíco někde v Nevadě a zatlhlý úsměv mu začínal povolovat.

Jeden komentátor poznamenal, že Nigel umí říct správnou pravdu ve správnou chvíli - správnou pro Nigela -, a tím překvapivější bylo, když ho tato schopnost po Par-sonsově rezignaci úplně opustila. Někteří šéfové v NASA ho ponoukali, ať pokračuje a vyhodí ze sedla ještě páři troglodytů na hliněných nohách. Vždycky to ale zkoušeli! na večírcích, někde v koutě, a návrhy brumlati do bour-í bonů se sodou. Nigel je odbýval, protože plýtvati obdivem na nepravého. Parsonse a Davea vyřídil, protože proti nimby! osobně zaujatý a o žádné principy mu nešlo.

Jakmile mu nasírači zmizeli z očí, lstivý Medici v něm usnul, jed vyprchal a Nigel se vrátil k práci astronauta.

Pokud se to tak dá říct.

NASA v něm cítila moc (k paranoie měla důvody) a tak ho s Lenem nechala na seznamu aktivních astro- nautů. Len si vybral orbitální údržbu. Nigel zkusil Měsíc.

Stařici byli do jednoho ženatí čtyřicátníci plní ctnosti z ovesné kaše. NASA si na sebe musela vydělat, takže chtěli Měsíc rychle prozkoumat a zprůmyslnit. Válměsta potřebovala suroviny, Země čistou výrobu a to všechno co nejlevněji. Do neslavného věku se tak vrátili chrabří hrdinové, peroxidové chrouny ostříhané těsně u lebky. Právě mezi ně se na osmáct měsíců na základně Hipparchus vmáčkli i Nigel.

Nakonec se zasekl na Zemi, i když podle papírů byl stále v aktivní službě. Hospodářství se vzrnáhalo, agentura si mohla dovolit výcvik mladších, rychlejších a tvrdších. Nigel a Len procházeli testy na moffatském simulátoru a co čtvrt roku absolvovali dvoudenní soustředění v Houstonu. Jednou se třeba vrátí do beztlíže, ale spíš ne. Přibral v pase, věrné srdce pumpovalo při vyšším tlaku a na zádech měl jedenačtyřicet let.

Každý mu naznačoval, že je čas pohnout se dál. A kam? Do řízení? Rozšířit si obzory organizací cizí práce? Ne, nikdy se nenaučil usmívat, když to nemyslel vážně. Nebo vážít slova. Říkal, co mu slina na jazyk přinesla, celý život četl z prvního konceptu.

Díval se na siluetu pasadenských kopců. Tak jinou práci? Před pár lety napsal pro Worldview obsáhlý článek o Ikarovi. Měl úspěch a chvíli uvažoval, že by se dal na literární podnikání. Alespoň by měl kde ventilovat své krkolomné obraty a suché slovní hříčky. A třeba by mu psaní srazilo žluč.

Ne, to nepůjde. Chce víc než se vylívat kusům papíru. Zašklebil se. Tady se hodí jeden Dylanův verš: umí jen dělat dál, co dělá dál. Ať chce, nebo ne.

Pět

„Odpoledne mi to vlezlo i do kotníků.“ Zarazil se, ruku napůl sdviženou, aby zavolal číšníka. „Cože?“

„Bolí mě kotníky. Hůř než zápěstí.“

„Bereš chlorochin?“

„Samozřejmě, nejsem blbá,“ odsekla Alexandrie. „Možná pár dní nabíhá. Pak zabere,“ prohodil s falešnou nadějí. „Možná.“

„Třeba ti bude lip, až se najíš. Co takhle birani?“

„Na to nemám náladu.“

„Hm. Kari mají vždycky dobré. Nedáme si jedno napůl, středně pálivé?“

„Dobře.“ Opřela se a líně převalila hlavu z jednoho ramene na druhé. „Potřebuju vypnout. Objednej mi pivo, prosím tě. Lacantu.“

Ve zvrstveném vzduchu provoněném tyčinkami se před ním vznášela vzdálená jako sen. Už uplynuly dva dny, co našel Šotka, a ještě jí o něm neřekl. Dospěl k názoru, že teď je ta správná chvíle přestane myslet na bolest v kloubech. Zachytil číšníkův pohled a objednal. Seděli až vzadu za závěsem z korálků a těžko je mohl někdo slyšet. Mluvil tiše a jeho hlas zapadal do bzukotu rozhovorů ostatních hostů.

Zpráva ji vzrušila a pobídla k bezpočtu otázek. Za poslední dva dny se nic nového nezjistilo, ale Nigel jí podrobně popisoval, jak organizuje hledání. V půli vyprávění si všiml, že ho přestává poslouchat. Nimrala se v jídle, srkala jantarové pivo. Dívala se, jak hosté přicházejí a odcházejí.

Odmkl se, nabral trochu kari z hory před sebou, zkusil různá koření a dva druhy čatní. Po zdvořilé pauze změnila téma.

„Přemýšlela jsem o něčem, co mi řekla Shirley, Nigele.“

„Co řekla?“

„Doktor Huffman mi vedle prášků doporučil odpočinek. Shirley si myslí, že si nejlip odpočinu, když vypadnu z rutiny.“ Vážně se na něj podívala.

„Chceš na dovolenou?“

„Ano, a občas na výlet.“

„Ta věc se Šotkem mi zabere spoustu...“

„Já vím. Chtěla jsem napřed nadhodit své požadavky.“

Láskyplně se usmál. „Samozřejmě. Baja na pár dní není špatný nápad.“

„Mám spoustu našetřených prémie. S American Airlines můžeme letět kamkoli na světě.“

„Překvapuje mě, že chceš obětovat tolik času uprostřed jednání.“

„Občas se beze mě obejdou.“

Když to řekla, podívala se na něj jinak, trochu svěřila koutky a Nigel najednou viděl přímo do ní, do smutného a vyděšeného srdce.

Z restaurace odešli pozdě. Stylovější obchody měly ještě otevřeno. Dvě policajtky v neprůstřelných vestách jim zkontrolovaly kódy a odešly. Zastavovaly většinu lidí, braly je pod spoře rozmístěné lampy a legitimovaly je. Jedna vždy stála v bezpečné vzdálenosti s povytaženým elektrickým obuškem, druhá zatím volala na centrálu a ověřovala feritovou matici identifikačních štítků. Nigel se zrovna nedíval, když se o kus dál nějaká žena dala na útěk a vlétla do obchodního domu. Její doprovod chtěl také utéct, ale policistka ho srazila k zemi. Její kolegyně vytáhla pistoli a vběhla do obchodáku. Muž něco na protest zakřičel. Policistka ho přetáhla obuškem a on ztratil vědomí. Z obchodu zazněly tlumené výstřely.

Přijel autobus. Nigel nastoupil.

Alexandrie stála na místě, ruku napůl zdviženou k tváři. Omráčený muž se snažil vydrápat na kolena. Zasípal několik slov. Alexandrie znechuceně ohrnula rty a také začala něco říkat. Nigel na ni zavolal. Váhala. „Alexandrie!“

Natáhl se pro ni. Do schůdků vylezla ztuhle, nohy neohebné. Když autobus zavřel dveře, posadila se vedle něj.

Dýchala zhluboka.

„Pušť to z hlavy.“ poradil jí. „Tak to chodí.“ Autobus zahučel a rozjel se. Minuli muže na chodníku. Policajtky mu klečela na zádech a on tupě zíral na popraskanou dlažbu. V kaluži oranžového světla vyvstávaly všechny detaily. Než Lubkin dokončil rozvláchnou větu, Nigel vyskočil ze židle a začal štrádovat po kanceláři.

„To si teda piš, že jsem proti,“ zvolal. „Je to ten nejpitomější, nejzprasenejší...“

„Podívej, Nigele, já s tebou souhlasím. Přece jenom jsme oba vědci.“

Nigel si pomyslel, že tohle tvrzení by dokázal snadno vyvrátit, zvláště v Lubkinově případě, ale raději mlčel.

„Ani nám se ty tajnosti nelíbí,“ pokračoval Lubkin. Slova volil pečlivě. „Co naplat. Přitom chápu, že jistě utajení je nutné.“

„Na jak dlouho?“ odsekl Nigel.

„Dlouho?“ Lubkin zaváhal. Nigela napadlo, že mu přerušil připravenou řeč. „To opravdu nevím,“ připustil šéf. „Možná na neomezenou dobu, i když,“ zrychlil, aby mu Nigel nestačil skočit do řeči, „možná jde jen o několik dní. To jistě chápeš.“ „Kdo to bude?“ „Co?“

„Kdo o tom nakonec rozhodne?“ „No, samozřejmě ředitel, ten na prvním místě. Myslím ať že bychom měli využít kromě civilních i vojenské kanály.“ Nigel se zastavil a posadil. Lubkin měl v kanceláři světlo jen nad stolem, v koutech byl stín. Nigelovi připadalo, že takhle proti sobě v kaluži světla sedí jako zápasníci v ringu, dva nepřátelé oddělení dubovým stolem. Nigel se předklonil, lokty na kolenou, a zíral tlustému muži do tváře.

„Proč do toho kurva tahat to zasraný letectvo...“

„Stejně by na to přišli, mají své cestičky.“

„Proč?“

„Možná budeme na toho, ehm, Šotka potřebovat jejich vesmírné senzory.“

„Nesmysl. Sledují jen blízké okolí Země.“ „Třeba právě tam Šotek mří.“ „Malá pravděpodobnost.“
„Ale nenulová. To musíš uznat. Může to hrát roli v bezpečnosti světa.“
Nigel se na okamžik zamyslel. „Třeba kdyby Šotek zamířil k Zemi a monitorovací systém by zachytil fúzní pohon...“
„Ano.“
„... a měl by ho za raketu nebo hlavici...“ „Musíš uznat, že to je možné.“ Nigel sevřel pěsti a zůstal zticha. „Uděláme to pod kontrolou, když nikomu nic nepovíme,“ uzavřel uhlazeně Lubkin. „Technici neslyšeli všechno. Když o tom nezačneme sami, zapomenou. Ty, já, ředitel, deset dvacet lidí ve Washingtonu a v OSN.“
„Jak hergot budeme pracovat? Nemůžu dohlížet na všechny planetární monitory. Potřebujeme směny...“
„Dostaneš je. Ale můžeme práci rozdělit na dílčí úkoly. Žádný technik ani inženýr nebude vědět, proč to dělá.“
„To je strašné plýtvání časem. Musíme prohledat celou Sluneční soustavu.“
Lubkin přeřadil na nekompromisní šéfovský hlas. „Tak to prostě bude, Nigele. A jestli chceš dál pracovat v programu...“ Větu nedokončil.
V noci jím zlehka zatřásla a když se neprobudil, zkusila to ostřeji. Chvilí se neorientoval. „Nigele, já mám strach.“ „Co? Já...“
„Nevím, prostě jsem se probudila a měla jsem hrozný strach.“
Posadil se a objal ji. Zabořila mu obličej do hrudi a a roztrásla se, jako by jí byla zima. „Zdalo se ti něco?“
„Ne. Ne, jenom jsem... srdce mi bušilo tak, až jsem si myslela, že tě musí probudit, a v nohách jsem měla křeč... Ještě mě bolí.“
„Něco se ti zdálo. Jenom si to nepamatuješ.“
„Myslíš?“
„Určitě.“
„Co to asi mohlo být?“
„Nějaký ošklivý kousek z podvědomí, tak je to vždycky. Vyrovnávání účtů.“
Slabým vysokým hláskem řekl: „Tak tohle se ráda zbavím.“
„Ne, podvědomí je jako reklamní bloky na 3D. Bez nich bys nedostala ani pořádné programy.“ „Co to šumí?“ „Děšť. Pořádný slejvák.“ „Hm. Dobře. Dobře, to jsme potřebovali.“ „To potřebujeme pořádk.“ „Ano.“
Seděl tak skoro do rána a usnul až dlouho po ní.
V okresním muzeu Los Angeles:
Alexandrie se sklonila k popisné tabulce pod černošedou sochou. „Dévadási provádí gymnastický pohlavní styk se dvěma vojáky, zaujatými současně šermířským soubojem. Tento výjev zachycuje motiv z divadelního představení. Jižní Indie, sedmnácté století.“ Prohnula se v zádech jako Dévadási a udělala poloviční most.
„Vypadá to složitě,“ poznamenala.
„Nemožně. A ten chlápek vpředu má vyloženě špatný úhel.“
„Byli to gymnasti.“
Přemýšlivě: „Spíš se mi líbila ta velká tam vzadu. Ta, co po nocích unášela muže za účelem sexu. Pamatuješ?“
„Ano. Vytříbená formule.“
„Proč měla na vůl ve díрку?“
„Náboženský význam.“
„Ha!“
„Tak kvůli údržbě. Člověka pak přejde chuť do ní vyrývat iniciály.“
„To stěží,“ opáčila. „Hmm. Věčný tanec jogínky s lin-gamem se tady píše. Věčný.“ Dlouho se na sochu dívala a pak se rychle odvrátila. Povolila jí čelist. Nejistě se zapotácela na kluzkých dlaždicích. Nigel ji vzal pod paží a dovedl k řadě židlí u stěny. Všiml si, jak galerie ztichla. Ztěžka se posadila a sipavě vydechla. Zírala přímo před sebe, stěží držela rovnováhu. Na čele jí vyrazil pot. Nigel zvedl hlavu. Všichni se dívali na Alexandrii.
„Měla by s tou pitomou prací praštit hned,“ prohlásila nesmlouvavě Shirley.
„Má ji ráda.“
Nigel srkal kávu. Byla hustá a silná, ale nejspíš lepší, než jakou by dostal v práci. Říkal si, že by měl vstát a umýt nádoby po snídani, když už je Alexandrie v práci, ale vztekla Shirley ho přikovala na místo.
„Sotva se drží na nohou. Copak to nevidíš?“ Probodla ho pohledem a výraz podtrhla zvednutým obočím.
„Chce mít na to jednání s Brazilci vliv.“
„K čertu s ním! Má strach. Byla jsem pryč - jak dlouho? Pět minut? - a když se vrátím, sedí v té galerii bílá jako stěna a ty ji hladíš po ruce. To není zdravé, to není Alexandrie, jak ji známe.“
Nigel přikývl. „Mluvil jsem s ní. Má...“
„... strach to probírat, dát najevo, jak se bojí. Cítí vinu, Nigele. To je běžná reakce. Lidi, s nimiž pracuji, se obviňují z chudoby, stárání nebo z nemoci. Jenom my jim můžeme pomoci ven. Aby vnímali sami sebe jako...“
Hlas se vytratil. „Neposloucháš mě, vid?“
„Ale ano, poslouchám.“
„Přinejmenším bys ji měl přesvědčit, ať zůstane doma a odpočine si.“
„Dobře.“
„Až jí bude líp, vyrazíme ven,“ ujistila se Shirley rychle o dobytém území.
„Ano. Vyrazíme.“ Vstal a začal sbírat talíře, keramika skřípala, přístroje zvonily. „Asi jsem si toho nevšiml. V práci...“
„No jo, no jo,“ přerušila ho Shirley. „Tu tvoji debilní práci znám.“
Probudil se v močálu zmačkaných mokrých prostěradel. V horních pokojích starého domu se sbíralo červencové vedro a v záloze čekalo na noc, zalezlé do koutů. Pomalu vylezl z postele a Alexandrie se jen zhoupala na vlně vodní matrace.

Hluboko v hrdle zabručela a zase ztichla.

Překvapil ho studený dotyk nočního vzduchu. Ložnice přece jen nebyla uzavřená a dusivá. Za schnoucí pot mohl spíš nějaký vnitřní oheň, matně zapamatovaný sen. Nasál suchý chlad a otrásl se.

Pak si vzpomněl.

Vyšel do obývacího pokoje s vysokým stropem a zapnul lampičku v koutě, aby nesvítla do ložnice. Přehrabal svazky Encyclopaedia Britannica a našel heslo, které hledal. Aniž by spustil oči z textu, posadil se na kanape.

Lupus erythematosus. Napadá jakýkoli orgán v těle, především membrány vylučující vodu jako výstelky kloubů a břišní dutiny. Vytváří modifikované protilátky, pozměněné bílkoviny. Symptomy mohou na dlouhou dobu ustoupit. Šíření v těle většinou nelze zjistit, dokud se neprojeví výraznější příznaky. V posledních letech pravidelně napadá nervový systém. Studie ukazují jasnou souvislost mezi výskytem nemoci a znečištěním, přesný mechanismus není znám. Léčba...

Až doteď tomu úplně nevěřil.

Pročetl odstavec jednou, podruhé a zarazil ho až pláč.

Oči ho pálily.

Vrátil knížku na polici a všiml si jiné. Bible vázané v mačkaném akrylu. Ze zvědavosti ji otevřel. Některé stránky byly ohmatané. Shirley? Ne, Alexandrie. Četla ji už před sezením u Hufmanna? Tušila to už dřív? Sedl si a dal se do čtení.

Šest

„Ale prezident neví, jak dlouho, Nigele,“ odvětil stroze

Lubkin. „Chce, abychom pokračovali a snažili se to najít.“

„To si myslí, že něco takového jde ututlat navěky? Už je to pět měsíců. Myslím, že lidi ve Washingtonu nebo v OSN se brzy podřeknou.“

Zase jednou proti sobě stanuli v kaluži světla nad Lubkinovým psacím stolem. Jediné okno v protější stěně dovnitř pouštělo trochu slunce a přebarvovalo Lubkinovu zažloutlou tvář na oranžovo. Nigel seděl zpřímá, rty semknuté.

Lubkin se uvolněně opřel a zhoupł v křesle. „Nechceš snad naznačit, že bys sám...“

„Blbost. Já to neprásknu.“ Na chvíli se odmlčel, když si vzpomněl, že už o Šotkovi řekl Alexandrii. Jí může věřit, tím si byl jistý. Vlastně ani nepochopila, jak je Šotek důležitý, a nikdy o něm sama nezačala. „Celé je to ale pitomost.

Dětinskost.“

„Kdybys se mnou šel do Bílého domu, Nigele, neměl bys ten dojem,“ odvětil vážně Lubkin.

„Nepozvali mě.“

„Já vím. Rozumím tomu tak, že prezident a NASA nechtějí moc návštěvníků. Zaznamenal by je tisk. A také kvůli bezpečnosti.“

Zmíněný výlet byl zjevně vrcholem Lubkinovy kariéry a Nigel měl dojem, že o něm touží někomu povědět. V LTP byli ovšem zasvěcení jen Nigel a ředitel, ale ten byl v Bílém domě s Lubkinem. Nigel se v duchu usmál.

„Prezident to podal velice přesvědčivě, Nigele. Citový dopad takové zprávy, ještě umocněný tím náboženským zápalom v zemi, vlastně na celém světě... tihle Noví synové Boží už mají i svého senátora, chápeš. Nadělali by pěkný kravál.“

„Které křídlo Nových synů?“ „Křídlo? Nevím, co...“

„Touhle dobou je jich řůra kmenů. Ti s plamenným pohledem a upocenými dlaněmi, co nenapočítají do dvanácti, aniž by si sundali boty. Pokud nějaké mají. Ale intelektuální Noví synové splácali doktrínu o tom, že život existuje všude a je projevem stejného nehmotného Ducha. Tak to říkala Alexandrie. Mají...“ Nigel se zarazil, když si uvědomil, že plácá o podružnostech. Lubkin měl skvělé nadání odvést řeč od tématu.

„No,“ pokračoval Lubkin, „pak tu máme lidi od armády. Jsou z toho pěkně nervózní.“ Nevědomky si přikyvoval, jako by jeho poslední věta potřebovala dodat na váze.

„To je primitivní myšlení. Žádný druh z cizí hvězdy sem prostě nepřiletí shodit bombu.“

„To víš ty. To vím i já. Ale někteří generálové jsou znepokojeni.“

„Proboha proč?“

„Hrozí nebezpečí nukleárního poplachu, i když už není tak velké, když armáda o tom, ehm, Šotkovi ví. Také existuje hrozba biologické kontaminace, pokud vstoupí do atmosféry...“

Lubkin pomalu zmlkl a oba se ztrápeně zahleděli na eukalyptus v mlze za oknem. Neustálé změny globálního klimatu mohly i za stále častější a hustší podzimní mlhy důvod byl znám, ale dělat s tím nic nešlo.

Lubkin klepal tužkou do vyleštěného stolu a cvakání se dutě odráželo prázdnou místností. Nigel si ho prohlížel a přemýšlel, jak Lubkin v nové situaci politikaří. Zřejmě se snažil oddělit jednotlivé sféry činnosti. Udělá všechno, aby Nigel dál tápal, mlčel a honil se za Šotkem, zatímco on bude v OSN hrát tvrdého, schopného a výkonného chlapíka. Utahaným diplomatům musí sebejistý Lubkin připadat jako moudrá volba a bystrý kandidát na vyšší posty.

Nigel našpulil rty a napadlo ho, jestli není moc cynický.

Těžko říct.

„Pořád věřím, že je naší povinností říct o tom všem lidem. Šotek není jenom strategická záležitost,“ prohlásil Nigel.

„Je mi líto, že se na to díváš takhle, Nigele.“

Odpovědi se nedočkal. V mlze mrholilo a čůrky deště stékaly po okně.

„Přece uznáš, že to musíme udržet v tajnosti. Chci říct, že to snad nechceš vynést ven. Potom bych...“

„Jo, jo, držím basu,“ odsekl nedůtklivě Nigel.

„Výborně. Jinak bychom tě bohužel museli vyřadit ze skupiny. Prezident to podal velice důrazně. Není to nic

osobního...“

„Jasně. Jde jenom o Šotka.“

„Ano, zhruba tak to řekl. To jméno vzbudilo rozruch, chápeš, kdyby ho někdo zaslechl, bude zvědavý. Kancelář generálního tajemníka Spojených národů navrhla kódové označení J-27. Známe dvacet šest Jupiterových měsíců a tenhle je další...“

„Hm“ Nigel pokrčil rameny.

...ale generálního tajemníka samozřejmě zajímá především, kde ho máme čekat příště.“

Nigel pochopil, že nemá cenu zdržovat. Z jediné karty v ruce už trumf neudělá a tak ji může klidně vynést. „To už asi vím,“ řekl klidně.

„Hm?“ Lubkin se rozzářil a předklonil se nad stůl.

„Napadlo mě, že Šotek bude šetřit energií. Nemá cenu plýtvat palivem. Díky dopplerovskému posunu jeho fúzního plamene jsem odhadl dlouhou svážnou dráhu směrem k Marsu.“

„Je u Marsu?“ Lubkin vzrušením vyskočil z křesla a úplně zapomněl na rezervovanost.

„Užne.“

„Nechápu...“

„Zabral jsem řadu strojového času na marsovských monitorech. Z toho neomezeného účtu jsem zaplatil detailní průzkum nebe kolem Marsu. Program běžel čtyřicet hodin denně a já každý den prohlížel výsledky. Nestíhal jsem. Včera jsem ale něco našel.“

„Měls mi to říct.“

„Říkám ti to teď.“ %

„Budu muset hned volat Washington a OSN. Pokud je objekt na oběžné dráze kolem Marsu...“

„Není.“ Nigel založil ruce na prsou a v ústech ucítil nakyslou pachutí.

„Myslel jsem, že jsi...“

„Šotek už zamířil jinam. Mám dva snímky, z rozmezí pár hodin. Včera byly týden staré. Když jsem na ně konečně narazil, podíval jsem se i na dnešní, ale už je mimo dosah.“

Lubkin byl jako omráčený. „Je pryč,“ řekl pomalu.

„I ze dvou bodů lze poměrně přesně vypočítat dráhu. Myslím, že kolem Marsu zatočil, mrkl na něj a nabral rychlost.“

Nigel už vstal a teď klidným krokem přešel k Lubkinově tabuli. Opřel se o ni zády, ruce položil na poličku na křídle. Stál v pološeru, kde nebyl vidět jeho nadřazený výraz. Smetl z prkna trochu žlutého křídového prachu a dobře si Lubkina prohlédl. Byl rád, že ho konečně zahnal do kouta. Třeba přestane být tak vedle z prezidentů a z generálů. Lubkin se tvářil nechápavě. „Kam letí teď?“ „Řekl bych... k Venuši,“ odpověděl Nigel.

Ještě než loď opustila pruhovaného obra, věděla, že další planeta v řadě je pustina, kde si řídký ledový vítr pohrává jen s rudým prachem. Nehostinné podmínky pro přirozený život ovšem nevylučovaly přítomnost obyvatel. Loď si vzpomněla na několik podobných světů, kde vládly vyspělé kultury.

Rozhodla se planetu jen minout a nesestupovat na oběžnou dráhu. Gravitační prak ji nasměruje ostřeji do nitra soustavy.

To bylo teď nejdůležitější, neboť loď věnovala veškerou pozornost modrobílému světu před sebou. Ozývalo se z něj množství rádiových signálů, změtí hlasů. V lodi se rozproudila debata.

Dokud loď nerozluštila srozumitelné vysílání, všechny otázky rozhodovaly hlasováním tří stejně schopné počítače. Do rozlousknutí signálů už zbývala jen chvilka. Pak se proberou ještě vyšší úrovně řízení.

Jeden počítač trval na okamžité změně dráhy a průzkumu modrobílého světa bez ohledu na palivo.

Druhý měl dojem, že změtí rádiových signálů z třetí planety poukazuje na panující chaos. Lepší bude dát si na čas a zmatečné vysílání napřed rozluštit. Trasa s minimální spotřebou znamenala ještě průlet kolem druhé planety, zahalené v neprostupných nadýchaných mračnách. Loď by, tak vyměnila čas za palivo, což nebylo od věci. Třetí počítač chvíli váhal a pak podpořil druhý.

Pospíchaly vysušený kotouč před přídi rychle narůstal. Loď prašný svět s ledovými čapkami oblékla a získaná data uložila na drobná magnetická zrníčka hluboko v sobě. Další perlička do pohádky o hvězdách.

Pak přiškrtila fúzní motor a vydala se na dlouhou cestu k mraky zahalené druhé planetě. Opatrnými složitými krůčky začala probouzet všechny myšlenkové schopnosti. Elektromagnetické uši se zatím natáhly k modrému světu a nasály mnohazjazyčný šepot. Porozumět prvnímu jazyku bez jediného náznaku bude strašná práce. Dokonce se to nemusí podařit. V jiných soustavách už to loď zažila a musela uprchnout před nepřátelstvím a nepochopením. Ale tady třeba... Stroje se daly chutě do práce...

Seděli s Shirley na udusaném písku a dívali se, jak se Alexandrie opatrně brodí zpěněným příbojem. S každou vlnou zvedla lokty, jako by se chtěla vznést a uniknout studenému dotyku oceánu. Prsa se jí pohupovala.

„Dobře, že tam vlezla,“ prohodil konverzačním tónem Nigel. Spolu s Shirley ji k tomu přemlouvali aspoň deset minut.

„Voda je studená,“ odvětila Shirley. „Myslíš, že sem jde proud od toho...?“ Líně ukázala na modrobílou horu v moři. Ledovec plul pár kilometrů od břehu, jižně od Malibu.

„Ne, mají ho pěkně zabalený. Jinak by se jim sladká voda smíchala s mořem.“ Písek zašustil chladným vánkem. „Ale ta bríza jde asi od ledovce,“ dodal.

Alexandrie teď poskakovala mezi vlnami. Vynořila se, hnědé vlasy spleené a tmavé, pohodila hlavou, zamžikala a rozhodně se vrhla do čela další vlny. Najednou začala nečekaně rychle plavat.

„Tohle byl skvělý nápad, Shirley,“ zaradoval se Nigel. „Dělají to dobře.“

„Já to věděla. Dostat ji pryč od těch Brazilců, jinak to nešlo.“

„To ses dozvěděla na těch nočních výletech?“ „Hm,“ protáhla s úsměvem. „Rád bys věděl, kam chodíme.“

„No, vlastně jsem...“

O kus dál na pláži na ně zavolal postarší tlouštík s tenkýma nožkami: „Hej, vy!“

Nigel se podíval, kam stařík ukazuje roztřesenou rukou. Alexandrii chytil spodní proud. Z vln se vynořila ruka. Příboj si s dívkou hrál. Vystrčila hlavu a zoufale zalapala po dechu. Bezúčelně šlapala vodu, rukama nehýbala. Nigel ucítil, jak mu paty vrůstají do písku. Z dun seběhl k vodě několika skoky. Vrhle se do moře a prvních pár vln proběhl. Další mu podrazila nohy, Nigel rychle vstal, zamrkal a rozhlédl se.

Alexandrii neviděl. Nohy mu málem podtrhla další vracející se vlna. Skočil přímo do ní.

Když se vynořil, něco měkkého a teplého se mu otevřelo o nohu. Sáh do bílé pěny a uchopil Alexandrii za kotník. Rozkročil se a pořádně zabral. Vynořovala se pomalu, jako by na ní spočívala nesmírná tíha. Dovrávorat na mělčinu, kolem nohou mu vířila modrá voda.

Konečně dostal ven hlavu. Nešikovně ji přetočil tváří do písku a udeřil ji mezi lopatky. Z úst jí vytryskla voda. Zalapala po dechu. Zajíkla se. Začala dýchat.

Stáli s Shirley v kruhu neznámých lidí. Tupě zírali na mladíka, který tiše hovořil s Alexandrií a vyplňoval formulář v bloku. Výjev zalévalo svou září odpolední slunce a Nigel se odvrátil. Ve svalech mu ještě škubalo od přebytku adrenalinu.

Shirley se na něj podívala se směsicí strachu a úlevy. „Řekla, řekla - že se jí najednou udělalo slabo. Už nedokázala plavat. Popadla ji vlna a stáhla dolů.“

Nigel přikývl a vzal ji kolem ramen. Vynervované tělo ho nutilo k činnosti. Podíval se na hlouček turistů, jak se dohadují a pokukují po nich. Kroužek nahatých primátů. O pořádný kus dál po rovné pláži inzerovala velká restaurace ERNIEHO OKAMŽITÉ OBČERSTVENÍ Shirley se k němu přitiskla. Pořád nevědomky zatínala pěsti. Kupodivu si všiml, že se pohyb odehrává jen pár centimetrů od jeho penisu. Při tom pomyšlení se mu pohnul a naplnil ho citovým zmatkem.

Z Malibu do Pasadeny zaplatil taxi. Bylo to strašně drahé, ale Alexandrie byla tak bledá a vyčerpaná, že by cestu autobusem nesnesla.

Celou cestu vykládala o své nehodě. O vlně. O polykání slané vody. O boji s proudem u dna. O strašlivé váze zviřené vody.

Když už totéž vyprávěla popáté, klesla jí hlava a usnula. Před domem se probrala a nechala se vyvést do schodů. Nigel a Shirley ji svlékli, vykoukali a odtáhli do postele.

Uvařili si a mlčky pojedli.

„Po tomhle...“ začala Shirley. Položila vidličku. „Nige-le, měl bys vědět, že jsme s Alexandrií po večerech chodily k Novým synům“

Vyrazilo mu to dech. „Na ty... výlety?“

„Potřebuje to. Začínám mít dojem, že i já.“

„Ty potřebuješ spíš...“ Nechal větu vyznít do ztracena a s ní i ostrý tón. Natáhl se přes stůl a setřel jí s tváře slzu.

„Bůh ví, co vlastně potřebujeme. Bůh ví,“ pravil dutě.

Doktor Huffman na něj nechápavě zíral. „Jistěže ji mohu poslat na nějakou dobu do nemocnice, ale rozhodně to není potřeba, pane Walmsley, to vás ujistí.“

Natáhl se po macaté africké panence na psacím stole. Nigel chvíli mlčel a lékař si zatím prohlížel hračku, jako by ji nikdy předtím neviděl, černý oblek se mu v podpaží krčil.

„Delší pobyt by jí nepomohl? Pár testů navíc...“ „Už prodělala všechny. Pravda, odted' musíme příznaky sledovat častěji, ale nijak jí nepomůžeme, když...“

„Kčertu!“ Nigel se naklonil nad stůl a smetl z něj celou sbírku panenek. „Vždyť nejl! Stěží dojde do práce a z práce.“

Nemá žádný elán. A vy mi tu povídáte, že na tom nic...“

„Dokud se nemoc nesrovná.“

„A co když se nesrovná nikdy?“

„Dávám jí teď všechno, co je v našich silách. Hospitalizace by jí jen...“

Nigel ho umlčel mávnutím ruky. Najednou uslyšel ruch dopravy venku na Thalii, jako by někdo zvýšil hlasitost.

Zíral na Hufmana. Je to technik, dělá svou práci, není zodpovědný za to, co přepadlo Alexandrii. Nigel to chápal, nikdy o tom nepochyboval, ale v dusné a stísněné ordinaci ho fakta škrtila a on hledal cestu ven. Ze záplavy událostí musí jít nějak uniknout.

Huffman se mu stále díval do očí. Nigel si v jeho stažené tváři přečetl pravdu: Huffman už podobnou reakci viděl, je to jen další stadium nemoci a musí se překonat stejně jako bolesti, křeče a -třasy. Také věděl, že je to pozdní fáze. Ze z ní už není úniku.

Sedm

Když Nigel požádal o delší volno, Lubkin z něj neměl radost.

Apeloval na jeho smysl pro povinnost, věrnost prezidentovi (neboť zapomněl, že je Brit), ba i Laboratorní tryskového pohonu. Nigel unaveně zavrtil hlavou. Potřebuje být s Alexandrií, řekl. Alexandrie chce cestovat. A - mimochodem, aniž by se Lubkinovi podíval do očí - měl by nalétat hodiny na simulátoru. Aby ho nechali na seznamu aktivních astronautů, musí strávit celý týden ve středisku NASA v Amesu, kde se od Alexandrie nikdy neodloučí déle než na pár hodin.

Lubkin svolil. Nigel slíbil, že obden zavolá. Nabírají do programu nové lidi, Ichina a Williamse. Pokud si s nimi chce Nigel promluvit...

Nechtěl.

Všichni tři šli znovu k moři, zčásti aby zahnali vzpomínky a zčásti protože byl říjen a volné pláže. Polehávali v písku, brodili se na mělčině. Ženy teď pravidelně meditovaly. Sedly si vždy proti sobě, nakreslily mezi sebe do písku kruh, vzaly se za ruce a unikaly do kouzelného světa. Nigel si lehl do písku, zavřel oči a snil. O Alexandrii, o minulosti. O létech po Ikarovi.

To, co tolik znechutilo New York Times, ženy přitahovalo. Na večírcích ho vždy nějaká vyhledala, rty stisknuté, chvíli dělala, že si prohlíží reprodukce Cézanna, a najednou se do něj pustila, vykulila oči, když se představil (ano je to on), a začala si bezmyšlenkovitě pohrávat s řetízkiem nebo šátkem, jako by mu chtěla něco naznačit, pokud o to stojí.

Většinou stál. Byly to ženy elektrického věku, ale v Ikarovi cítily něco primitivního a divokého, jakýsi tajemný mužský rituál skrytý obrýleným zrakům vědátorů a především žen.

Patřily k mnoha druhům, k mnoha typům. (Jak mužné, řekla jedna a přičísla si modré vlasy, myslet na ženy jako na typy. Uvedla ho do rozpaků - toho roku nebylo v New Yorku moderní se odlišovat -, tak se zasmál, poválel na jazyku chablis a záhy jí zmizel, protože tenhle typ mu neseděl.) Měl je rozškátulkované: žena junónská, žena napjatá a hubená, žena mandlově smyslná, Rubensova panna, ostatní. Jak by v nich mohl nevidět typy? Měl nutkání klasifikovat, analyzovat a prohlížet. Nakonec uviděl i sám sebe jakoby z dálky a z jiného času. Tehdy s tím přestal. Věčně přítomný mluvčí z NASA se ho snažil udržet v 3D, cpát ho do diskusních pořadů, oživit jeho „nasycený obraz“, ale Nigel už vypadl. A za nějakou dobu potkal

Alexandrii.

Chodil běhat na pláž mezi La Jollou a Del Mař, aby se udržel ve formě, tvrdošijně kličkoval lesem pevných mladých stehů a slunce se rozpíjelo v potu, který mu stékal z hustého obočí do očí. Otáčela se za ním poprsí v různých podprsenkách - nebo stylověji nahá s naličenými bradavkami. Klusal po hranici souše, nohama rozstříkával vodu, tělo umdlávalo a ve vyschlém krku ho škrábalo. Pro zábavu si prohlížel obličej turistů, kteří mu s každým krokem mizeli v minulosti. Malé rodiny, spálení muži psi a děti: vymýšlel pro ně role, hlavou mu běžely hry. Tváře zamrzaly v okamžiku smíchu, nudy, líného spánku.

Jedna se podívala přímo na něj, hned pochopila, o co mu běží, zašilhala a šileně se zašklebila. Zpomalil, zastavil. Zkusil něco vyčíst z lahodně červených rtů. Přišel blíž. A seznámil se s Alexandrií.

Minulost opravdu nepřipomínala svitek nebo ozdůbku, s níž si mysl může dělat, co chce. Spíš to byla mlha, bílý mrak mrtvých mozkových buněk, jejichž smrt znamenala ztratit podrobnosti a každodenní události, až mlhou zářilo jen několik jasných okamžiků. Už přesně nevěděl, jestli potkal napřed Shirley nebo Alexandrii. Aniž by si to uvědomoval, utíkal před vším tím humbukem s NASA, a když se objevila Alexandrie, nechal se k ní vyvrhnout mořem. Vzpomínal, jak s ní velice otevřeně mluvil nad sklenkou vouvray, vychlazeného tak, až jim mrzly rty. Vzpomínal i na túry na jižních svazích hory Palomar kolem zříceniny velké observatoře a na ještěrky v kamení. A na suché noci, noci po západu tak černé a cizí, bezvětrné a chladné, jak to na kalifornském pobřeží chodí.

Zpočátku, než se věci vyjasnily, se Shirley a Alexandrie scházely v soukromí, ale brzy poznaly, jaká je to komedie, a uvolnily se. Přátelský kroužek se stahoval, až v něm zbyl jen on a Alexandrie, i když je netisnil a nevázal. Každý žil ve svém světě, měli vlastní práci, ona u American Airlines, on u NASA, ale oba obíhali kolem jediného ohniska, v němž se scházeli. Kolem jejich středu obíhala i Shirley, měsíc vázaný gravitací dvoj planety. Neklidný prostor kolem trojice se stále vyznačoval pythagorejskou prostotou, jednota se soustředila na dva...

„Nigele. Nigele, probud' se!“

Shirley mu stála ve slunci. „Musíme jít. Zase je jí špatně.“

Posadil se. Alexandrie se o pár metrů dál chabě usmívala, oči zapadlé, pouhý stín ženy, na niž před chvílí vzpomínal. Odvrátil pohled.

Na Podzimní pouť Oranžského okresu jeli rychlíkovým autobusem po santaanské dálnici nad troskami La Miran-dy a Disneylandu, zarostlými pomerančovíky.

Alexandrie se vši vážností sestřelila papírovými koulemi tři pohyblivé terče a vyhrála dřevěnou panenku s láskyplným úsměvem od ucha k uchu. Svezli se na horské dráze a užili si pár vteřin beztlíže. Prohlédli si nesmyslně vykrmený dobytek, podívali se do hnědých očí jeňhat a pohládili po hlavě kůzlata.

Oslovil je kroužek Nových synů. Nigel je odehnal a Alexandrie se s nimi za ním dala do řeči.

Posadili se pod slunečník a snědli svačinu: tacos, těstovinový salát, křupavé sansejens. Nigel lokal pivo z korbetu.

A Alexandrie najednou rozhodně prohlásila:

„Měli jsme mít děti.“

„Alexandrie, ne, to už jsme probrali. Z práce...“

„Ale pak by nám něco zůstalo...“

Zamžikala, polkla, pustila se do simbani s nudlemi.

Nigel se s nepříjemným pocitem raději podíval k vedlejšímu stolu. Matka tam cpala do synka taco, aby se už mohli jít podívat na zvířata. „Hmm, hmmm, mamí.“ Klučik taco bezelstně rozmáčkl v levé ruce a teatrálně s ním praštil o zem. Měl to dobře načasované matka sice viděla taco spadnout, ale neměla už čas mu v činu zabránit. „Aj,“ vyjekl nepřesvědčivě.

„Až do konce,“ dořekla Alexandrie.

Nigel se na ni otočil a zjistil, že se zase usmívá.

„Ano, tomu rozumím. Jenom nechápu, proč musím mít budiček i já. „ Nigel se předklonil, nahrbil a lokty se opřel o Huffmanův stůl. Alexandrie seděla mlčky, ruce založené na prsou. Lékař se zašklebil a začal znovu: „Protože se nemohu spoléhat, že s sebou Alexandrie všude povleče zesilovač. Její budiček je daleko složitější než váš, je napojený přímo na nervový systém, ale vysílač nemá takový výkon. Kdyby se dostala z dosahu přijímače, může mít krvácení do mozku,

upadnout do komatu a vy si budete myslet, že spí. Když ale budete mít za uchem přijímač, budete vědět, že se něco děje, i když Alexandrie zapomene svůj.“ „A seženu vás.“

„Mě ne, sanitku.“ Huffman vzdychl, urvaný a unavený. „Pokud chcete cestovat nebo i chodit na delší procházky, potřebujete budičky.“

„Nerozhodí mi to vnitřní ucho nebo rovnováhu? NASA musí schválit každý...“

„Já vím, pane Walmsley. Operaci schválí, už jsem to ověřil.“

„Nigele, ty dostaneš jenom...“ Alexandrie se podívala po Huffmanovi.

„Akustický měnič“, doplnil lékař.

„Tak. Já mám kompletní diagnostický komunikátor. Budeme mít stejný přenosový kód, ale tvůj budiček je jenom kontrolka k tomu mému. Ty...“

„No jistě, dobře“, svolil Nigel, vyskočil a začal nervózně přecházet po ordinaci. „Povídáš, že ten můj stačí vytáhnout jako špunt a je to?“

„Bezbolestně.“ Huffman ho klidně sledoval. „Údaje z Alexandriina přístroje i funkci toho vašeho dokážeme ověřit, aniž bychom na vás sáhli.“

Nigel nejistě zamžikal. Nenáviděl operace, stěžil se smířil i s prohlídkami v NASA. Hlavně ho ale vyvádělo z míry, jak Huffman i Alexandrie klidně mluví o tom, že jí může selhat nervová soustava. O smrtelné nemoci, co jí zvolna užívá. Pak krvácení do mozku. Pak...

„Samozřejmě. Jistěže to udělám. Už tomu rozumím. Samozřejmě.“

Odletěl do Houstonu na rutinní prohlídku a trénink. Do střediska dorazil se dvěma dalšími astronauty oba pracovali na zemi, ale zůstávali v pohotovosti na vesmírné operace. Přiletěli běžnou linkou časy soukromých letadel pro astronauty dávno minuly. Oba neznámí byli z obvyklé sorty, udělaní, dobře naložení a ambiciózní. Nigel prošel fyzickými testy včetně nejhoršího - když vám do jednoho ucha nalijí ledovou vodu, do druhého horkou, oči se vám zkroutí v sloup a mozek neví, co si počít s naprosto odlišnými informacemi o teplotě v polokruhových kanálcích. Pak den ve výcvikové kabině, obklopen hromadami přepínačů, trubek, hadic, nádrží, čidel, ventilů a dalšího harampádí. Posadili ho s modulem na centrifugu a na stopkách měřili reflexy. Znovu se naučil, jak dýchat při velkém přetížení: nafouknout plíce a pak vdechovat rychle a krátce. Nakonec, pátý den, ho raketoplánem vyvezli na nízkou orbitu. V beztíži se mu krev hromadila na jiných místech těla, až si myslelo, že jí je víc. Zvýšila se mu produkce moči a hormonů, ale stále v přijatelných mezích. Prošel, obnovil si pověřovací papíry a vrátil se na zem. Raketoplán přistál v Nevadě. Doma mu Shirley nad knihou řekla, že Alexandrie je přes noc v nemocnici na biopsii.

Roztěkaně si vybalil. Když vlezli do postele, Nigel si uvědomil, že takhle sami spolu byli naposledy, když je Alexandrie seznámila. Už tehdy se do důvěrnosti spíš nutili, jako by to nešlo jinak. Zápolili s vlastními těly, neznámými schránkami, jež nedokázali otevřít. Konečně to s šeptanou omluvou vzdali, svedli na únavu a pozdní hodinu a usnuli zády k sobě, deku napnutou mezi sebou jako stan.

Za dlouhých odpolední, kdy Alexandrie odpočívala, probíral desetiletí vědeckých výzkumů a dohadů. Všiml si určitého cyklu: v průběhu dvacátého století považovali lidé výskyt mimozemského života stále více za pravděpodobný, dokud se nezačalo s rádiovým průzkumem. Po několika dekádách bez výsledku ztratilo pátrání šťavu. Drahé radioteleskopy natahovaly uši do šumu mezihvězdného vodíku a jak docházely peníze, programy odumíraly. Na vědecké podpoře se nic nezměnilo - vývoj hmoty předpokládá vznik života na mnoha místech najednou -, ale víra zeslábla. Pokud je v Galaxii tolik živých tvorů, jak to, že po sobě nenechali radiomajáky? Proč nám neposlali galaktickou knihovnu? Lidé jsou možná moc netrpěliví měli by klidně naslouchat celá staletí a nehlédět na náklady. Nigel přemýšlel, jak se změni náhled na radioteleskopy, až vejde ve známost přílet Šotka. Stačí jediný návštěvník, aby všechno změnil? V citové rovině zřejmě ano. Klíčem je sám Šotek.

Pořád chodili na večírky k přátelům nebo do Shirleyina přečpaného bytečku v Altadeně, ale Alexandrie přestala snášet alkohol. Brzy se unavila a jeli domů.

Do práce chodila na tři dny v týdnu, pak na dva a nakonec na jeden. Jednání s Brazilci na sebe nabalovala právnické kličky jako klubko vlny cupaninu. Alexandrie ztratila přehled a dostávala čím dál omezenější úkoly.

Nigel odolal Shirleinu přesvědčování, ať přijde na schůzku? sjezd? bohoslužbu? k Novým synům. Nevěděl, jestli se k nim Shirley dala kvůli Alexandrii, nebo naopak. Alexandrie o tom před ním skoro nemluvila.

Vstával brzy ráno a čítal si v knihách Nových synů, v Nových zjeveních, jejich intelektuální nadstavbě. Připadalo mu to jako drátenické náboženství, smontované z volnějších koleček a zoubků starších věrouk. Uprostřed stroj hnala přesně taková turbína, jakou čekal: parodie na starozákonního Boha, posedlého mocí a schopného přesně zaznamenat každý skutek, aby rozhodl o spáse věrných. Vláčel s sebou plný kufr válek, nemocí, povodní, zemětřesení a strašlivých smrtí, určených nevěřícím. A zřejmě věřil v nesmyslné spojení mezi Buddhou, Kristem, Josephem Smithem a Albertem Einsteinem vlastně je všechny stvořil lusknutím prstů.

Nigel tomu zlomyslnému Bohu sklapl Nová zjevení do tváře, vstal a tiše se odšoural do ložnice. Alexandrie spala, hlavu zakloněnou a ústa otevřená.

Nikdy ji takhle spát neviděl. Zkroucené tělo snad ani neumožňovalo odpočinek. Napjaté a zranitelné. Náhle si představil smrt: maličká, vzdálená, ale letí k ní noci na neúnavných křídlech. Zvenku okny prohledává dům. Vlétá do potměné ložnice. Tiše, zvolna. Třepetá křídly. Snese se přímo do Alexandriiných otevřených úst.

Osm

Lubkin za ním často chodil. Nigel ho poslouchal, ale moc mu nepověděl o Šotkovi se nic nového nedozvěděli a nemělo cenu vymýšlet nepodložené teorie. Lubkin byl úplně vedle z faktu, že prezident k dohledu nad situací jmenoval zvláštní

Výkonnou komisi v čele s chlapíkem jménem Evers. Lubkin jí říkal Výbor. Komise se za týden sejde v LTP nechtěl by Nigel přijít?

Nerad, ale přišel. Evers byl dohněda opálený atlet, upravený a uvolněný. Tvářil se jako člověk, který už tak dlouho něčemu šéfuje, že o jeho autoritě ani nemá cenu diskutovat. Evers si vzal Nigela před schůzi stranou a pokusil se z něj vyrazit odhad, na co se Šotek chystá a kam míří. Nigel si myslel svoje a Eversovi odpověděl, že nemá potuchy. Schůze sama přinesla spoustu slov a žádná fakta. Venuše vypadala po obletu Marsu jako další cíl vcelku pravděpodobně. Šotkovy důvody byly jiná kapitola. Od dokončení satelitní komunikační sítě v devadesátých letech předchozího století už Země mnoho radiových vln do vesmíru nevysílala. Implozní magnetická duha, šikovně vyvolaná v Saudské Arábii, se do Japonska dostala přes družici atmosférou ven nic neprosáklo. Dalo se čekat, že Šotek nezachytil ze Země rozumné signály, dokud nedoletěl k Marsu. Ale proč míří k Venuši? Co tam?

Nigel se nad Eversem a jeho vědeckými poradci mohl jen smutně pousmát. Když na ně někdo přitlačil, utekli do svého neutrálního žargonu: prostě „myslím, že“ se změnilo na „existuje tu jistá možnost, že“ názory padaly v trpném rodě, zbaveny autorů.

Když schůze skončila, přišlo mu, že před slizkou komisí a nečitelným Eversem dává přednost záhadě někde u Venuše, z níž zatím viděli jen fúzní motor.

Zavolal Lubkin. Šotek neodpověděl na úzký rádiový signál ani na laserový puls.

No jistě, pomyslel si Nigel. Už není naivní. Zachytil kousek denního programu na 3D a teď si dá pozor. Chce nás prozkoumat, než strčí ruku do vody.

Další zprávy: Evers zvyšuje rozpočet. Do laboratoří dorazili noví specialisté, i když se žádný z nich nedozví, na čem vlastně pracují. Ten Ichino se slušně zapracoval. Stopování pokračovalo. Po Šotkovi ani vidu, ani slechu.

Nigel pokýval hlavou, něco zabručel a vrátil se k Alexandrii.

A zjistil, že Alexandrie měla pravdu: celá léta se nehnuli z místa. Vzpomněl si na chlapečka na okresní pouti. Lidé s dětmi měli srovnání. Vyvíjeli se, rostli, viděli, jak se jejich snaha vrací v nové lidské bytosti. Alexandrie vyšplhala na krtinu firemní kariéry. Stoupala jen vzhůru, její vývoj neměl lidský rozměr. Brazilci tu pitomou leteckou společnost koupí, to už bylo jasné, ale jak to přesně prospěje jejímu životu?

Nigel obyčejně opouštěl schůze Výboru hned po oficiálním zakončení. Bez jasné dráhy nebylo na Šotkovi co probírat. Jednou ho ze zasedačky doprovodil do výtahu Lubkin. Nigel mu pokynul na pozdrav, myšlenkami jinde. Mimovolně se škrábal v jednodenním strništi a výtahem se rozléhalo chrastění vousů o nehty.

„Víš,“ začal zčistajasna Lubkin, „na takovéhle věci, když se pár lidí o něco dohromady snaží, se mi líbí, že se opírají jeden o druhého.“

„To po rumu taky.“

Lubkin se smál, jako když štěká. „Chlape, jsem rád, že tě neslyšel Evers. Byl by vztekly jako ropucha s uříznutými bradavicemi.“

„Aha? A proč?“

„Chce si být jistý, že má jednotnou skupinu.“

„Tak to kvůli mně jistě chová značné pochybnosti.“

„Ne, to bych neřekl. Všichni tě bereme trochu jinak.“

„Proč?“

„No, vždyť sám víš.“ Lubkin se na něj upřeně zadíval, jako by mu chtěl něco vyčíst z obličeje. „Byls tam. Na Ikaru.“

Viděl jsi věci, jaké neuvidí už nikdo z lidí.“

Nigel se zarazil a kousl se do rtu.

„Viděli jste moje fotky. Je na nich...“

„To není totéž. Hergot, Nigele - co jsi udělal - vlezl jsi do Ikara - to k nám mohlo přivolat Šotka.“ „Máš na mysli ten

rádiový signál?“ „Jo. K čemu by vraku byl tak silný impuls?“ Nigel pokrčil rameny a legračně zvedl obočí, aby Lubkina rozveselil. „Obávám se, že tohle nerozlousknu.“

Dveře výtahu zajely. „Když ne ty, pak asi nikdo z nás, Nigele.“ Zašoupal nohama, jako by se styděl. „Podívej, musím běžet. Pozdravuj, prosím tě, Alexandrii. A nezapomeň na můj večírek, jo?“ „Jasně.“

Když Nigel odešel z budovy, byl rád, že se zbavil Lubkina, protože ho nějak nedokázal mít rád, ač se při tom krátkém rozhovoru poněkud sblížili. Jeho pohled mu připomněl jiné lidi z NASA, kteří ho kdysi oslovovali, chytali za klopu v kantýně nebo na chodbě, někteří úplně neznámí. Chtěli vědět něco o Ikaru, ptali se na technické podrobnosti, které nebyly ve zprávě dostatečně obsírně popsané tak se alespoň tvářili. Někteří šli rovnou suše k věci, jiní nechávali viset věty ve vzduchu a přesto ho nenechali odejít. Nigel se na cestě ke stolu s jídlem nebo na schůzi nerad zdržoval, ale nechtěl vypadat nezdvořile. Někteří chvíli bručeli a pak se stáhli, zatímco jiní po úvodní otázce na technický detail spustili žoviální fráze, zmuchlali mu ruku a pak zmizeli dřív, než stačil odpovědět. A všichni říkali to samé: byl jste tam... viděl jste něco... fotky nejsou to samé... tak to doopravdy nebylo... byl jste tam...

Chápal, že ho Lubkin a ostatní chovají v úctě. Nigelovi docházelo, že kolem něj lidé vidí zvláštní auru. Dařilo se mu to nevnímat. Občas ho napadlo, že totéž se dělo prvním astronautům. Přečetl si knížky z té doby, ale moc se z nich nedozvěděl. Představoval si, jak Buzz Aldrin utápí deprese v alkoholu, rozvádí se, žije sám, zamyká dveře a okna, odpojuje telefon a pije, někdy několik dní v kuse, jen pije a pije. Posedl snad i jeho stejný démon? Z nenápadné tíhy očekávání ostatních? ...byl jste tam... dotýkal se toho... Ano, byl. A možná ho to změnilo. A možná ho změnilo, co si o tom lidé mysleli.

O pár dní později mu na domácí konzoli naskočilo přednastavené upozornění. KATEGORIE: ASTRONOMIE, Ib (planety) periodické jevy. V jižní Kalifornii bude pozítří v 14:46 západoamerického času viditelné částečné zatmění Slunce Měsícem. Odložili tedy oběd a uspořádali na trávníku za domem bohatý piknik. Eintopf z fazolí, cibule, hovězích

odřezků a koření sýr, bledě žlutý rajčata, plátky okurek gazpacho artyčokové frittatas s citrónovou šťávou slušný Pinot Noir a nakonec makadamová zmrzlina. Alexandrie jedla s chutí. Do úst si vidličkou vkládala přesně ukrojené kousky frittatas, opírala se o ztuhlou ruku, prsty zabořené do trávy. Červená sukně jí sklouzla a odhalila stehna stejně bílá jako nakousnuté slunce. Když líně uvolnila nohy a ukázala popelavě bledý vnitřek stehen, jako by to bylo něco nového a tajného, stáhlo se mu hrdlo. Měsíc nad nimi užíral Slunce. S povzdechem si lehla, pokynula mu a nasadila si speciální sluneční brýle. Nigel položil hlavu na pevnou kulatou zem a cítil, jak mu utíká za obzor. Na chvíli měl opravdu dojem, že ho pan Newton připíchl na velikou kouli a ne na nekonečnou rovinu, kterou lidé považovali za svůj domov (a připomněl si, že podle doktora Johnsona je divoch člověk, který vidí duchy, ale ne gravitaci). Podle konzole byla první pozorování zatmění součástí intelektuálního podhoubí antické Alexandrie. Za Ptolemaia a po něm tam stála velká řecko-římská knihovna, dokud v nějaké nedůležité válce nelehla popelem. Zamžikal. Slunce ukousla tma. Alexandrie mu kladla otázky a Nigel odpovídal, jazyk trochu malátný vínem a odpoledním sluncem. Vedro ustoupilo. Po trávě přeběhl chlad. Věčná temnota se Slunci zahryzla do středu. Bylo to částečné zatmění. Mrtvou, ale divokou nebeskou hmotu zatáhla opona a nechala z hvězdy jen srpek, nedokonalý nespojený kruh s rozcapenými rohy, na špicích planoucími šílenou energií. Něco se v něm otočilo, umírám, Egypte, umírám, v krku měl knedlík a dál mžoural do všežravé věčné jámy, která jim visela nad hlavou.

Devět

Alexandrie trvala na tom, že půjdou k Lubkinovým. Ten nápad ji bůhvíproč zaujal a dodal jí jiskru v oku. Vždycky měla ze svátků víc než on a začátek prosince jí zvedl náladu. Nigel se o tom zmínil Hufmanovi. Doktor na základě laboratorních výsledků předpokládal, že žádné komplikace nenastanou. Možná zabraly léky. Nemoc už nemusí postupovat.

Jako by ho Alexandrie slyšela, vzchopila se. Koupila si šaty, jež rafinovaně odhalovaly levý prs a Nigelovi vybrala košili se skládanými pruhovanými rukávy. Když dorazili k Lubkinovým na večírek, Nigel se v ní cítil nesvůj, ale za půl hodiny už měl v sobě většinu lahve chilského červeného, kterou nasel na baru. Alexandrie se chovala jako kdysi usadila se do kouta v obývacím pokoji a návštěvníci, většinou z LTP, vyhledávali ji. Nigel mluvil s několika známými, ale slova mu nějak nešla z hlavy na jazyk. Prolezl Lubkinův dům a zahleděl se na večerní mlhu, která se k nim na kopec zvolna plazila žakarandovým remízem. Dům byl postavený v novém stylu, štípaný kámen a tenké obložení, velká oválná okna s výhledem na Pasadenu. „Poslyš, Nigele, asi by ses rád seznámil s panem Ichinem.“

Nigel se prkenně otočil. Lubkin ho zastihl v nedbalkách a Nigel nebyl na pomeššího mužika s nataženou rukou připravený. Měl za to, že Japoncům nejde z tváře nic vyčíst, ale z tohohle zářilo klidné soustředění ještě dřív, než pronesl první slovo.

„Ach, ano,“ podali si ruku, „vy myslím máte kontrolovat telemetrii a počítačové spojení s Houstonem.“

„Ano, to budu dělat,“ odpověděl Ichino. „Zatím jsem dohlížel jen na povšechné rysy problému. Musím uznat, že váš program na hledání Šotka byl obdivuhodný.“

Lubkin ztuhl.

„Je mi líto,“ omluvil se rychle Ichino. „Na veřejnosti už o tom mluvit nebudu.“

Lubkin si trochu oddechl. Pokýval hlavou, nerozhodně se na oba muže podíval, zamumlal něco o pití a zmizel. Ichino stiskl rty, aby skryl úsměv. Podívali se po sobě. Po ten okamžik si dokonale rozuměli.

Nigel se zahihňal. „Podle jedné definice je umění,“ usrkl vína, „pohotová práce v daných mezích.“

„Potom jsme umělci,“ přitakal pan Ichino.

„Ne z vlastní vůle.“

„Správně,“ rozzářil se Ichino.

„Už jste zachytili, ehm, objekt?“

„Zachytili...? „Panu Ichinovi naskočily na hnědém čele vrásky. „Jak bychom mohli?“

„Radarem. Zkuste dohromady Arecibo a tu goldston-skou síť.“

„To bude fungovat?“

„Řekl bych, že může.“

„Ale každý ví, že vesmírné sondy radarem sledovat nejdou.“

„Protože jsou moc malé. Připouštím, že jsme... tu věc nikdy neviděli, takže nevíme, jak je velká. Ale podle svítivosti fúzního plamene jsem odhadl hmotu, kterou tlačí.“

„Je velká?“

„Hodně. Nejméně kilometr nebo dva.“

„Dva kilometry? Arecibo snadno...“

„Přesně tak.“

„Řekl jste o tom doktoru Lubkinovi?“

„Ne. Spíš jsem si myslel, že to už dávno někdo zkusil.“

Podle Ichinova výrazu Nigel poznal, že Lubkin nezměnil styl a dělal, co mu řekli. Kašlat na novoty a plnou parou vpřed. Minul je podnos s pochutinami. Nigel si nabral nějakou fialovou rybí pastu a namazal si ji na suchar. Najednou dostal hlad a zhltnul ještě hrst cukroví. Číšníka požádal o chilské červené. Ichino zrovna vyprávěl, jaké pokroky dělají při hledání Šotka - skoro žádné -, když víno dorazilo. Nigel si nechal velkoryse nalít a rozhodil rukama: „Nepůjdeme se trochu projít?“

Ichino ho následoval beze slova, ve vodovém drinku mu cinkal led. Nigel zahrnul do předsíně a strčil do pootevřených dveří. Rodinná odpočívárna. Rozhlédl se po běžném síťovém nábytku, konzole a čidlech.

„Velká obrazovka, co?“ Přesl k perleťové obrazovce zhasnuté 3D a stiskl vypínač.

„Muž v oranžovočerné uniformě vyvrhoval dlouhým zkrvaveným mečem mladickou dívku-Vec s postřibřenými hrbetními ploutvemi udělala jed-npznačný posunek, oči upřené před sebe, zuby vyceněné v úsměvu. Samec? Samice? Obojí? Něco zamumlala a-„Docela sprostá,“ poznamenal Nigel a přepnul na další kanál.

„Možná bychom se neměli dívat na jeho soukromé předvolby...“ začal Ichino.

„Pravda,“ přisvědčil Nigel. Zapnul veřejné kanály. „Takhle velikou jsem už dlouho neviděl.“

Naskočil pestrý obraz. Muži ho chvíli sledovali. „Aha, je to zločinec z hibernace,“ objasnil Nigel, „a chce zničit ten podmořský komplex, ta ženská v červeném taky...“ Zarazil se. „Strašná konina, co?“

Otočil číselník.

„Dlouhé řady naolejovaných těl se kroutily. V záři reflektorů tvořily věncové kruhy a kamera zabírala vatru uprostřed. K nebi létaly jiskry. Po ušlapané zemi dusala chodidla. Rytmus udával dutý gong. Dupy dup dokola la lála.

„To je ještě horší,“ nadhodil smílivě pan Ichino. Natáhl se po číselníku. Nigel ho zarazil. „Ne.“

„Upocená těla zpívají a točí se v opilém rytmu. Neučesaný refrén nabral na síle.

Běžet žít a skákat létat milovat a tím přetékat Jednou všichni spolu vděčně budem zpívat lásku věčně

Vencové kruhy obíhaly kolem středového ohně. Dupy dup dokola la la la.

„Když to vezmu kolem a kolem,“ protáhl Nigel, „asi bych dal jako náboženství lidstva přednost opiu.“

„V tom se mýlíte, pane,“ ozval se ze dveří hlas. S Alexandrií tam stál kulatý mužiček. Zpod řádků mu blýskla očka a od srdce se zasmál.

„Potřebujeme chléb a hry. Dost chleba nebude nikdy. Takže...“ Rozpřáhl ruce. „Máme nekonečný cirkus.“

Představili se: Jacques Fresnel, Francouz, dokončuje ve Státech (nebo v tom, co z nich zbylo, doplnil Nigel Fresnel nejisté příkývl) dvouleté studium. Zabýval se Novými syny, jejich větvemi a odnožemi. Alexandrie s ním tedy navázala rozhovor a v očekávání zajímavé debaty ho odvedla k Nigelovi. (A Nigel, přestože Noví synové nepatřili zrovna mezi jeho oblíbená témata, měl radost z toho, jak se vzpomatovala. Zase kombinovala a měla větší společenský úspěch než on.)

„Musíte pochopit, pane, že jsou ve společnosti něco jako malta,“ vysvětloval Fresnel. Sklenku držel oběma rukama, jako by ji chtěl rozmačkat, a soustředěně Nigela pozoroval. „Potřebujeme je.“

„Aby spojili kameny v základech,“ doplnil uhlazeně Nigel.

„Ano, správně. Zrovna tento týden se spojili s několika protestantskými církvemi.“

„Nebyly to církve. Jenom administrativa bez farníků, kteří by ji udrželi nad vodou.“

„Ze společenského hlediska je sjednocení zásadní. Nové pouto. Restrukturalizace skupinových vztahů.“

„Nigele,“ připojila se Alexandrie, „Jacques si myslí, že je to dobré znamení.“ „Čeho?“ „Smrt naší pozdně smyslové kultury,“ odpověděl vážně Fresnel.

„A zrod - čeho? - fanatismu?“

„Ne, ne.“ Francouz nad tím nápadem mávl rukou. „Naše úpadkové smyslové umění dodělává už teď. Konec prázdnoty a nestřídmosti. Pokročíme k harmonii, povznesení, askezi.“

„Na 3D už nebudou pro zábavu náckové kuchat blondýny?“

Alexandrie se zamračila a hodila okem na Lubkinovu perleťovou 3D, teď zhasnutou.

„Samozřejmě. Nahradí je mytická témata, intuitivní umění, díla s ušlechtilým záměrem. Nemusím snad zdůrazňovat, že nám takové pocity scházejí stejně v Evropě jako tady a v Asii.“

Alexandrie se optala: „A proč po smyslové kultuře přijde zrovna tohle?“

„No, vlastně vykládám mírně pozměněná Sorokinova schémata. Mohli bychom ještě začít věk heroicko-promé-theovský, to jistě...“ odmlčel se a přešel je rozzářeným pohledem, „ale tomu přece nikdo nevěří. Dnes se nikdo necítí jako Prométheus, ani ve vaší zemi.“

„Stavíme druhé válcové město,“ připomněl pan Ichino. „Stavba nového světa je bezesporu...“

„Jenom chvilkové vzepětí,“ přerušil ho bodře Fresnel. Zapíchl si prst do hrudi. „Já osobně jsem pro každé podobné dobrodružství. Ale kolik lidí vlastně ta... válměsta poberou?“

„Když je budeme stavět dost rychle z měsíčních surovin...“ začala Alexandrie.

„Ne dost, ne dost,“ vpadl Fresnel. „Vždycky se budou dělat takové věci a je to dobře, ale hlavní směr je jinde.

Posledních pár desítek let, všechny ty hrůzy - co jsme se z nich naučili? Vždycky budou existovat odpadlíci, schiz-matici, úchylky, staromilci, disidenti, underground, dokonce kacíři a samozřejmě i halda formálních věřících.“

„Ti tvoří většinu,“ poznamenal pan Ichino.

„Ano! Většinu! Abychom s nimi tedy zvládli něco pořádného, usměrnili jejich úžasnou sílu jedním směrem, musíme je strčit - jak se to řekne? - pod jednu střechu.“ Fresnel předvedl spojenými dlaněmi špičatou střechu, prsteny vypadaly jako chrlice na okapech.

„Noví synové,“ doplnil Nigel.

„Opravdová kulturní inovace,“ příkývl Fresnel. „Velice americká. Jako ti vaši mormoni, kteří doplní všechny prvky, co chybí ostatním náboženstvím.“

„Zamíchejte, okořeňte podle chuti a podávejte na stůl,“ uryl Nigel.

„Nechceš jim vůbec dát příležitost, Nigele,“ řekla naléhavě Alexandrie.

„To si piš. Dá si někdo drink?“ Vzal Alexandrii skleničku a vyrazil k baru.

Koberec mu při každém kroku péroval pod nohama jako houba. Kličkoval hloučky lidí z LTP, občas na někoho vycenil zuby a jiným se zas obloukem vyhnul. Na baru sebral pytlík pražených dýňových semínek, slaných a křupavých.

Chilské červené došlo, přešel tedy na bezejmenné bordeaux. Po boku se mu zhmotnil pan Ichino. „Pokud vím, jste stále aktivní astronaut, pane Walmsley.“

„Zatím.“ Hodil do sebe bordeaux a přistrčil barmanovi prázdnou sklenici, ať ji dolije. „Neměl byste si hlídat váhu?“
„Máte dobrý postřeh. Docela dobrý.“ Nigel si zapíchl prst do pupku. „Trochu jsem přibral.“
„Alkohol obsahuje pozoruhodné množství...“ „Správně. Kromě věcí jako beton, ale ten do sebe asi neházíte po litrech, vám ostré pití - tenhle termín miluju - přidá nejvíc kil. Ale pro víno - čím sušší, tím lip - to neplatí. Ve sklenici je sotva víc kalorií než v pár gramech makadamových oříšků. Kdyby se tedy daly ještě sehnat.“ Zmlkl, když si uvědomil, že mluví přespříliš. Pan Ichino nad Nigelovou radou vážně pokýval hlavou a požádal barmana o pivo. Nigel mžoural do napěněné sklenice. „Vrátíme se k sociometroví?“ nadhodil a společně se odebrali zpět do odpočívárny.
Fresnela zatím obklopil hlouček posluchačů. Většina měla vlasy v módní barvě půlnoční černí, zastřížené těsně nad rameny. Probírali sekulární humanismus. Zdálo se, že jde hlavně o papežovy elektronické rukavice a zda to znamená, že se přidá k Novým synům. Média spekulovala, že tady jde o hru sociometrické počítače odhadovaly pohlcení katolíků do tří let.
Nigel kývl na Alexandrii a společně odešli. Se zpožděním dorazila Shirley. Políbila Alexandrii a Nigela poprosila, ať jí donese pití. Když se vrátil, mluvila Alexandrie s nějakými Sověty a Shirley si ho vzala stranou. „Jdeš s námi?“ „Kam?“ „Za Jeho Imanencí. Tolik bychom chtěly, abys šel s námi, Nigele.“
Podíval se jí do očí, utopených hluboko za lícními kostmi, aby zjistil, jak vážně to myslí. „Alexandrie se o tom zmínila.“ „Já vím. Řekla, že nedělá pokroky. A ty mlčíš.“
„Nemá cenu plácát nesmysly.“
„Zřejmě se s námi vůbec nechceš bavit,“ rozohnila se.
„Co to má znamenat?“ naježil se Nigel.
„Ach jo.“ Dramaticky praštila pěstí do zdi. Zakoulela očima a Nigel se neubráníl úsměvu. Měla být herečka, pomyslel si.
„Nigele, hergot, ty to vůbec nekopíruješ.“
„Promiň, nerozumím slangu.“
„Ach jo.“ Zase zakoulela očima. „Ty a tvůj posvátný jazyk. Fajn, tak jednoslabičně. S Alexandrii nevíme, kde vlastně jsi.“
„Kčertu, většinu času jsem s ní doma.“
„Ano, ale - proboha! - kde jsi citově. Děláš na té věci v LTP, ať už je to cokoli. Čteš si ty své pitomé astronomické kjiížky. Alexandrie tě teď potřebuje víc...“
„Dostává mě spoustu,“ opáčil trochu prkenně Nigel.
„Jsi tam zavřený, Nigele. Něco se dostane ven, ale...“ Shirley soustředěním nakrčila čelo. „Nikdy předtím mě to nenapadlo, ale možná proto ti vyhovuje trojka. Většině chlapů to nejde, ale tobě...“
„Řekl bych, že trojka vyžaduje spíš víc než méně komunikace.“
„V jistém smyslu ano. Ale Alexandrie tvoří střed. My obíháme kolem ní. Nejsme opravdová trojice.“
Opřela se o polstrovanou stěnu před síně, ramena shrbená, pohled zabodnutý do koberce. Odhalené levé ňadro s hnědou špičkou zářilo ve stínech jako slza. Nigel ji najednou viděl otevřenější a zranitelnější, než jaká mu připadala posledních pár měsíců. V pastelových šatech, sepnutých na bocích a na prsou, vypadala nahá, jako by ji látka chránila, ale nehalila. Průstřih na levém prsu visel jako oko do hlubších vrstev.
Vzdychl. Uvědomoval si, že vydechuje hutné alkoholické výpary, litr tak hustého plynu, že by se ani neměl rozptýlit ve vzduchu. „Asi máš pravdu,“ řekl. „Když chceš, půjdu se s vámi podívat na toho chlapíka. Ale dřív, než odjedeme, do týdne.“
Shirley mlčky přikývla. Nezvykle vážně ji políbil.
Z nedalekého pokoje vyšla trojice lidí v hovoru a kouzlo se zlomilo.
Pan Ichino odešel brzy. Ztraceně brzy, pomyslel si lehce podroušený Nigel, protože si ho oblíbil na první pohled. Taky to byl dobrý večírek, jo, dost dobrý. Lubkinovy dřívější akce byly rozhodně nejnudnější z celé hromady mejdanů, které lidi pořádali v skomírajícím předvánočním veselí. Nechtě nám Vánoce, řekl si Nigel a zamířil na další výlet k baru. Bordeaux už došlo, ale slušný kalifornský kla-ret klouzal do krku stejně hladce. Lubkin na víně nešetřil, to mu sloužilo ke cti. Žádná jedovatá domácí červená z po-loshnilých hroznů, žádné záhadné směsky. Nigel si matně uvědomil, že se asi pořádně ožere. Tím lip, že na Lubkinův účet. Napadlo ho najít hostitele, důkladně mu poděkovat a přímo před ním vypít uspokojivě velkorysý díl nějaké drahé láhve.
Vyrázil a v rohu zjistil, že nemůže najít cestu z mejda-nového pokoje. (Když už má Lubkin odhlučňný pokoj na pořádný kravál, dělá ho tu někdy? Popravuje cizí slečny čínskými sekáčky nebo tak? Asi ne, jistě by nesnesl výsledný nepořádek.) Kout měl podivný tupý úhel. Nigel už si všiml, že místnost má v zásadě pětiúhelníkový půdorys, ale jak má trefit ven?
Sedl si a počkal, až se mu trochu pročistí hlava. Lidé ho míjeli jako pod sklem.
Zamyslel se nad tupými rohy. Jazyk je divný: přesmyč-ka ze slova rohy jsou hory. Přehodíte písmenka a z pekelné pozemskosti máte skoro nebe. Jak snadné.
Zase vstát a ven. V obývacím pokoji zahlédl pevninu v podobě Shirley a Alexandrie. Rojili se kolem nich inženýři z LTP, chlápci s okudlanými vlasy a lacinými propiskami v náprsních kapsách. Když přišel, chabě se usmívali a tvářili se, jako by je někdo zrovna nešetřně probudil.
Nigel souhvězdím techniků napřed proletěl a pak začal přeskakovat z jedné oběžné dráhy na druhou:
-Tak Gal ztratil vliv v místní EIB?
-Jasně, čekal jsem to.
-Takže nám zase škrtnou přiděly vody?
-Jasně. Povinně se počítá s osmnáctitisícovým úbytkem obyvatel. Bereme ho z podílu. Brzy schválí restriktivní přístřehovalecké zákony. A oškubou Federální fond podpory regionů. Budeme...

O kus dál:

-Co když se teroristi uchýlí k plutonium 240? Od případu v Novém Dillí víme, že se těm pitomým Asiatům nedá věřit...

O kus dál:

-a hlavně jsem žral tu scénu se spermatem po celém jevišti, on to byl ve skutečnosti kapalný oxid uhličitý, ale ten efekt, jak stéká mezi diváky...

Tu a tam se Nigel zapojil do hovoru. Věty se mu tvořily v hlavě dřív, než na ně pomyslel. Vybaloval slova z umo-lousaných futrálů a dával jim čerstvý význam. Lidé se na něj dívali z výšky jako do studny. Slova splývala.

Nigel: Vyslovujete „clothes“ jako „close“.

Žena: A není to totéž?

Nigel: A co „morning“ a „mourning“?

A pak zpátky k baru, kde mu do jiskrné sklínky žbluňklo nějaké ucházející rýnské. Ucucl. Ryzlink? Na to je moc sladké. Tramín? Asi.

V pokoji bylo nepříjemné vedro. Prodrál se těžkým únavným vzduchem ven. V podpaží mu vykvetly srpky potu. Zamířil do odpočívárny.

Prázdná. Zapnul 3D. Obrazovka na něj mlaskavě zablikala a rozplizla se do ptačí perspektivy dvou věncových kruhů.

Svázaná těla. Z davu duní hlas. Chleba a víno. Dojděte naplnění.

Žádný symbolický střík a sušenka. Žádné křtění vodou, žádné duté nesrozumitelné hebrejské fráze o faraónovi a bůhvíčem. Žádný rituál. Opravdové náboženství přímo od zdroje. Jednou všichni spolu vděčně budem zpívat lásku věčně. Sic transit, Gloria.

Nigel se otočil na protější zeď, ozářenou žlutým bodovým světlem. Stiskl knoflík a po něm další. Rodinné hudební centrum, pravil nápis.

Fajn, dobrá. Zkusíme trochu Eine Kleine Chlastmusik. Navolil číslo. Z reproduktoru se vyvalily Wellsbyho chorální improvizace. Stiskl znovu. Jazz: King Oliver. Plechová trumpeta, bubny. Kde je Bach? Šedesátá léta, jeho oblíbení Beatles? Nebo se musí spokojit s nějakým kakofonistou?

Vrátil se k 3D. Znovu zmáčkl knoflík.

Zase zkroucení Noví synové. Pozdrav je zvesela, poutnice.

Mačkal tlačítka.

Na oranžové uniformě pulzovala černá svastika. Lesklý hrot se dívce zaryl do břicha. Plačtivě prosila. Muž trhl vzhůru a meč zajel do těla. Vystříkla krev. Dívka se vzepřela v poutech, ale meč díky tomu jen sklouzl stranou. Začala ječet.

Šarlat jí stékal po stehnech.

Nigel 3D vypnul. Do očí mu tekla pot. Otřel si čelo a odvrátil se.

Na chodbě se trochu srovnal. Lip než Milton z révy zboží ukáže ti cesty Boží. Vítejte v jednadvacátém století. Sic transit, Gloria. Nebo Alexandrie?

Vyšel na patio. Zalil ho studený vzduch. Mlha už se vyšplhala do korun žakarand a rozpila světla z Pasadeny. Nigel zhluboka dýchal a pozoroval houstnoucí mlhu.

„Pane Walmsley, rád bych pokračoval v debatě.“ Z posuvných dveří vyšel Fresnel, v pozadí hučící dav.

Žába se šine na ploských nožkách, pomyslel si Nigel. Zahodil sklenku a otočil se na Francouze.

„Jistě chápete, že jsme se všichni konečně smířili se sebou samými. S naší konečností. S našimi legračními úchylkami.

Na 3D pana Lubkina je to jasně vidět. Ukazuje, kam až jsme dorazili. Pokročili. Ekonometrie...“

Nigel sledoval, jak se před ním zhmotňuje vlastní pěst a přistává Fresnelovi uprostřed čela. Ozvalo se masité mlasknutí. Fresnel se zapotácel. Nahnul se. Neupadl. Nigel chytil rovnováhu a pečlivě odhadl situaci. Fresnel se kolébal, těžko ho trefit. V stříbřitém světle mu na tváři zářily kapičky potu. Nigel po stoupavé parabole zaútočil i levou, pěstí. Rohovník do hory. Drncavá rána. Maso mlasklo. Přestal cítit ruku. Olíznout rty: slané. Fresnel zmizel. Nigel se zapotácel, nosem natáhl vzduch. Uklidnil se. Podíval se do mlhy. Ležela nakřivo. Skláněla se hladkým vzduchem. Než se překloupila, chvíli to trvalo.

Deset

Jeho Imanence sídlila v nedávno koupeném baptistickém kostele. Budova dřepěla na rohu špinavé ulice stře-dozápadního stíhu v dolním Los Angeles. Nigel si chrám skepticky změřil pohledem a zvolnil krok, ale Alexandrie a Shirley, každá z jedné strany, ho táhly dál.

Nikdy by ho sem nedostaly, kdyby se nekál za Fresnela. Na večírku si incidentu nevšiml nikdo kromě Alexandrie, která viděla, jak se Nigel kácí. Fresnel byl uražený, ale překvapivě zdrav, ženy šokovány. Nigelovi se rvačka líbila a ještě teď ho těšila vzpomínka na to, jak se Fresnel poroučel k zemi.

Sebral síly na neodvratnou zkoušku. Vešli postranním vchodem a prošli posluchárnou plnou postav v šafránových hábitech. Oholené hlavy, girlandy květů. Slaná vůně japonského jídla. Skrz korálkový závěs zadními dveřmi ven a kolem chrámu. Bambusovou brankou prošli na malou zahrádku a hlučně za sebou zasunuli závoru.

Na trávníku seděl v pozici lotosu osmahlý mužiček. V korunách stromů nad hlavou jim šelestil vánek. Mužik si ho rychle změřil bystrými očkami. Pokynul jim, ať si sednou, a Alexandrie vytáhla tři žluté polštářky. Nigel se posadil doprostřed.

Vyměnili si zdvořilosti. Toto křídlo Nových synů vycházelo z východních kořenů náboženského dědictví lidstva.

Mužik s faldy ve tváři byl jednou z Imanencí, protože není jediná Imanence, nýbrž všudypřítomný Bůh a nekonečný počet jeho projevů.

Nigel s dlouhými trapnými pauzami objasnil svůj rozumově skeptický přístup k jakémukoli náboženství. Většina lidí

hledá nějaké nedefinovatelné cosi a Nigel také, ale komické kotrmelce Nových synů...

Imanence uškubla z keře lístek a strčila mu ho před oči. Nigel se dobře podíval.

„Jste vědec. Proč by měl někdo studovat tento lístek? Co by z toho měl?“

„Každá vědomost může zapadnout do jiné,“ odvětil Nigel.

„Inu?“

„Řekněme, že vesmír je podobenství,“ pokračoval nejistě Nigel. „Zkoumáním jedné části porozumíme celku.“

„Vesmír v zrnku písku.“

„Něco takového. Cítím, že zákony vědy a uspořádání světa nejsou náhodné.“

Imanence se na chvíli zamyslela.

„Ne, nejsou náhodné. Ale mimo praktické využití na nich nikdy nezáleželo. Fyzikální zákony jsou jen mřížemi klece.“

„Ne, pokud jim rozumíte.“

„Zásadní je přestat studovat mříže a. uniknout.“

„Myslím, že hlavní je natahovat se ven.“

„Pokud máte dojít naplnění, musíte přestat šátrat a vrátit se k základům.“

„Křepčit v kruhu?“

„Jen jedna z forem Mnoha cest. Ne naše, ale také Cesta.“

„Já mám vlastní cestu.“

„Tenhle svět nejlépe pochopíte jako blázelec. Ne léčebnu pro ducha, ale pro duši. Zůstávají tu jen nemocní. Jsou i tu.“

„Já tu musím ještě chvíli šátrat. Mezi mřížemi, když už to jinak...“

„To nic není. Musíte se snažit uniknout a překonat klec.“

Nigel začal rychle mluvit a stařec odbýval jeho argumenty máváním ruky.

„Ne,“ říkal. „To není nic. Naprosto nic.“

Koniny, pomyslel si Nigel, ta scvrklá švestka v lidské podobě plácala samé koniny.

Při té myšlence mu propadlo křídlo.

Klapka se chytila a Nigel ucítil tlak. Vystoupal a chvilkové zjevení té děsné Imanence zmizelo stejně rychle, jako se objevilo (zvláštní, vzpomenout si na něj teď a tady). Vítr mu hvízdal mezi vzpěrami, „Jak to jde, Nigele?“ ozvala se mu v uších Alexandrie.

„Neuvěřitelné,“ odpověděl do hrtanového mikrofonu.

Jukl pod sebe na zem - instruktor jim to zakázal, ale k čemu by pak létání bylo? - a uviděl ji jako oranžovou tečku v dálce.

„Udržíš spirálu?“ zavolala.

„Už mě bolí ruce,“ zabručel.

„Instruktor říká, ať se opřeš o postroj.“

„Fajn. Zkusím to. Ajaj...“ Zhoupl se. Kluzák nabral vítr a prudce vystoupal. Neviditelný komín termiky, rozpálený z tichomořských pláží, ho spirálou nesl výš a výš.

Vítr tady na pobřeží stoupal jako neviditelný vodotrysk, tlačení vzhůru pahorky a pak západním okrajem Arco-soleri, kilometr vysokého města z krychlí a apsid. Nigel cestou mrkl po lesklých oknech Oblouku a odhadl vzdálenost. K útesu narůžovělého betonu to bylo ještě daleko. Krouživý vzdušný tunel ho držel zpátky.

Dole se točil svět.

Sféru mořského horizontu špinily purpurové mraky, podepřené oponami deště. Nigel stoupal a tu jako by si odfoukl a jeho duch opustil tělo a vplynul do vzduchu. Otrásl se. Jako by najednou vzdal boj, jako by se přestal dál prodírat bahnem. Proudící vítr mu hvízdal v průzoru helmy a Nigel na křídlech zamířil ještě výš, znovuzrozený Ikaros, daleko od Země. Všechno je pasé - Alexandrie se uzdravuje, Šotek letí dál. Popadla ho nesnesitelná radost. Strach, který si na začátku letu nepřiznal, z něj konečně spadl a Nigel si připadal hladký a aerodynamický jako pták vysoko na nebi.

Vyvrátil spirálu hloub a hloub do nebeské báně. Bezdech štěstí. Smrtelnost z něj vytekla do ledového vzduchu, zmrzla, spadla a roztříštila se hluboko dole o Kalifornii. Točil se v pomalém kruhu, krájel vzdušnou kůži Země a z oceánu na něj mávaly jiskrné vlny. Na jednom křídle mu povolila fólie, pak se zase napjala. Ikaros. Vosková křídla. K dobrotivým nebesům nelétejte opatrně. Zpřímá! Země dole je spletený košík. Tečky Shirley a Alexandrie jako špendlíky na mapě. penízky v klíně

Ano.

Letí svobodně.

Než by jeli autobusem na jih do Los Angeles, přenocovali v Oblouku v luxusním apartmá. Shirley vybrala holo, Nigel se naložil do díry uprostřed pokoje a nechal tělem proudit příjemnou únavu po rozcvičce.

„Opravdu si myslíš, že by tě NASA nechala takhle riskovat?“ zeptala se Shirley.

„Hmm? Máš na mysli létat v kluzáku?“ Nigel pokrčil rameny. „Teď mi můžou vlézt na záda.“

„Byla jsem přesvědčená, že ti musejí zakázat cokoli nebezpečného.“

„Ať chcípnu, kašlu na ně.“ Nigel hlasitě zafuněl a soustředil se na rozjívěné barevné fleky za víčky.

„Netrápí tě, co na to řeknou?“

„To těžko.“

„Tak to bys mohl podepsat petici za vyhlášení referenda.“

Nigel líně otevřel oči. Hologram visel dva metry nad jámou jako rubín v blátě. „Za co?“

„Za zákaz jídla s L-sacharidy.“

„L-sacharidy?“ Nigel se zamračil. Signatáři petice se zároveň zavazovali, že budoucí referendum společně uhradí, pokud jejich názor voliči odmítnou.

„Levotočivé cukry. Přece víš. Strávit dokážeme jen cukry s pravotočivou molekulou.“

„Takové jsou všechny přírodní cukry - pravotočivé.“

„Ano. Ale teď dávají do potravy levotočivé, aby je tělo nepřeměnilo v tuk. Dietní strava.“

„No a?“

„No, je to urážka ostatních zemí. Když všude na světě lidé trpí hladem. Podepíšeš, Nigele?“

Zaklonil hlavu a podíval se na popraskanou betonovou klenbu stropu. Někdo ho kdysi požádal, aby podepsal petici za vyhlášení referenda proti tomuto Oblouku, i když už začínalo být jasné, že první oblouk v Arcosanti má nesmírný úspěch. Stále ještě rostl rychleji než Phoenix o šedesát kilometrů dál na jih a přitom se tu neplýtvalo místem ani energií na dopravu. Každý, kdo tu žil, byl pěšky za čtvrt hodiny v práci, ve škole, na hřišti nebo v obchodě. Oblouk byl celé město, aniž by trpěl neduhy zahlcených velkoměst a odloučeností od přírody. Někdo byl ale proti, z důvodů dnes již zapomenutých. Vzdychl: „Asi ne.“

„Hmm?“

Tázavě zabručení si přesně propočítala.

Znovu otevřel oči a podíval se na ni. Měla na sobě úplně jednoduché černé šaty. Hluboký výstřih pokračoval rafinovaně všitými pruhy pavučinkového krepdešinu. Ve tváři se jí stáhly mraky potlačovaného napětí.

„Shirley, děvče, víš přece, že nejsem žádný revolucionář.“

„Stejně se stavíš i k tomu, co u nás chtějí dělat ti Bra-zilci?“ odsekla. „Mají výborný nápad, jak zase zvýšit zisky aerolinek.“

„A jak?“ zeptal se ostražitě Nigel.

„Ve špičce, když počítačům nestačí paměť, chtějí využít lidskou nervovou výbavu.“

Nigel překvapením zamrkal. „To mi Alexandrie neřek-la.“

„Možná tě nechce zatěžovat, když plánuješ dovolenou.“

„Možná... Ale podívej, proč na ty počítače nenapíchnou zvířata?“

„Zvířata nemají - jak se tomu říká? - prostě snadno vypustí podrobnosti.“

„Schopnost holografického ukládání dat.“ Odmkl se. „Zaslechl jsem něco o pokusech, ale... Při dnešních cenách počítačů a spotřebě energie je to docela chytré úsporné opatření...“

„Takhle tomu říkáš? Úsporné opatření?! Napíchnout chudáky lidi na stroje a najímat si jejich čelní laloky?“

„Pravda, je to nechutné. Udělají z nich zombíky.“

„Je to nedůstojné člověka.“

„A jak důstojné je umřít hladem?“

Shirley se předklonila a vmetla mu do tváře:

„Ty opravdu žereš takové primitivní...? Vid', že je žereš? Nigele, jsi hrabivec. O sociálních problémech nevíš ani zbla a nechceš, aby se ti míchaly do života.“

„Hrabivec?“

„No jistě! Podívej se na tohle apartmá. Je to tu samá hračka pro boháče...“

„Nezdálo se mi, že bys odmítla překročit práh.“

„Dobře, taky si chci užít dovolenou. Ale...“

„Proč jsi nejela do Brazílie? K tomu se přece chystají, ne? Lacinou pracovní silou z Brazílie popohnat americké počítače. Proč neleťíš postarat se o ty chudáčky na místě, v nějaké zakopané díře?“

„Tady jsem doma,“ odsekla Shirley. „Jsou tady lidé, které mám ráda.“

„Je to tak. A ty máš úžasná stehna, Shirley, ale nikdy jimi neobejmeš všechny problémy světa.“

„Sarkasmus ti nijak...“

„Poslyš.“ Nigel naklonil hlavu. „Alexandrie se vrací z procházky. Nechci tady mít dusno. Než vyrazíme na dovolenou, všechno bude klapat. Ano?“

Přikývla, ale v ústech jí trochu zaškubalo, jako by byla pod tlakem.

Nigel věděl, že Alexandrie vycítí jejich náladu, až se vrátí, tak si lehl, mocně zív a začal s těžkým velšským přízvukem:

„V anglické zemi sem srdce ztratil, anglická růža tam voněla...“

Jedenáct

Na dovolenou vyrazili s Alexandrií o tři dny později. Letenky si zamluvili dlouho předem, aby stihli linku přes póly. Při návratu do atmosféry za nimi nad severním Atlantikem zůstala zářivá růžová čára.

V Anglii to vypadalo o něco lépe, než když tu byli před pár lety naposled. Na celnici stálo jen pár žebráků a ti měli zřejmě platné povolení. Terminál už měl osvětlení, i když topení stále chybělo. Na jih si vzali helikoptéru. Chladným vzduchem stoupal z Londýna mrak uhelného kouře.

Brzy byli u cíle, v zachovalém zájezdním hostinci asi tři sta padesát let starém. Majitel i ochranka rozuměli své práci. V teple hospody kdysi strávili mrazivé Vánoce. Nazítří si najali gorilu s limuzínou a navštívili Stonehenge.

Nigela kameny kupodivu dojaly. Za Angličana se skoro přestal považovat, když se sociální stát změnil v sociální případ. Mohutné sloupy ale vyprávěly o jiné Anglii. Ležící kámen byl tak dokonale sladěný s nebeskou mechanikou, až Nigel pocítil jakousi spřízněnost s dávnými staviteli. Vztýčili šedivé prsty proti orloji nebes, aby mu porozuměli. Noví synové se už dlouho odvolávali na panteismus druidů, údajných stavitelů Stonehenge, ale nikdy se nezmínili o druhé stránce věci - totiž že druidi nikdy bezmyšlenkovitě nepřejí cizí názory.

Nigel se podíval k silnici, kde tlupa vylepšených šimpanzů opravovala svršek. Svírali speciální lopaty a házeli bláto třicet metrů na jeden švih. Alexandrie vedle něj si bezmyšlenkovitě okusovala nehty: evoluční pozůstatky po drápech.

Zachvěl se a vrátili se do hostince.

Paříž byla depresivní. Druhý den mrazu v potměšlém hotelu korunoval výpadek městské vodovodní sítě.

V saudských síních rozkoše byla hlava na hlavě. Oblační umělci nad pouští vytvářeli mlžné erotické sochy obrů se zbytečnými orgány.

Nad Jižní Afrikou byla přehlídka umírněnější. S večerem se objevili opuchlí starci, vrásčité finančníci, a u jídla sledovali nebeský balet. Nigel a Alexandrie se dívali na duhou překlenuté bouřkové kovadliny, viktoriánsky důstojné.

V Brazílii ukázala Alexandrie na muže u vedlejšího stolu: „Podívej, s tímhle jednáme o aerolinkách.“

„S kterým?“

„S tím tlustým. Polarizační brýle. Jachtařská košile. Krátké sako se zvýrazněným lemem. Khaki...“

„Jo, už ho vidím.“

Podívala se na něj. „Proč se usmíváš?“

„Scházely mi ty tvé módní komentáře. Nikdy si takových podrobností nevšímnu.“ Vzal ji za ruku. „Mám tě zpátky.“

Celou planetu navštívit nemohli. V rozlehlých oblastech prostých zdrojů a průmyslu byl bílý muž stále automaticky nepítel, zloděj a nelida politika na to za posledních třicet let dohlédla. Na Srí Lañce zašli na kari blok od hotelu. V půli večere je hluk a napětí v restauraci vyštvaly na ulici. Taxíkem zajeli do hotelu, pak rovnou na letiště a do Austrálie.

Zrovna se opékali na polynéském písku, když mu pískl pager. Byl to Lubkin. Ichino nadhodil možnost radarového hledání. Něco našli. Mělo to v průměru přes dva kilometry a točilo se to. Pokud to nezrychlí, dorazí k Venuši za jedenáct dní. Lubkin Nigela požádal o řízení Střediska. Nigel odpověděl, že si to rozmyslí.

Na procházce po vsi za Kjótem se Alexandrie vyzvracela do škarpy. Dvoudenní biopsie neukázala proti stavu před třemi měsíci žádné zhoršení. Stav organismu vypadal stabilizovaný.

Analyzátor v kapse jí zůstal zticha. Nigel zkontroloval svůj pípák za uchem. Fungoval. Alexandrie prostě nebyla dost nemocná, aby spustil poplach.

Nazítí už jí bylo lépe. Další den se s chutí najedla. Vyrázili na túru. Jakmile pak usnula, Nigel zrušil zbytek rezervací.

Zavolal Hufinovi. Doktor vypadal na monitoru jako rozklepaná maska. Doporučil návrat domů a odpočinek.

Prvním tryskáčem se přes bledý Pacifik vrátili do Kalifornie.

Dvanáct

Středisko: pŕlměsíc řídících panelů, prokvetlých datovými vstupy. U každého panelu sedí muži na okolečkova-ných židlích a sledují informace žlutozelených monitorů. Do Střediska mohou jen zaměstnanci přímo zapojení do projektu J-27.

„Arecibo má kontakt,“ řekl Nigel.

Hlouček lidí kolem něj zabzučel změtí výkřiků. Nigel se zaposlouchal do sluchátek. „Doppler podle nich potvrzuje obletovou dráhu.“

„Můžeme to ověřit?“ ozval se po straně Evers.

Nigel zavrtěl hlavou. „Naše družice, venušský monitor, na radaru nic nemá. Víc toho nedostaneme.“ Natůkal na klávesnici programové pokyny.

„Spektrografické údaje,“ vysvětlil Lubkin. Na monitor najížděla řádek po řádku telemetrie. Úplně nahoře zářilo malé světélko, sotva pár pixelů.

„Spektrální intenzita ukazuje, že je to žhavé. Pekelná fúze.“ Nigel se podíval po lidech z NASA, Ministerstva obrany a OSN. Většinu z nich zjevně termín vlnová délka nic neřikal. Mžourali do zářivek a v elegantních zelených oblecích tady působili velice exoticky.

„Pokud se opravdu chystá k obletu, skoro určitě pak zamíří sem,“ objasnil Evers.

„Možná,“ dodal Nigel.

„Může se pokusit přistát a pak nám sem zavleče neznámé choroby,“ navázal hladce Evers. „Armáda tomu bude muset zabránit.“

„Jak?“, opáčil Nigel bez ohledu na Lubkinův výstražně zdvižený prst.

„Třeba varovným výstřelem.“ Evers se maličko zamračil. „Ano,“ pokračoval o poznání přikřeji a podíval se na Nigela.

„Obávám se, že tohle je už jenom na nás.“

Skupinka začala diskutovat.

Lubkin vzal Everse za loket. „Myslím, že bychom měli ještě jednou zkusit vyslat signál.“

Evers přikývl. „Ano, to zkusíme. Výbor sestaví zprávu. Máme ještě pár hodin, ne?“ Obrátil se na Nigela.

„Přinejmenším tři nebo čtyři,“ odhadl Nigel. „Lidi si potřebují odpočinout. Jsme v práci deset hodin.“

„Dobrá. Pánové,“ zahalekal, „na další debaty tady není bezpečno. Navrhuji se odebrat nahoru.“

Skupina se pod Eversovým vedením dala do pohybu. Lubkin pokynul Nigelovi, ať jde s nimi.

„Ještě tu chvíli zůstanu. Sestavím rozvrh hlídek. A pak si chci doma odpočinout. Ve vašich úradcích stejně nejsem potřeba.“

„No, Nigele, mohou se nám hodit tvé znalosti...“ Lubkin zaváhal. „Asi máš pravdu. Uvidíme se později.“ Pospíšil za zbytkem skupiny.

Nigel se usmál. Lubkin na Výboru rozhodně nestál o Nigelovo rýpání. Hašteřiví podřízení nevrhají na své šéfy dobré světlo.

Domů jel na podnikovém skútru. Cestou z kopce chladným vzduchem mu v zatáčkách kvílely gummy. Příkrovem průmyslového smogu problikávaly hvězdičky. Řídil bez brýlí a bez helmy, aby si užil svištění větru. Věděl, že s průletem Šotka kolem Venuše budou potíže, zvláště pokud se Evers, Lubkin a jejich šedivý Výbor dohodnou na nějaké zprávě.

Nigel ji pak bude muset přepsat a poslat dřív, než mu na to přijdou. Na kódu pracoval několik měsíců přečetl všechny staré knihy o hypotetickém rádiovém kontaktu s mimozemšťany a nechal se jimi inspirovat. Vysílání musí být jednoduché, ale jasně určené Šotkovi. Jinak si bude myslet, že zachytil jen další pozemskou stanici, a nebude mu věnovat pozornost.

A je to tak? Proč pořád mlčí? To nedokáže zachytit pozemské vysílače?

Nigel z kopce přidal plyn. Jízda ho těšila. Zkontroluje Alexandrii, ta přijde brzy, pak počkají na Shirley, aby měla Alexandrie společnost, a hned se vrátí do LTP za Šotkem a Venuší.

Zajel na příjezdovou cestu, vyklopil stojánek a vrazil do dveří. Vyběhl po schodech nahoru. Vytáhl klíče a překvapilo ho, že mu zvoní v uších. Moc vzrušení. Možná si opravdu musí odpočinout oblet Venuše potrvá přinejmenším do rána. Vešel do bytu. V obývacím pokoji se svítilo.

Ted' mu zvonilo jen v jednom uchu. Je víc unavený, než si myslel.

Prošel obývacím pokojem do klenutého průchodu mezi kuchyní a jídelním koutem. Klapot jeho kroků na hnědých mexických dlaždicích duněl ozvěnou. Zvonení v uchu vystoupalo k vyššímu tónu. Přitiskl k němu dlaň.

Na dlažbě ležel dámský střevíc.

Jeden. Přímě pod průchodem do ložnice.

Nigel vyrazil. Zvonení se mu zařezávalo do lebky. Nejistě vkročil do ložnice. Podíval se doleva.

Alexandrie ležela bez hnutí. Tváří dolů. Ruce natažené, pěsti zaťaté, zápěstí rudá a nateklá.

Sanitka se proplétala neosvětlenými ulicemi a vřískala do noční mlhy. Nigel tupě seděl vedle Alexandrie a díval se, jak záchranář kontroluje životní funkce, píchá injekce a drmolí do mikrofonku. Venku se míhala světla. Po pár minutách si Nigel vzpomněl na svůj budíček. Pořád mu hvízdal v uchu. Alexandriina jednotka dochází, řekl záchranář, protože vysílá všechny údaje do paměti sanitky. Ukázal Nigelovi místo za uchem, kde rytmičké poklepání vypne poplach. Nigel to zkusil a kvil utichl. Zbylo jen tiché bzikání budíček stále monitoroval Alexandriin stav. Tupě naslouchal hlásku z jejího nitra. Ve tváři byla šedivá. Tady a ted' spolu mluvili prostřednictvím mikroelektroniky. Nesrozumitelný cvrkot tvořil příliš křehké pouto, ale přesto se ho držel. Nezmklne, ani kdyby umřela, ale už ted' to byl její jediný hlas.

Zatočili, sjeli kamsi po rampě a zastavili pod červenými neony. Bublina kolem Nigela s Alexandrií praskla - dveře sanitky se otevřely, Alexandrie vyjela pod bílým prostěradlem, cizí hlasy žvanily. Nigel se vypotácel ven a aniž by mu kdo věnoval pozornost, klusem následoval sanitáře s nosítky.

Zastavila ho nějaká sestra. Otázky. Formuláře. Jmenoval Hufmana, ale už o něm věděli. Utěšovala ho prázdnými frázemi. Odvedla ho do čekárny s kobercem, ukázala na pár časopiseckých kanálů, na 3D, usmála se, zmizela.

Seděl tam dlouho.

Donesli mu kávu. Naslouchal vzdálenému hukotu dopravy.

Pečlivě nemyslel na nic.

Když znovu zvedl oči, stál u něj Huffman a stahoval si průhledné rukavice.

„Je mi to líto, pane Walmsley, toho jsem se obával.“

Nigel neodpověděl. Měl pocit, jako by mu obličej zatuhl do tlusté vrstvy vosku.

„Počáteční krvácení v mozkovém kmenu. Lupus se jí v orgánech opravdu zastavil, jak jsem předpokládal. Byla by v pořádku. Ale pak se rozšířil do centrální nervové soustavy. Kmen povolil.“

„A?“ vypravil ze sebe Nigel.

„Ted' zkoušíme koagulanty. Sraženina by mohla krvácení zastavit.“

„Co pak?“ ozval se ženský hlas.

Huffman se otočil. Ve dveřích stála Shirley. „Ptala jsem se, co pak.“

„Když se situace stabilizuje... může přežít. Mozek snad ještě není poškozen. Ovšem křeč, ať už ji způsobí lupus nebo naše léčba...“

„Ji zabije,“ dokončila ostře Shirley.

„Ano,“ přitakal Huffman a podíval se na ni se zakloněnou hlavou. Evidentně přemýšlel, s kým má tu čest.

Nigel je váhavě představil. Shirley na Hufmana jen kývla, ruce založené pod prsy, bojovně nakročená.

„To jste nevěděli, že se to zhoršuje?“ osočila ho.

„Tato varianta je velice nenápadná. Nervová soustava...“

„Takže jste čekal, až se zhroutí.“

„Příští biopsie...“

„Na tu už nemusí dojít!“

„Shirley!“ okřikl ji Nigel.

„Musím jít,“ vylupil se Huffman. Odešel prkenně jako panák.

„Ted' jsi to pěkně zkonila. Rozhodila jsi člověka, na kterém záleží její život.“

„Hovno. Chtěla jsem vědět...“

„Tak ses měla zeptat.“

„...protože jsem zrovna přijela a s nikým jsem nemluvila...“

„Jak jsi věděla, že se Alexandrie zhroutila?“

Nigel si myslel, že dokáže konverzaci pomalu nasměrovat jinam a trochu Shirley uklidnit. Překvapilo ho, když ho provrtala pohledem a ztichla, ruce upjaté podél těla. Tvář měla popelavou. Dokud si toho nevšimla a nezačala zuby, třásla se jí brada. V dále slyšel staccatové bafání motoru.

„Shirley...“ začal, aby prolomil tíživé ticho.

„Když jsem se vracela z procházky, viděla jsem sanitku.“

„Z procházky?“

„Přišla jsem brzy. Mluvíly jsme s Alexandrií. No, spíš jsme se hádaly. Kvůli tobě a tvý práci. Rozčilila jsem se a Alexandrie na mě začala křičet. Pustily jsme se do sebe jako nikdy předtím. Tak jsem radši odešla.“

„A nechalas ji tam. Rozčilenou. Samotnou. Když Huf-man řekl, že musí být v klidu.“

„Nemusíš hned...“

„Jiřít ránu? To ne. Ale rád bych věděl, proč se pořád navážíš do mé práce. Taky pracuješ.“

„Ale ty jsi její, no, na tebe spoléhá víc než na mě a když jsem tam přišla a ona byla tak slabá a bledá a čekala na tebe a ty ses zdržel, tak jsem...“

„Mohla se spolehnout na tebe. O to mezi námi šlo. Dělbá zodpovědnosti, tak se tomu říká? „

„Nigele...“

„Víš, co si myslím? Nechceš se smířit s tím, že Alexandrii ztratíš, a tak se to na mě snažíš nějak shodit.“

„Ty jsi tak nechutně nezávislý. Nedokážeš se vcítit, Ni-gele...“

„To si strč do prdele.“ Vykročil k ní, ale zarazil se. „To si namlouváš.“

„Věřím tomu.“

„Snažil jsem se...“

„Když se otevřeš, je z toho průser. Jako když ses ožral na tom večírku.“

Nigel na chvíli zadržel dech a pak pomalu a sípavě vydechl. „Možná. Všechno se tam na mě sesypalo. Alexandrie. A ti Noví synové, prostě jsem...“ Díval se jí přímo do očí. V bledém světle měla průsvitnou pleť, napjatou přes obličejové kosti. „My dva jsme se navzájem nikdy nepodrželi, vid? Nikdy.“

Pozorně se na něj podívala. „Ne. A nejsem si jistá, jestli o to zrovna teď stojím.“

Ticho. Cinkání skla na konci chodby.

„Ani já,“ překřikl propast, co se mezi nimi otevřela.

„Není to správné.“

Ne „ne.“

„Tak... ať už to s Alexandrií dopadne jak chce, mys-Jím...“

„Je konec. Mezi námi dvěma.“

„Ano.“ i .S každou replikou cítil, jak mezi nimi tloustne neprůstředné sklo. Tohle už nepůjde vzít zpátky.

„Máš v sobě nějaký... suk, Nigele. Nedosáhnu na něj. Alexandrie to uměla.“

Stiskla roztfesená víčka a vymáčkla zpod nich slzy. Plakala úplně tiše.

Nigel k ní natáhl ruce, ale to už uslyšel kroky. Chodbou přicházelo několik lidí.

„Ach,“ vzdychla Shirley a to slovo udělalo ve vzduchu bublinu. „Ach.“ Otočila se, spustila ruce podél těla a vykročila ke dveřím.

Vešli dva muži v hábitech. Každý z jedné strany podpíral Jeho Imanenci. Hnědý mužík se artriticky šoural, ale očima hbitě přeskakoval z Shirley na Nigela a odhadoval situaci.

„Alexandrie ho třeba bude chtít ještě vidět,“ řekla Ni-gelovi Shirley. „Zavolala jsem z bytu a požádala ho, ať přijde.“

„Můžeš mu klidně říct, ať vypadne,“ ucedil Nigel.

„Ne!“ ohradila se Shirley. „Potřebuje ho víc než tebe...“

„Hovno. Ten...“ něco mu sevřelo hrdlo a zadusilo slova. Hlava se mu motala. Matně cítil Alexandrii na prahu smrti, Shirley, Nové syny, měkké stařecké maso. Cpali se na něj. Mačkali ho. Otočil se a natáhl ruku, aby chytil rovnováhu. Sednout. Klid.

Věděl však, že když bude jen tak sedět a poslouchat jejich brebentění, udolají ho. Z čekárny zmizel vzduch a do všeho se zavrtala sladká těžká vůně kadidla. Zavrával a zalapal po dechu. Něco mu prohráblo paměť. Šotek. Venuše.

Pozvolná křivka právě směřující k vrcholu. Čas běží, Šotek...

„Ne.“ Zvedl ruce dlaněmi ven. Strhl ze sebe přilnavý vzduch. Strkal do Shirley a do mužů, ustupujících vod-natým světlem. Zamotal se a vypadl ze dveří. Už měl cíl. Lesklé plastifilmové stěny chodby mu mizely za zády. Hustý aseptický nemocniční vzduch se před ním rozestupoval a za ním zase zavíral, Nigel nechával na hladině zvlněný šíp.

Třináct

Složil se na zadní sedadlo taxíku a promýšlel plány. Třel dlaně o sebe, jednou rukou vždy stiskl druhou. Zuby mu jektaly, než je pevně stiskl. Minulost uletěla a nechala mu jen jasný a přesně vytyčený problém. Nesmí dovolit Eversovi a jeho Výboru něco zpackat, až budou posílat zprávu Šotkovi. Pokud budou mít dost rozumu, aby přijali Nigelovu koncepci, soubor základních informací v binárním kódu. V matici tvořil dlouhý řetěz obrázek: náčrt Šotkovy cesty Sluneční soustavou a planetárních drah elementární pozemskou chemii rozlišovací kód pro rychlejší spojení, až Šotek pochopí, že se s ním někdo snaží spojit.

Ale až odpoví, co Výbor udělá? Nigel už do toho nebude mít co mluvit. No, i na to měl skoro odpověď. Připravil druhou datovou krychli, napohled stejnou jako ta první, schválená Výborem, ale schopnou předávat přijaté signály z LTP libovolnému adresátovi. A tím příjemcem bude prostřednictvím budičku za uchem Nigel. Zpráva se zároveň uloží a teprve po stažení ji uvidí personál Střediska.

Nigel se zašklebil. Pokud bude mít Evers dost rozumu, aby přijal jeho koncepci. A zpoždování signálu je samozřejmě svým způsobem zrada. Ale Nigel tak bude mít chvíli času, než začne jednat Výbor, a stihne odpovědět dřív. A pokud Šotkovi porozumí, bude muset sabotovat vysílání Výboru určitě hned začnou vyhrožovat. Jakákoli chyba může mít osudové následky. Šotek byl možná celou dobu zticha z opatrnosti. Pokud by odpověď Výboru byla nejasná nebo nepřátelská, mohl by Šotek prostě proletět Sluneční soustavou někam dál. Pryč. Navždy.

Spršky žlutého světla v oknech LTP zářily mezi kopci jako maják. Nigel zaplatil, prošel kontrolou na vrátnici a místo do

Střediska spěšně zamířil do své kanceláře. Odemkl stůl a natáhl se do levého šuplíku. Vylovil odsud druhou feritovou krychli, napohled stejnou jako ta, kterou má Výbor. Strčil si ji do kapsy a na toaletách v zrcadle si zkontroloval zevnějšek. Oči měl zarudlé a ve tváři samé ostré úhly. Roztřesenou rukou si přičesl vlasy a nacvičil uvolněný výraz. Musí být uhlazený. Klidný. Tak.

Jak se na sebe díval, ztuhl a zrychlil se mu dech. Kdesi jinde leží Alexandrie. Už jí nepomůže, ale může být s ní. A přitom stojí tady, v rukávu má eso, aby podrazil své spolupracovníky, neboť jim nevěří, a pod očima se mu sbírá tenká vrstva potu. Kdyby dokázal vystoupit z vlastní hlavy, určitě by mu to najednou přišlo strašně hloupé, nedomyšlené. Co je mu do nějakého Šotka? Stejně se schovává za rohem. Zat' al ruku v pěst a zatlačil proti stehnu. Alexandrie už je jinde a svět po ní chňape. Nech to. Klid, připomněl si. Buď rozumný, Nigele. Pink. Je po svačině. Už je i po tom debilním sladkém rozumu. Ano ano.

Před dveřmi Střediska stiskl bod za uchem.

Budíček pípl. Otevřel dveře.

Byl tu Výbor, Evers i Lubkin. Nigel mezi nimi procházel, diskutoval, radil. Techniků se vyptal na nejnovější pokroky. Lubkin mu ukázal výborový návrh druhého vysílání - neohrabaný, ctižádostivý, příliš komplikovaný. Nigel přikývl a něco zamumlal. Lubkin mu dal feritovou krychli s první zprávou a Nigel ji přepečlivě zavedl do komunikačního pultu. Ze Střediska se vytratila uvolněná atmosféra. Šotek se držel vypočítané dráhy. Minuty odtikávaly. Půl hodiny. Výbor se utápěl v dohadách a obavách. Nigel odrušil jejich otázky a soustředil se jen na Šotka. Venušský monitor rozeznával stále jen nezajímavou světlou tečku.

Nigel přes mikrofon nařídil odpojit záložní řízení monitoru teď ho má v ruce jen on. Otočil hlavní parabolickou anténu a dodal jí souřadnice cíle.

Pak z kapsy nenápadně vytáhl vlastní datovou krychli a zapojil ji do pultu. Vyt' ukal příslušné rozkazy a počítač odsunul povely první krychle do pozadí. Druhá se připravila k vysílání.

„Co to děláš?“ ozval se Lubkin. Lidé kolem Nigelova stanoviště utichli.

„Vysílám,“ odpověděl Nigel.

Nařukal zásadní část zprávy: přístupový kód. Číslo svého budíčku se naučil už dávno v Hufmanově ordinaci a teď komunikačnímu pultu nařídil, ať mu na něj pošle Šotkovu odpověď. Dostane ji v reálném čase a tedy o pár minut dříve než zaměstnanci Střediska nebo členové Výboru.

„A máme to tu,“ ohlásil Nigel. Stiskl tlačítko a pult vyslal kontrolní kód budíček za uchem pípl.

Nařídil venušskému monitoru, aby Šotka oslovil.

Když signál dorazil k lodi, zrovna se hladce blížila k planetě.

Byl to chytrý kód. Napřed lodi znázornil její vlastní dráhu a ukázal, že bytosti na třetí planetě ji celou dobu sledovaly. Odhalení karet prokazovalo přátelské úmysly své schopnosti si mohli nechat pro sebe.

Loď rychle zaměřila zdroj signálu na oběžné dráze oblačné planety. Je snad i tento svět obydlený? Vzpomněla si na obojživelnou rasu, jež obývala podobný svět, ale nikdy se nedostala ke hvězdám, protože je neviděla. Loď si vzpomněla i na jiné světy, zahalené žhavými plyny, kde inteligence sídlila přímo v žilnatých skalách, spojených vodiči a doběla rozžhavenými krystaly.

Stroje signál zlomek sekundy analyzovaly. Bylo tu třeba porozumět mnohému. Složitě deduktivní postupy vedly k jedinému závěru: klíčem je třetí planeta. Ostražitost už není na místě.

Počítače budou muset oživit spící inteligenci, která se s podobným úkolem dokáže vypořádat. Ztratí se v ní. Úspěch jejich mise měl hořkou pachut': ztratí vlastní identitu. Nadmozek prověří na cestě k porozumění s novým druhem všechny kanály a jednodušší počítače smete lavina vyšší logiky.

Oživení začalo.

Loď se připravila k odpovědi.

Feritová krychle se vyprázdnila. Nigel uslyšel změt' za-jíkávých tenorů.

„Hele! Goto...“

Lubkin si všiml záměny krychlí. Chyba ve směřování? Lubkin se Nigelovi přes rameno natáhl k pultu.

Nigel vyskočil. Chytil Lubkina za paži a strhl ji.

Někdo vykřikl. Nigel Lubkina postrčil proti dalšímu muži. Roztrhl mu rukáv u saka.

Budíček zapískal. Šotek odpovídá. Nigel ztuhl. Signál byl jasný, i když zrychlený: Šotek mu vrací původní zprávu.

Nigel se zapotácel. Glazovaným světlem k němu plul Eversův a Lubkinův obličej. Soustředil se na zurčení v hlavě. Teď Šotek skončil s původní zprávou. Nigela zaplavila vlna radosti. Prorazil. Můžou odpovědět...

Někdo ho chytil za ruku a praštil ho do žeber. Otevřel ústa, aby je uklidnil. Všude hučely hlasy.

Budíček zaječel. Zavřískal.

V hlavě mu vybuchl kravál. Svět se kroutil a svíjel.

Cítil, jak jím prochází něco černého a velkého. Náráz, záplava... Jeho já zmizelo ve víru.

Nigel zalapal po dechu. Rukou zachytil vzduch. V bezvědomí upadl.

Čtrnáct

Mluvil na něj Lubkin. Modrobílé světlušky ho zatím bodaly do očí. Rozptylovaly ho. V celých rojích poletovaly mezi ním a polstrovaným stropem. Lubkinův hlas neodbytně bzučel. Nigel se zhluboka nadechl a světlušky zmizely, pak se vrátily. Začínal rozumět slovům. V břiše měl těžko.

Chápou ho, řekl Lubkin. To s jeho ženou a tak. To mnohé vysvětluje. Evers se na Nigela kvůli zprávě pro J-27 ani moc nezlobí. Byla lepší než to, co sestavil Výbor. To by přece pochopili...

Nigel se uštěpačně usmál.

Světlušky zpívaly. Tančily.

Evers byl pěkně vzteklý, že je Nigel podrazil, pokračoval Lubkin, na čele vrásky. Teď ale J-27 odpověděl. To je lepší.

Evers je ochoten Nigelovi odpustit. Bere v úvahu Alexandrii.

„Cože?“ Nigel se na nemocničním lůžku posadil.

„No, já...“

„Cos to řekl o Alexandrii?“

Nigel si všiml, že je do půl těla svlečený. Lubkin si celý nesvůj olízl rty. Uhnul před Nigelem pohledem.

„Doktor Huffman tě chce vidět, jakmile s tebou skončím. Hned jak nám zavolal, kde jsi, přivezli jsme tě sem. V tu chvíli jsme to pochopili.“

„Co jste pochopili?“

Lubkin pokrčil rameny, pohled stále stočený stranou. „No, zrovna jsem ti to nechtěl...“

„Co to plácáš?“

„Nevěděl jsem, že jste si tak blízcí, Nigele. To nikdo nás.“ „Bl... blízcí?“

„Kvůli tomu ti volali. Zemřela.“

Sestra mu našla naškrobený modrý empir. Doktor Huffman ho našel na chodbě, kde se loučil s Lubkinem a tiše si s ním tiskl ruku. Nigel se na lékaře podíval, ale z tváře mu nic ne vy četl.

Huffman mu pokynul. Šli spolu chodbou. Někde řinčel zvonek. Lesklé stěny vracely Nigelovi tvář strhaného muže, zarostlou, ztuhlou. Kráčeli bok po boku.

„Zemřela... když jsem odjel?“ zaskuhral Nigel. „Ano.“ „Je mi to líto. Volal jste mi...“

„Ano.“

Nigel se na doktora podíval. Huffman měl tvář staženou, oči nepřiměřeně velké, rysy napjaté.

„Teď... teď mě vedete za ní?“

„Ano.“ Huffman otevřel velké šedivé dveře.

Upřeně se na Nigela podíval. „Zemřela, pane Walmsley. Nezvladatelné krvácení. Na sále byla spousta práce. Čekali tam další pacienti. Odvezli jsme ji stranou, aby si pro ni zřízenci přišli později. Trvalo to půl hodiny.“

Nigel tupě přikývl.

„Pak se začala hýbat, pane Walmsley. Vstala z mrtvých.“

Alexandrie seděla sama. Křeslo se ježilo složitými diagnostickými sondami. Bílou nemocniční košili měla vyhrnutou nad kolena a ke kotníkům, k lýtkům, k předloktí, na krk a ke spánkům měla připojené dráty. Chabě se usmála.

„Věděla jsem. Že se vrátíš. Nigele.“

„Já... byl jsem...“

„Já vím,“ řekla shovívavě. „Mluvil jsi. S Shirley. Dostal. Jsi strach. Co se. Děje.“ Mluvila pomalu, slova oddělovala slyšitelnou pauzou. Každá slabika ji stála nemalé úsilí.

„Ti Noví synové...“ začal Nigel, ale nevěděl, jak dál.

„Nemusel ses. Rozčilovat. Nigele. Řekl mi. Ze jsi to. Také cítil. Chvilku.“

„Kdo...“

„On. Cítil jsi. Před sebou. Odmítl. Imanenci.“

Nigel si uvědomoval, že za nimi Huffman zavírá dveře a stojí u nich, aby slyšel, ale nerušil. Alexandrie vypadala jako na vážkách, křehká, živěná nějakou vnitřní jistotou. Uzavřená.

„Cítil jsi ho. Nigele. Lásko. Možná. Jsi ho. Nepoznal. Pro tebe. Byl dlouho. Šotek.“

Nigel nadlouho ztratil řeč. „Budíček,“ ucedil koutkem úst směrem k Huffmanovi.

„Ano. Ano,“ řekla monotónně Alexandrie. „Tak do mě. Vstoupil. Ale já. Rozpoznala. Jeho pravou. Podstatu.“

Zavřela oči. Zrychleně dýchala. Nigel se podíval po Huffmanovi. Měl dojem, jako by přirostl k podlaze, neschopen k ní přistoupit nebo odejít. Displeje přístrojů poblikávaly.

„Je toho někdo - něco - schopné?“ zašeptal. „Vysílat přes obvod budíčku?“

Malou místností se rozlehl Huffmanův zvukný bas:

„Ano, jistě. Má akustické i elektrické propojení na nervovou soustavu. Většinou pracuje pasivně, ale dokážeme poslat signály do hlavních nervů.“

„To se teď děje?“

Huffman přišel blíž a vzal Nigela kolem ramen. „Věřím tomu. Nikomu jsem to zatím neřekl, protože jsem se napřed bál, že jsem udělal nějakou strašnou chybu.“

„Něco do ní proniklo. Budíčkem.“

„Zdá se. Vy jste ztratil vědomí, že? VLTP? Zřejmě přetížení. Nebo ten, kdo vysílá, zkratoval váš vstup a soustředil se na ni.“

„Vždyť byla mrtvá!“

„Ano. Všechny funkce selhaly. Odhaduji, že bez kyslíku byla nejvýš deset minut. Podnět z budíčku ji nějak donutil zase dýchat. Ztratilo se i přetížení ledvin.“

„Nechápu, jak...“

„Ani já. Zkoušíme nervové stimulatory, ale zatím jsou velice nebezpečné. A nespolehlivé.“ „Vrátilo jí to život,“ namítl nepřítomně Nigel.

„A co to je? Kdo to dělá?“

„To vám nemůžu říct.“

Huffman se na něj pronikavě podíval. „Takže nechcete. Vy a ta druhá žena máte nějaké...“

„Jaká druhá žena? „
„Ta, co jste nás seznámil v čekárně. Alexandrie se po ní ptala. Nedomyšlel jsem to, pustil jsem ji dovnitř a...“
„Nigele?“ Alexandrie zatřepetala víčky jako můra křídly a slabě nadzdvihla pravou ruku. Nigel k ní popošel.
„Vidí. Skrz mě. Nigele. Chce abys. To věděl.“
Nigel se bezmocně obrátil na Hufmana.
„Ne. Neboj se. Chce vidět. Cítit. Chodit. Po tomhle. Světě.“
„Kdo to je, Alexandrie?“ Nigelovi se na jméně zlomil hlas.
„Je Jediná. Imanence,“ vysvětlila mu trpělivě jako dítěti. „Vím co. Udělal. Ty a doktor. Nemusíte. Šeptat. Vím to.“
„Přivedl tě zpátky.“
„Já vím. Byla jsem. Mrtvá. Uvidí.“
„Proč?“
Vyrovnaně se na něj podívala. V očích jí hrálo jakési skryté veselí. „Tak jak. To myslíš. Miláčku. Nevím. Ale já se. Ho neptám. Plyn. S okamžikem“
V antiseptickém světle byla její tvář cizí i známá, jasně z ní vystupoval každý pór.
Do hovoru se vmísil Huffman: „Pokud to dokážu určit, naživu ji drží stimulace budičku. Zhroucené synapse nějak obcházejí. Budiček zřejmě převzal kontrolu nad srdcem a nad plicemi namísto poškozené tkáně. Ale nevěřím, že to vydrží dlouho.“
Alexandrie se na něj klidně podívala. Na bledých rtech jí pohrával úsměv. „Je tady. Se mnou. Doktore. To je. Všechno. To je. Hlavní.“
Nigel ji vzal za ruku, přidřepel vedle křesla a prohlédl si ji. Ve tváři se mu střídaly protichůdné pocity.
Na šedé kovové dveře někdo zaklepal.
Huffman se podíval po Nigelovi. Ten se ztratil ve vlastních myšlenkách. Huffman chvíli váhal a pak dveře otevřel.
Na práh se rezolutně postavila Shirley. Za ní stálo šest Nových synů v dhóti a kabátech. Dopředu se protlačil muž v obleku.
„Přišli jsme si pro ni, doktore,“ prohlásila. Mluvila ostře a tvrdě. „Víme, co chce. Řekla mi, že chce ven. A s nemocnicí se vypořádá náš právník.“

Patnáct

Představte si tenké kovové fólie zavěšené svisle na milimetr od sebe. V ostrém světle vypadají jako bílé linky. Na zpomaleném záznamu zasáhne první vrstvu roztočená střela barvy kouře. Fólie ve filmu nehučně narazí do další vrstvy. I když se kulka pohybuje líně a těžkopádně, nemůžete s tím nic dělat. Druhá vrstva se prohýbá. Kulka žárem taje, ale jako kapka pokračuje dál. Třetí stříbrná linka narazí do čtvrté a s předchozími vytvoří souběžné paraboly, v ohnisku tlakových vln letí kapalná kulka. A vy s tím nic nenaděláte. Fólie se tlačí na sebe. Každá se...
Nigel ten sen prožíval každou noc a nemohl s tím nic dělat. Události tlačily jedna na druhou. Každá chvilka těch dnů naléhala na další a unášela Nigela proudem okamžiků.
-V nemocnici. Huffman se hádá se zaťatými zuby. Právník je uhlazený, mluví jasně a sebejistě. Nigel nemá na Alexandrii zákonné právo nevzali se. A Alexandrie sama řekla, že chce odejít. Zákon, zhuštěné kovové fólie, hovoří jasně. Alexandrie chce žít - nebo zemřít - mezi Novými syny. Rozumějí jí. Chtějí, aby kráčela s Ním.
-Kolečkové křeslo. Pobíkává kontrolkami, nepovšimnuto přede. Noví synové v dhóti ji ze sanitky tlačí do baptistického kostela. Stařec, Imanence. Tvář jako olovené stříbro, osvětlená obloukovými lampami chrámu. Sepjal ruce a kývl na Shirley. Alexandrie mezi nimi, ohnisko houstnoucího davu. Shirley uctivě promluvila k shrbené Imanenci. Nigel měl dojem, že se na něj žluté oči na chvilku otočily. Ten pohled soudil, vážil, odhadoval. Stařec zvedl ruce. Dav se přeskupil. Špalír zmizel, za Alexandrii se zase uzavřelo lidské moře. Shirley na kraji, rozzářená Imanence uprostřed. Ke kostelu. Vzárušený hovor, šum. A mořský dav protéká mezi Nigelem a ostatními. Odřezává ho. Zpomaluje ho. Shirley, vykřikl. Alexandrie! Shirley už vystoupila na kostelní schody. Otočila se a přehlédla vlnobití obličejů. Něco zavolala, něco o lásce, a zmizela. Ve stínech. Za pomrkávajícím kolečkovým křeslem.
-Na 3D.
Byla stejná - klidná, pevná, jistá sama sebou. Na tom lavina zájmu nic nezměnila. Na otázky novinářů se nesoustředila, všechno si prohlížela, pozorovala. Nigel ji sledoval v pozhasínaném bytě, osvětleném jen obrazovkou 3D. V davu v pozadí stála Shirley. Byla uchvácená jako všichni ostatní. Alexandrii po obřadní rampě vedly hned tři Imanence tři statní vysocí mužové s propadlými tvářemi, dlaněmi obrácenými vzhůru a vzhledem asketů. Dávali na ni dobrý pozor, na svůj první prokázaný zázrak. Zprávy ze záznamu přestřihly našťavaného Hufmana, zuby stisknuté. Na přímou otázku přiznal, že Alexandrie zemřela. Oficiálně. Nechal ji. Vstala.
„Vysvětlila to nějak?“ zeptal se reportér.
Huffmanovu unavenou tvář vystřídal na obrazovce Alexandrie.
Usmála se, zavrtěla hlavou, ne. A kdesi za očima se jí něco pohnulo.
-Do kostela ho nepustili. Pro Nigela byly všechny dveře zamčené.
Když se jeho verze dostala k lidem od 3D, natočili s ním rozhovor, naslouchali, slíbili výsledky. Z vysílání ale Nigel vyšel jako zahořklý nepřátelský nerudá. Opravdu jsem řekl tohle? přemýšlel, když se slyšel. Nebo jeho slova šikovně zpřeházeli? Nedokázal si vzpomenout. Kovové linky se tlačily na sebe.
-VLTP jen s Eversem a s Lubkinem. Venku se leskne slunce na stěhováckých vozech s novým zařízením. Laboratoř se rozrůstá.
Lubkin: Slyšeli jsme, že se Alexandrie uzdravuje. To je skvělé. Tak nějak jsme nevěděli, hm...

Evers: J-27 vysílá na dvou kanálech, Walmsley. Přes obvod, co jste strčil do pultu. Na hlavním signálu pracuje Ichino, ale do toho druhého nechceme sahat. Ať už ho přijímá cokoli...

Nigel: Můj budíček. To snad víte, ne?

Evers: Ano. Jen jsme vám chtěli dát šanci se přiznat.

Lubkin: Ty přijímáš J-27? Přímě?

Nigel: Ne. Přišel na to, jak mě obejít.

Evers: Tak ho odpojme.

Takže jim bude muset povědět o Alexandrii. A prosit je, ať dovolí dál přijímat přes LTP. Jinak zemře.

Evers se zaťatými zuby přikývl. Nechá pípající stéblo života v provozu. Budou ho dokonce monitorovat, poslouchat, rozluštit, co půjde. Kód byl zapeklitý.

Když Nigel odešel, skoro si nepamatoval, o čem v Ever-sově kanceláři mluvili. Události už se na sebe tiskly tak těsně, že se mu pletli lidé i okamžiky. Vzpomněl si ale na Eversův vypočítavý výraz, semknuté rty, náznak nové rovnováhy sil.

Šestnáct

Seděl na prašném svahu a díval se, jak do věčka kaňonu proudí lidé. Většina z nich sem se svačinami jela dvě hodiny z Mexico City. Pod pečlivým dozorem průvodců se tu ale motaly i hloučky z Asie. A Evropané v hnědých konfekčních kalhotách a odraných vlněných košilích. Potůčky se stékaly v kaňonu.

Od jihu přiletělo hejno ptáků, nabírali výšku. Asi je vyplašilo hučení davu, pomyslel si Nigel. Olízl si rty. Ranní vzduch se už tetelil, daleko teplejší než předevčírem v Kansasu. Nebo to bylo Toronto? Těžko oddělil jeden den od druhého. Každé zjevení Alexandrie přitáhlo víc lidí jak slyšel, tihle už tu tábořili několik dní.

O pár set metrů dál se snažili tesaři vztyčit další tribunu. Neměli šanci lidé už se v nesmírném počtu tlačili na všech svazích a nouzová opatření jim nemohla stačit.

Kopce kypěly životem, dav se vlnil jako řasy na povrchu buňky. V úzkém údolí se předváděli vášniví vyznavači: kejklíři, sebevrškači, psychotronici, předzpěváci s dunivými hlasy, tanečníci. Věnitel kruhy se točily. Milovat a tím přetekat. Vrh. Křik. Sten. Dupot.

Konečně se ozvalo vzrušené žvanění. Na konci kaňonu vykvetl bílý bod. Alexandrie na kolečkovém křesle v jasné bílé hábity. Seděla na pódiu mezi skalami. Po boku jí stály čtyři Imanence.

„K plnosti!“ skandoval dav. „Jedinosti!“ Na bleděmodrém pouštním nebi plál jeden konec okřídleného stínu: Vytvořil příležitostnou oblačnou sochu: obrovskou alabastrovou ženu. Křídla. Ruka pozvednutá k pozdravu, k požehnání, k odpuštění. Alexandrie.

Projev Imanence. Hudba. Hlas trubek se odrazil od kamenů. Dup. Zpěv. Běžet, žít a skákat, létat. Spasení v kouzelném vedru.

Tuhle litanii znal dobře. Nepůsobila na něj. Ze sledování Alexandrie už byl otupělý. Věděl, že by měl odjet, ale nedokázal to vzdát, když jí mohl být nablízku, alespoň na dohled. Bílá tečka. Chodící a mluvící mrtvola. Pojdte se podívat. Oživte naděje. Posilte víru. Láskou žít a tím přetekat.

A přesto, a přece... jí záviděl. A miloval ji.

Zašklebil se.

Kaňonem zaduněl její hlas a umlčel dav. Mluvila o Ném, Jediném, a jak do nás vidí. O vizi...

Skácela se. Do mikrofonu něco uhodilo. Jakýsi muž chraptivě zařval. Nigel přimhouřil oči a na místě, kde ještě před chvílí seděla Alexandrie, rozeznal klubko postav v hábitech. Rezavé hlasy křičely rozkazy.

Tak už dokonává. Stál jako sloup, otíral si prach z nohavic a zíral před sebe. Odchází. Odchází.

V pokoji v Mexico City při sprchování a balení poslouchal 3D. Prošedivělý mužík s odolnými růžovými tvářemi vykládal, že Alexandrie utrpěla recidivu, ale k Základnímu se ještě nevrátila, byť to sama předpověděla.

Zazvonil telefon.

„Walmsley? Jste to vy?“ Evers mluvil vysokým nevyrovnaným hlasem. Nigel něco broukl v odpověď.

„Podívejte, zrovna jsme se to doslechli. Je nám to líto, jasně, ale vypadá to, že už umírá. Víme, že jste ji sledoval.

Bezpečnost vás vystopovala. Dokázal jste zjistit, co napovídala Novým synům? Teda o J-27?“

„Nic. Pokud vím.“

„A. To je dobře. Z vyšších míst mám pokyny, ať se rozhodně nic nedostane ven. Zvláště ne mezi těmi... no, asi je to v pořádku. Dáme...“

„Eversí.“

„No?“

„Neodpojujte druhý kanál. Ještě není mrtvá. Když to uděláte, řeknu v 3D o... J-27.“

„U mě jste...“ Eversův hlas se vytratil, jako by na mluvítko někdo položil ruku. Za chvíli Evers řekl: „Fajn.“

„Udržujte ho pořád. I když uslyšíte, že umřela.“

„Dobře, Walmsley, ale...“

„Nashledanou.“

Dlouho pak stál u okna a pozoroval, jak se uličkami Paseo de la Reforma proplétají rikši s opozdilci z parku Chapultepec. Lidské rojení.

Tak si ještě dovolil poslední gesto, vyhrožoval Everso-vi. Možná jí ještě na pár hodin nebo dní zachránil život. K čemu? Věděl, že už ji nikdy neuvidí. Její poslední chvílky budou patřit Novým synům.

Takže... zpátky do LTP? Začít znovu? Šotek čeká.

Časem, ano. Musí vědět. Vždycky chtěl všechno jasné, jisté, konečné. Vědět. Tomu Shirley, a snad i Alexandrie, nikdy

neporozuměly.

Nebo...

Přepnul okno a uprostřed se otevřela skulina. Dolů je to dvě stě metrů. Do zmatku žlutých reflektorů. Stažené linky ho dusily jako dohořívající svíčku.

Dlouho se díval na ulici.

Pak se otočil. Sebral kufr a šel do haly. S křivým úsměvem se odhlásil z hotelu, dal portýrovi spropitné, nechal u něj zavazadla a vyšel na chodník. Přivítal ho příjemný větřík. Strčil ruce do kapes a rozhodl se, že se projde kolem bloku a vyčistí si hlavu.

Z kapsy vytáhl umělohmotný klínek. Byl plný mikro-miniaturní elektroniky, zesilovač s vlastním zdrojem. Zasunul ho do držáku pod límcem a ujistil se, že není vidět. Při chůzi ho škrábal.

Na zkoušku přístroje chtěl být venku. Budova by mohla na tuhle vzdálenost signál odstínit nebo zatemnit. Nesmí riskovat. Až Alexandrie zemře, Šotek stále může kanál použít...

Sáhl si za ucho a stiskl. Budiček se probral k životu. Kousek plastu a elektroniky, který s takovými náklady vyrobil, ho škrábal do krku. Zmáčkl ho palcem a uslyšel slabé cvaknutí keramiky.

Šel. Krok za krokem. Ucítit neúprosný nával...

Krok...

Láska a závist.

Krok...

Sedmnáct

O den později: krok...

...krok

...na vrstvy zvrásněné skály. Kamenná paluba hliněné lodi plující náhorní pouští. Plavidlo z rozpáleného kamene.

Vrásčitou palubu uložily věky. Život se po ní jen míhá. Švitoří. Hopká.

Šplhá na štipavou skálu. Utíká před ním štír. Boty se zakusují do štěrku.

-rostliny jako pěna olizují hrubou kůru-Přítomen ční vykukuje nasává rozumí

-a je ticha.

Dál kráčí nehostinnou mexickou pouští. Vzduch krystalizuje, loužičky nedávného deště tříští sestupující světlo.

Máky, slézy, cinie, kaktusy, rohože písku a žluté kaňky lišejníků...

-půda zaplavená životem-slunce se točí nad prohnutou zemí- Nigel se usmívá. Bytost za očima ustupuje.

Kráčí snadno. Jeden podpatěk drhne. Kůže skřípe. Houpe rukama, napíná lýtka. Srdce pumpuje plíce funí kůže teplá bota na kameni nebe rovné zpocená košile tahá v podpaží voskový kaktus v cestě čutora řachtá...

Nigel si z vjemů vybírá. Cizí bytost ne. Ta bere všechno.

Stranou uskakuje králík. Kyne mu pohárový kaktus. Nigel zastavuje. Otvírá čтору. Pije.

-na jazyku cítí hbitou stříbřitou vystlanou červenou chuť-A trochu také cítí, jak je asi té druhé bytosti. Posvát-nost živých tvorů chovala v úctě nenechala by Alexandrii vstát, kdyby už nebyla pro vlastní svět ztracená. Aby bytost viděla čerstvou planetu, použila tělo, které už lidé odložili.

V prvních chvílích spojení na ulici v Mexico City se bytost málem hned stáhla. Ale když v muži uviděla potrhané plátno, zůstala. Díky zkušenostem z tisíců podobných kontaktů s chemickými formami života vzala potíže na sebe. A zůstala. Ochutnat tenhle sladký svět. Pomoci muži na břeh.

-nebe z modrého pudinku žije křídly, letícími tečkami, zkroucenými mrakyJe to tu cizí.

Zastavuje a uvědomuje si, že ostrý zubatý obzor krájí svět na dvě poloviny. A vidí vlnu s Eversem a Lubkinem a Shirley a Huffmanem a Alexandrií a Nigelem. Hra. Sít'. Zlověstné řízení. Každý je sám v sobě vesmírem.

Ale všichni společně. Povznesení. Každý je nebe. Hodinový stroj.

Tak známý.

Tak cizí.

Nigel plave hluboko v divokém proudu.

Uzdravuje se.

Všudypřítomná bytost svedla záplavu vjemů stranou a celou ji pohltila. Než mohl Nigel uplatnit filtry v očích, v uších, v kůži, cit, čich - ještě předtím celý neznámý svět vysála ta bytost a přitom ho změnila i pro Nigela.

Jednoho dne ho opustí. Projde. Pak Nigel vyleze z kukly. Objeví se. Do roztržitého dne. Na roztržených nožkách.

Projde čočkou. Všechno projde. Ale zatím:

Šotek cítí hlučný puls rozbaluje před sebou skálu krájí suchý vzduch dusá v botách po poddajné zemi vidí chutná otvírá.

Pomáhá mu do tajícího světa. Láskou ho připichuje k dni

Myslí na ně, ví, že se do toho světa jednou vrátí, padá z něj závaží a Nigel se převaluje a koupe a plave v těch známých pouštních vodách. Evers-Huffman-Shirley Jsou cizí, jsou jeho bratři.

Tak cizí.

ČÁST TŘETÍ

Procitl pod ocelově šedým nebem prozářeným úsvitem. ! Procitl sám.

Bytost zmizela. Za očima dříve cítil chvějivý tlak, ale teď jen nepřítomnost něčeho, na co si stěžl vzpomínal.

Posadil se i se spacím pytle, zamotala se mu hlava, a tak si zase lehl. Na nedalekém kameni ztuhla ještěrka, a když se uložil, vystřelila pryč.

Napadlo ho, že lidé cítí blízkost zdroje všeho hlavně na dvou místech. V oceánu, slané paměti počátků. A v poušti - vybělené, vyřezané, sežehnuté žlutým plamenem, za-broušené do holého ostří. A přesto poušť žila jemnou pavu-činkou tvorů. Možná proto se sem bytost chtěla vypravit.

Vzpomínal, jak si v Mexico City koupil batoh, péřový spacák a pohorky. Vzpomněl si i na krátký let do pouště.

Vzpomínal na pěší pochod.

A za vzpomínkami cítil něco...

Jak stojí nade vším a sleduje plochou šachovnici věcí, kategorií a souřadnicových systémů a tvarů.

Viděl i sám sebe. Viděl ptáka ve stínu meskalu. Viděl první vrstvu: Pták. Křídla. Leskle hnědá barva. Kmen - řád - třída - rod - druh.

Viděl druhou vrstvu: Let. Pohyb. Hybnost. Analýza.

A konečně pochopil, že základ je v tom, jak si svět přebírá. Že za jeho filtry leží celý oceán. Poušť.

Že právě filtry z něj dělají člověka.

Cítil ještě něco víc, něco většího. Natahoval se po tom, ale... prolétlo to kolem. Matně zahlédl jakousi strukturu... a zmizela.

Nigel zamžikal. Ležel na ploché ošlehané skále ve vyhrátém péráku. Kopec vedle něj zlatě svítil, obzor přetékal prvním světlením.

Co jsem se dozvěděl? napadlo ho. Z faktického hlediska nic. Letmo zahlédnuté obrysy, detaily, ale nic konkrétního.

Navštívila ho bytost. Podržela ho v těch černých hodinách v Mexico City (opravdu otevřel okno? chtěl vyskočit?). A teď odešla zpátky do noci.

Nigel se zamračil, protáhl, uvolnil. Stehna měl od dlouhého pochodu namožená. V břiše mu kručelo. Natáhl se po batohu a vylovil tyčinku sušeného ovoce. Sliny sousto rozpustily a uvolnily do úst chuť jahod.

Co to bylo? Po všem, co prožil, Nigel o vetřelci stále nevěděl nic použitelného. Žádná fakta ani data. Ducha se člověk nevyptává.

Žvýkal a sledoval světlající nebe.

Alexandrie, Shirley - to už je za ním. Zvláštní, jak blízký vám někdo může být, jak moc byl přesvědčený, že Shirley miluje. Po tom všem, co provedla, mu na ni zbyla jen nemilá vzpomínka.

A otázky. Opravdu ji miloval, nebo to byl jen další přelud? Jistý si byl za celý život jen Alexandrií. A ta odešla. V Šotkovi chvíli cítil její stopu. Možná v něm zůstal Alexandriin stín.

Vysmrkal se. Na kapesníku zůstala krev noční vzduch mu vysušil sliznice.

Nigel se usmál. Je krev znakem života? Nebo smrti? Všude narážel na dvojznačnost.

A přesto... chtěl odpovědi. Potřeboval vědět. Z jeho starého světa zbyl jediný zlomek: Šotek. Musí za ním. Cestu představují NASA a Evers, pomohou mu i jiní. VNASA ho nemají rádi, zvláště po té aféře se zprávou. Šílený astronaut Nigel Walmsley. Ale to překoná.

Protřel si oči a zahnal ze sítnice mŕňi nohy. Po dvou dnech s cizí bytostí za očima potřebuje lidi. Prostý styk s vlastním druhem. A potřebuje pomoc proti NASA. Ale hlavně lidi.

ČÁST ČTVRTÁ 2015

Jedna

Pan Ichino se zastavil u vchodu do Jámy. Nevzrušený hovor technického personálu se mísil se zvoněním a klapotem psacích strojů. V Jámě byla tma, vzduch se ani nepohnul. Odstíněné terminály zalévaly kalužemi světla sedící techniky, kteří sledovali, kontrolovali a třídili proud informací, posílaných na elektromagnetických křídlech Šotkovi.

Podíval se na nástěnné hodiny do schůze zbývá dvacet minut. Pan Ichino si povzddechl a pokusil se odtrhnout myšlenky od věcí příštích. Jako obvykle sepnul ruce za zády a pomalu vešel do Jámy, aby si oči stačily zvyknout na přišelí. Zastavil se u osobního terminálu, zastavil útržek běžícího textu a četl:

I našel život ve službě císaři, bil barbary a porobil je. Když císař zavelel, bil i nečistá stvoření a vybil je. Zabíjel draky i obry. Do bitev hnal se proti všem nepřítelům své vlasti, smrtelným, nevědomým i tvorům z jiných světů. A vždy zvítězil.

I v pozápadnělé podobě poznal úryvek z japonské legendy o Kintarovi. Šotek pana Ichina před několika dny požádal o větší množství staré východní literatury a pan Ichino přitáhl celou svou sbírku originálů i překladů. Když vybyl čas, posílali je Šotkovi. Pan Ichino se zamyslel, zda některý programátor pasáž vybral schválně kvůli zmínce o „tvorech z jiných světů“. To by bylo bohužel typické většina lidí tu naprosto nechápala, co chce vlastně Šotek vědět.

Pan Ichino si v zamyšlení zaťukal nehtem o přední zub. Hranatý žlutý pásek v zelené rouře se pro přenos jemného přediva pohádek naprosto nehodil. Přemýšlel, jak ho jednou - vlastně právě teď - přečte věc z mědi a germania na oběžné dráze kolem Venuše. Tohle všechno - napjaté ticho Jámy, zhuštěný čas několika měsíců, smíšené pocity z vlastní práce - mu připadalo jako kousky rozházené skládačky. Kdyby tak dostal pár dní, aby všechno uspořádal a zjistil, co mu to vlastně vidí až do nitra a co těží z jeho zkušeností...

Šel dál. Na pozdrav mu kývl jeden technik, nějaký inženýr mlčky zasalutoval. Brzy se roznese, že Starej přišel do Jámy na každodenní inspekci, a personál se bude víc snažit.

Pan Ichino došel k velkému trojrozměrnému projektoru a sledoval, co v něm počítač vytváří. Reprodukci poznal okamžitě: Renoirův Akt na slunci, namalovaný roku 1875 nebo 1876. Pan Ichino obraz vybral teprve předevčírem.

Modrozelené světlo dopadalo na prsa a paže nahé dívky a prazvláštně proměňovalo Renoirův typický rumělko-vý odstín pleti. Dívka zamyšleně hleděla k zemi a svírala nezřetelný kus látky. Pan Ichino se na ni dlouze díval a vyžíval se v dvojznačnosti jejího pohledu s romantickou touhou, již znal jako starého přítele nikdy nebyl ženatý.

A co si z obrazu vezme Šotek? Pan Ichino se ani neodvážil hádat. Líbil se mu Oběd na člunu a vyžádal si další třeba si pletl malbu s fotografií, i když mu pan Ichino vysvětlil, k čemu je lidem výtvarné umění.

Díval se, jak počítač rozebírá obraz na barevné čtverečky, a vrtěl hlavou. Šotek mluvil málo a pan Ichino se musel dohadovat. V Šotkových požadavcích ale našel systém...

„Chcete vidět něco konkrétního, pane?“ zeptal se technik.

„Ne, ne, všechno jde zřejmě dobře,“ odvětil mile pan Ichino, vytržený ze zamyšlení. Odehnal muže mávnutím ruky.

Terminály poblikávaly obsluze do obličeje a vysílaly Šotkovi další a další data. Právě teď se prokousávají posledním vydáním nějaké encyklopedie, vzpomněl si pan Ichino. Nebyl by problém poslat ji celou naráz, ale jeho lidé osobně redigovali každou řádku. Prezident na doporučení Výboru zakázal vysílat Šotkovi podrobné vědecké a technické údaje - Jáma vznikla právě proto.

Většina terminálů pracovala s kódem 4, vynálezem pana Ichina, který díky zvláštnímu slovníku a struktuře umožňoval vysílat vysoce zahuštěné informace. Výbor oslovil pana Ichina pár dní po prvním kontaktu, protože zoufale potřeboval kryptologa se zkušenostmi z oblasti objemných informačních toků. Kód 4 vznikl poměrně snadno, protože se pan Ichino mohl opřít o svůj systém šifrovaných zpráv pro měsíční základnu Hipparchus. Byl to prostý pružný kód, bezpečný před Rusy i Číňany a všemi ostatními, ale samozřejmě měl omezený rozsah. Na Šotkovy otázky byl příliš jednoduchý bylo třeba rozšířit slovník a přidat kódování obrazu.

Kvůli úzkostlivému zabezpečení mnozí šifrantí a technici o Šotkovi ani nevěděli měli za to, že pracují pro Základnu Hipparchus.

Rozhovory se Šotkem tedy padly na bedra pana Ichina. K ruce dostal jen jednoho kryptografa, Johna Williamse. Pan Ichino se s ním ale příliš nevidal, protože se střídali na směny. Šotek nikdy nespí.

Pan Ichino si však připomněl, že Williams bude na poradě. Zastavil se uprostřed hukotu Jámy a rychle přehlédl zbylé terminály. Míhaly se na nich fotografie: obrys třístěžňového škuneru, figuríny v renesančních šatech, vrstvy mraků nad rozbouřeným oceánem. Na Šotka se valila řeka informací, ať si ji přebere podle svého gusta.

Otočil se a za řadou pojízdných židlí prošel kolem strážce ve dveřích. Na jasně osvětlené chodbě mimovolně sáhl do kapsy saka pro ohlazený oblázek. Poválel ho v pravé dlani, soustředil se na studený povrch a uklidnil se jako vždy. Vykročil.

V jasných čistých chodbách, plných plastů, klapotu psacích strojů a šepotu klimatizace, si připadal nepatřičně. Teď už měl být na univerzitě, trpělivě hloubat v klášterním klidu stinných knihoven a bádat o detailech teorie informace. Stárne čím výš vystoupí, tím víc ho lidé kolem obrušují svými stále jemnějšími bojovými technikami. Na tuhle hru není stavěný.

Ale přesto ji hrál jako vždy. Z lásky ke krystalickým matematickým hádankám kryptografie, k cestě ven, k úniku - vypracoval se koneckonců z přistěhovaleckého děcka v oregonském maloměstě přes Berkeley a Washington až do Pasadeny. Za Šotkem. Ta cesta za to stála.

Minul dalšího šedého strážného a vešel do zasedačky. Ani noha přišel brzy. Po tlustém koberci tiše přešel ke stolu a posadil se. Poznámky měl v pořádku, ale přesto je ještě prolétl, aniž by se zdržoval u jednotlivých slov. Sekretářky nosily na stůl před každou židli žlutý blok a pero. Do rohu dotlačily várnici kávy. Ze zamyšlení vytrhl pana Ichina dutý šramot to zvukař zkoušel mikrofony umístěné v pravidelných rozestupech kolem stolu.

Od sekretářky dostal program schůze. Našel na něm ale jen seznam účastníků, nikoli plánované body. Pan Ichino soupis pročítal a tiskl rty některé ze zasedajících znal jen z novin nebo z večerních zpráv.

A to všechno kvůli lodi vzdálené mnoho milionů kilometrů. Ironií osudu měl teď Washington daleko větší problémy doma. Pana Ichina ale politika nezajímala. Jeho otec se v Japonsku dobře naučil do ničeho nestrkat nos a syna vedl stejnou cestou. Už z raného mládí si pan Ichino vzpomínal na nechuť vstupovat do školních kroužků poezie a literatury, protože v něm ta slova vzbuzovala čistě soukromou odezvu. Psát o nich, to možná, to by šlo.

Ale jak popsat haiku jinak než další básní? Použít cokoli silnějšího, kvádry slov, těžkopádné věty bez rozletu, by znamenalo zašlápnout motýla bagančem do bláta.

Nakonec sebral odvahu přihlásit se do kroužku přátel poezie - i když na franštinu už kuráž nesebral - a zjistil, že se nebylo čeho bát. Děvčata tu příškrčenými sopránky předčítala své vznešené veršiky a čekala na úžas spolužáků a mírnou kritiku učitele. Do kroužku chodili jen tři mladíci, ale nevzpomněl si ani na jednoho. Dívky mu splynuly v jediný průnik: hubená, sehnutá, studená i ve svetr, modrý nos s tenkým chřípím.

V kroužku se nikdo nehádal, a tak znamenal pro Ichina změnu: naučil se kostrbatou angličtinou mluvit před lidmi, vyjádřit se, vysvětlit a nakonec i opakovat.

To bylo před matematikou, před dlouhými lety soustředění na univerzitě, před Washingtonem a desítkami strojových kódů, které vynalezl, před kryptografickými monografiemi, které mu sežraly celé dny i noci. Z hubených děvčat se staly - zvedl oči - sekretářky v minisukních a s podnosy v rukou. A co se stalo z něj, z toho nesmělého amerického Japončika? Padesát jedna let stár, příjem slušný, zodpovědný, starý mládenec pohlacený prací a koníčky. To všechno bylo jasné, ale dál už si nebyl tak jistý.

„Pane Ichino, jsem George Evers,“ ozval se hluboký hlas.

Pan Ichino prudkým vztykem vybil nervozitu, něco zamumlal a stiskl Eversovi ruku.

Evers se maličko pousmál a změřil ho pohledem. „Doufám, že vám dnes nezabereme mnoho času. S panem Wil-liamsem,“ ukázal bradou na šifranta, který právě vstoupil a nejistou chůzí na křivých nožkách zamířil k várnici s kávou, „jste naši odborníci na vývoj Šotkova chování, tak jsme si mysleli, že byste nás s ním mohli obeznámit před

ostatními příspěvky.“

„Chápu,“ odvětil pan Ichino k vlastnímu překvapení skoro šeptem. „V tom dopise ze včerejška nebyly žádné podrobnosti, a tak jsem...“

„Záměrně,“ opáčil bodře Evers a zahákl si palce za pásek. „Chceme od vás jenom takový neformální odhad, k čemu se ta věc chystá. Výbor, tedy Výkonný výbor, jak říká pan prezident, má před sebou termín a já se obávám, že budeme muset dospět k nějakému rozhodnutí dříve, než jsme předpokládali.“

„Proč?“ zeptal se poplašen pan Ichino. „Měl jsem dojem, že není kam spěchat.“

Evers se odmlčel a pokynul několika dalším přichozím. Pan Ichino měl náhle pocit, že Evers chce mít už všechno za sebou, že ví, jaké je čeká rozhodnutí, a chce se k němu co nejrychleji dostat. Levá ruka, položená na opěradle židle, se mu lehce třásla.

„Ten stroj už nechce čekat,“ oznámil Evers, když se otočil zpátky. „Předevčírem nám to řekl.“

Než stačil pan Ichino odpovědět, Evers mu pokývl a pospíšil si potírást rukama s muži v oblecích a pastelových sportovních bundách. Williams se po něm z druhé strany stolu tázavě podíval.

Pan Ichino v odpověď významně pokrčil rameny, rád, že se dokáže chovat tak uvolněně. Rozhlédl se. Pár tváří znal. Nikdo ale nebyl tak důležitý jako Evers, obšřastněný titulem poradce prezidenta. Evers za hovoru přešel do čela stolu a posadil se. Ostatní se také usadili a sekretářky nechaly várnici, ať dál válčí sama.

„Pánové,“ utišil společnost Evers. „Musíme si pospíšit, jak víte, abychom stihli nový termín pana prezidenta. Mluvil jsem s ním ráno. Velice se o věc zajímá a už se těší, až se k němu dostane doporučení našeho výboru.“

Evers měl ruce sepjaté na stolní desce a očima přejížděl po dvou řadách mužů u stolu. „Všichni jste viděli -promiňte, všichni kromě pana Ichina a pan Williamse -zprávy od Šotka, v nichž žádá o změnu salonu.“ Odmlčel se, než utichl zdvořilý smích. „Na této poradě máme probrat všechny eventuality, jež mohou nastat po Šotkově přesunu na oběžnou dráhu Země.“

Ukázal na pana Ichina. „Tito dva pánové jsou dnes hosty Výboru, aby nás informovali o zásobování Šotka daty. Členi Výkonného výboru samozřejmě nejsou.“ Když znovu přehlédl řady zasedajících, na tváři se mu lesklo bledé světlo výbojek. Někteří si už dělali poznámky do žlutých bločků.

Evers se opřel a uvolnil. „Šotek se zdržoval na oběžné dráze Venuše, aby s námi byl prostřednictvím naší družice ve stálém kontaktu. Ale teď přesunul, ahm, rozhovor, na kanály s vyšším přenosem. Komunikujeme s ním přímo bez zprostředkovatelské družice. Chce přiletět k Zemi.“

„Podívat se zblízka na naši biosféru,“ doplnil vyschlý mužik po Eversově levici. „Tomu nevěřím.“

Všichni se po něm otočili. Pan Ichino v něm poznal předního odborníka na teorii her z Hudsonova institutu. Měl špatně ušitý tvídový oblek a halil ho oblak modrého kouře z ozdobné dýmky.

„Jsem přes-vědčen, že Šotek - tak ho pojmenoval Walmsley, že? - si nás už z Venuše prohlédl dost dobře. Podívejte se, co po nás chce - haldu informací o kultuře, fotografie, obrazy. Žádnou vědu ani technologii. To si asi domyslí, pokud chce, z rozhlasu a z 3D.“

„Správně,“ přitakal kdosi o kus dál vpravo. Ozval se všeobecný souhlas.

„Tak proč chce na Zemi?“ nadhodil Evers.

„Aby si prohlédl naši obranu?“ zkusil to někdo v půli stolu.

„To je možné,“ připustil Evers. „Armáda je přesvědčena, že Šotkovi na naší technické vyspělosti nezáleží. Ze stejného důvodu, proč bychom si my nedělali starosti s oštěpy domorodců v Tichomoří, kdybychom chtěli na jejich ostrově postavit základnu.“

„Já bych si starosti dělal,“ ozval se nějaký snědý delegát. „Ty oštěpy jsou ostré.“

Evers chvilíčku počkal a teprve pak roztáhl úsměv do vřelejší podoby. „Přesně tak. Nemůže si být jistý, dokud se nepodívá zblízka.“

„Ale Šotek už se podíval,“ zamručel vědec z Hudsonova institutu. „Očima té Walmsleyho ženské.“

Od stolu se ozval souhlasný šepot. Pan Ichino o tom věděl jen z doslechu a teď se mu dostalo potvrzení.

„Pánové,“ utišil je Evers, „všichni jsme viděli zápis Šotkových požadavků. Je vcelku nekompromisní. Jak jste navrhl už dříve,“ obrátil se na vědce, ale ten si zrovna znovu zapaloval fajfku, „probral jsem to s prezidentem. Oprávnil mě odpovědět kladně. Zprávu jsem napsal sám - nebyl čas tento výbor zatěžovat každým slůvkem - a právě jsem se dozvěděl, že náš satelit u Venuše zaznamenal zážeh fúzního motoru.“

To způsobilo oživení v sále. Pan Ichino se opřel a zamyslel.

„Vysvětlil jsem té... bytosti... že jsme si zprvu nebyli jisti jejími dobrými úmysly. Nezminil jsem se, že si nejsme jistí ani teď.“

„Co odpověděl?“ zeptal se muž z Hudsonova institutu.

„Požádal o povolení k přesunu na naší oběžnou dráhu. Prezident podle méj rady navrhl, ať nějakou dobu obíhá Měsíc, aby si ho naši lidé mohli prohlédnout. Proklepneme se navzájem.“

Vědec rozhodně zabafal a řekl: „Kdyby obíhal Zemi, prohlédli bychom si ho lépe.“

„Ano,“ připustil Evers. „Snad bude stačit shrnutí našich dřívějších pochybností.“ Předklonil se a nakrčil čelo. „Proč nás neoslovil jako první? První krok musel udělat Výbor. Pak, a teprve pak, Šotek odpověděl.“

„Průzkum neznámých soustav je asi dost nejistá záležitost,“ opáčil smířlivě vědec.

„Pro obě strany,“ zasmál se dutě Evers. Pan Ichino si řekl, že s úspěchem přichází pověst mudrce, i kdyby o ní byl přesvědčen jen sám dotyčný. „Asi bych to měl vysvětlit. Oběžnou dráhu kolem Měsíce jsme zvolili kvůli jinému plánu, s kterým přišel Sbor velitelů. Nemusím snad dodávat, že o tom jsme OSN neinformovali.“ Zasedačka zašuměla tlumeným smíchem. „Tento plán bude fungovat nejlépe, když Šotek zůstane u Měsíce. Bude odříznutý a zaseknutý v našem dosahu.“

„A? „, ozval se kuřák a stiskl rty.

„Velitelům - a jejich poradcům - připadá nanejvýš podezřelé, že Šotek údajně neví nic - nic - o svém původu. Faktorová analýza považuje za nejpravděpodobnější, že Šotek hromadí informace o nás a sám nechce pustit nic užitečného. Víc teď říci nemohu,“ podíval se na pány Ichina a Williamse a jakmile si to uvědomil, rychle uhnul pohledem, „ale vrátím se k tomu později. Prezident ale této teorii přikládá jistou váhu.“

Pan Ichino se zamračil. Sbor velitelů? pomyslel si. Snažil se domyslet, co to znamená, a k Eversovu projevu obrátil pozornost zase až u slov:

„...napřed si poslechneme pana Ichina, neboť se podílel na šifrování a výběru informací pro Šotka. Pane Ichino? „ V hlavě měl zmatek. Velice pečlivě vyslovil: „Šotek toho chce vědět moc. Teprve jsem mu o nás začal vyprávět. Rozhodně nemám nejlepší kvalifikaci...“

Pan Ichino se zarazil. Podíval se na posluchače u stolu. Uvědomil si, že před takovými lidmi, před kamennými tvářemi, se vždycky musí kontrolovat. A nedokáže k nim mluvit, nedokáže jim sdělit nic křehkého.

„Zjistil jsem,“ začal váhavě, hlavu plnou náhlých hnutí a obrazů, „...zjistil jsem něco, co jsem vůbec nečekal.“ Podíval se jim do prázdných očí a bezvýrazných tváří. Byli zticha.

„Začal jsem jednoduchým kódem, založeným na aritmetických protějšcích slov. Stroj si ho okamžitě osvojil. Začali jsme rozhovor. Nic jsem se o něm nedozvěděl, to ani nebylo mým úkolem. Myslím, že se nikdo nic nedozvěděl.

Ale zarazilo mě...“ Slova, nedokáže najít slova. „...jak je bystrý. Bavili jsme se o elementární matematice, o fyzice, o teorii čísel. Domnívám se, že mi poskytl důkaz Fer-matova posledního teorému. Jeho mysl přeskakuje z jedné věci na druhou a všude je jako doma. Když mluvil o matematice, byl chladný a přesný, neřekl jediné slovo zbytečně. Pak mě požádal o poezii.“

Vědec v tvídě nespouštěl z pana Ichina oči a potahoval z vyhaslé dýmky.

„Nevím, jak přišel na poezii. Asi něco slyšel v rozhlase. Řekl jsem mu, co vím, a poslal jsem mu ukázky. Zřejmě je pochopil. Navíc se začal dožadovat výtvarného umění. Zajímal se o všechno od olejomalby po sochařství. Ujal jsem se šifrování a zajistil jsem pro obrázky i příslušnou frekvenci.“

Rozhodl rukama a dál mluvil rychleji: „Je to jako někde sedět a mluvit s člověkem, kterého nevidíte. Časem mu nevyhnutelně vymyslíte osobnost. Každý den mluvím se Šotkem. Chce vědět všechno. A když jsme mluvili o všem možném, cítil jsem odlišnost, jako, jako...“

Pan Ichino viděl, jak ho Evers krájí pohledem, a pospíšil ještě víc:

„...jako bych pokaždé mluvil s někým jiným. S matematikem, s básníkem -jednou dokonce napsal pár dobrých sonetů -, s vědcem, s malířem... Je tak obrovský, že...“

Pan Ichino se odmlčel, cítil, jak odrazuje posluchače a jak ho dusí vzduch. Překračuje svou kompetenci, je přece pouhý kryptograf, nemá právo...

Vědec v tvídě stiskl rty a pak trochu povytáhl koutky v blahosklonně nesouhlasném úsměvu.

Naproti panu Ichinovi se Williams díval nepřítomně do stolu, ale pomalu potvrdil: „Ano, jistě, ano. Tak to je. Nikdy mi to nepřišlo na mysl, ale...“

Williams položil dlaně na stůl, jako by se chtěl zvednout, a překvapivě energicky přejel posluchače pohledem. „Má pravdu, Šotek je přesně takový. Spousta osobností skoro na sobě nezávislých.“

Pan Ichino zíral na člověka, s nímž se střídá v práci, a poprvé uviděl, že i Williamse kontakt se Šotkem změnil. Hned měl lepší náladu.

„Nezávislé,“ kývl pan Ichino. „To je ono. V jeho osobnosti cítím spoustu rysů, každý je jako samostatná stránka, a za nimi je něco... většího. Nedokážu si to představit...“

„Je větší,“ skočil mu do řeči Williams. „Vidíme ze Šotka jenom kousky, to je všechno.“ Muži si hleděli do očí, neschopni slovy vyjádřit tušenou nesmírnost.

Promluvil Evers.

„Mám dojem, pánové, že jste se trochu odchýlili od tématu. Požádal jsem vás, abyste popsali rozsah informací, které si Šotek vyžádal, nikoli své metafyzické dojmy.“

Pár lidí se nervózně zasmálo. Kolem celého stolu viděl pan Ichino mysli bezpečně schované za přimhouřenýma očima, chladné, necitelné.

„Ale tohle je důležité...“ začal Williams. Evers zvedl ruku a větu ut'al. Pan Ichino v tom gestu spatřil poslední důkaz, proč je Evers poradce prezidenta a pan Ichino ne.

„Budu rád, pane Williamsi, když necháte o tom, co je důležité a co ne, rozhodnout Výkonný výbor.“

Williamsovi ztuhly rysy. Podíval se přes stůl. Pan Ichino se uklidnil hlubokým nádechem a pokusil se vymotat ze zmatku.

„Už jste to rozhodli, že ano?“ oslovil Everse. Podíval se mu do tváře, osvětlené i odspoda odrazem z bílé košile, a měl dojem, že se v těch očích něco změnilo. „Tohle je podfuk,“ pravil s jistotou.

„Netuším, co se tu snažíte...“

„Možná netušíte, pane Eversi. Třeba jste si to ještě nepřipustil. Ale plánujete něco strašného, pane Eversi, protože jinak byste nám naslouchal.“

„Poslyšte...“

„Nechcete vědět, co vám říkáme.“

V zasedačce to zašumělo. Pan Ichino se díval Eversovi přímo do očí a nedovolil mu uhnout. Ticho se protahovalo.

Evers mrkl, stočil zrak, až příliš nedbale si zakryl ústa rukou.

„Měli byste odejít,“ řekl podivně klidným hlasem.

Nic už se neozvalo.

Pan Ichino, ruce sepjaté na bloku před sebou, náhle Eversovi porozuměl. Ve vráskách kolem úst mu četl výraz, který už viděl: bystrý šéf, inteligentní, přesně si vědom své schopnosti rozhodnout i v situacích, kdy to jiní nedokáží. Evers k smrti rád zvažoval jeden případ proti druhému, rozebíral možnosti a pravděpodobnosti a plány. Žil pro těžká rozhodnutí.

Pan Ichino vstal. Takoví lidé nedokáží nedělat nic, i když by to bylo v daném okamžiku nejlepší. Moc si žádá činy. Činy jsou dramatické a v dramatu je... sláva.

Ted' už s tím nic nenadělám, pomyslel si.

Williams šel ze zasedačky za ním, ale pan Ichino s ním nechtěl mluvit. Toužil jen vyjít ven z budovy a uniknout té strašné tíze.

Některé bouře člověk napřed cítí a teprve potom vidí. Pochyboval, že ho ještě někdy pustí do Jámy mluvit se Šotkem: představuje bezpečnostní riziko. Byl smutný, ale nemyslel na to. Na nejbližší vrátnici si zapsal odchod a prosklenými lítačkami vyšel do řídkého vzduchu pasa-denského jara. Bylo skoro poledne.

Pořád si nesl žlutý bloček a stránky poznámek zmuchlané v dlani. Motýli pod bagančem. Cestou ze schodů ucítil nesnesitelný nával, pustil papíry, upustil i všechno ostatní a rozběhl se. Utíkal.

Dvě

Pan Ichino navzdory únavě rozhodně pochodoval dál. Uvědomoval si, že Nigel, lépe trénovaný a o devět let mladší, nasadil volné tempo, ale přesto funěl a v lýtkách cítil sílicí křeče. Začátkem června se vydali na túru až nad hranici lesa a každý nádech ho řezal jako led.

Nigel pokynem zavelel přestávku a beze slova si navzájem pomohli z batohů. Vybalili skrovný oběd: sýr, ořechy, kyselou šumákovou limonádu. Odpočívali na oválné čistině mezi sněhem. Nad nimi se k nebi táhly vlny šedobílých skal. Vrásnění a eroze proměnily žulové desky ve vír vzorů, tu a tam prořiznutých padajících balvany, odštípnutými nekonečným během zim. Pohled pana Ichina zaujaly žluté cákance na holé stěně: skalní keřky začínaly kvést.

„Takže ty si myslíš, že bych to měl stejně udělat,“ řekl najednou Nigel.

Pan Ichino přikývl. Byl rád, že jeho přítel konečně začal projevovat zájem Nigel předtím o Šotkovi nikdy nezačal.

„Nemůžeme si být jistí, co chystají.“

„Ale dokážeme si to domyslet.“

„Třeba Everse odhadujeme špatně.“

„Tomu bys věřil?“

Ne „jic.“

„Takhergot...“

„Musíme být velkorysí. Třeba mají pravdu a je nutné učinit pár opatření.“

Nigel se opřel o naditý žlutý batoh a z plecháčku s nápisem Sierra Club usrkl limonádu.

„Strčit na loď, která k němu poletí, atomovou bombu mi nepřipadá jako nutné opatření. Je to šílenství, naprostý nesmysl.“

„Znáš jejich důvody.“

„Jo. Mají strach z nákazy. Plácají něco o nepředvídatelném sociometrickém dopadu. Dokonce počítají i s invazí, proboha!“

„A poslední důvod?“ připomněl tiše pan Ichino.

„Ach ano. Něco nepředstavitelného. Geniální vyjádření.“

„Proto tam chtějí poslat člověka, a ne jenom stroj.“

„Když nepřijde na to nepředstavitelné. Pak to na něj hodí.“

„To zvládneš.“

„Hm. V tom máš asi pravdu. Jako astronaut jsem přestárlá troska, ale pořád můžu létat. Když na to přijde, vyznám se v astrofyzice i v počítačovém kódování.“

„Také pro ně nepředstavuješ bezpečnostní riziko. Když pošlou tebe, nemusejí rozšiřovat kroužek zasvěcených.“

„Tak.“ Pan Ichino sledoval, jak Nigela opouští napětí. Uvolnil se, vrásky ve tváři se mu vyhladily. Oba chvíli leželi a naslouchali zurčení potoka z tajícího sněhu.

„Háček je v tom...“ Nigel se odmlčel. „Četl jsi něco od Marka Twaina?“

„Ano.“

„A pamatuješ si ten kousek, kde popisuje, jak se chtěl stát lodivodem na Mississippi? Naučit se všechny duny a proudy a mělčiny?“

„Myslím, že ano.“

„Tak v tom je háček. Když se exaktně naučil, jak plout po řece, ztratila pro něj kouzlo. Už v ní neviděl to, co dřív.“

Pan Ichino se usmál. „Tak je to i s tebou a...“ ukázal, „...tam venku?“

„Možná. Možná.“

„O tom pochybuji.“

„Mám pocit... sám nevím. Alexandrie...“

„Je pryč. Nebyla by ráda, že se jí pořád tak držíš.“

„Ano. Máš pravdu. Jsi jediný, kdo ví o tom mém výletu do pouště. Možná tomu rozumíš lip než já. Byl jsem v tom až moc ponořený.“

„Jako Twain? Příliš blízko řece?“

„Něco jsem ztratil, víc nevím.“

Pan Ichino tiše a pomalu řekl: „Přeji ti sílu zapomenout, Nigele.“

Sedlovým průsmykem prošli do dalšího údolí. Na vrcholu cesty prořídly i zakrslé borovice s křehkou vrásčitou kůrou. Vzduch tu byl čistý a jasný. Z obnažených převisů visely sierrské jalovce, hubené vybělené výhonky sledovaly převládající směr větrů. Pokroucené větve připadaly panu Ichinovi mrtvé, ale na špičkách dřevo kvetlo zelenými tečkami. Cestou se opřel o kmen a jeho pevnost ho uklidnila.

V časném létě byly značené šterkové pěšiny ještě prázdné. Dolů vyrazili vytrvalým tempem stinnými lesy slibně prosvítaly terasy ledovcových ples. Pan Ichino věděl, že večer bude ještě ztuhlejší a namoženější než včera, ale přesto si nechtěl nechat ujít příležitost vidět zbytky neporušené divočiny. Nigel konečně dostal povolení a na jedné společné večeři - jako vždy jedli skoro mlčky - panu Ichinovi navrhl, ať jde s ním. Pozvání konečně stvrdilo jejich přátelství. Za posledních pár měsíců trávil pan Ichino s neklidným, zábavným a náladovým astronautem stále více času. Ze zpětného pohledu mělo jejich přátelství vnitřní logiku i přes povahové rozdíly. Oba byli sami. Pro oba měl největší význam Šotek. A po výstupu pana Ichina na poradě Výkonného výboru byli oba v nemilosti u nadřízených. Když se Nigel vrátil z „dovolené“ v poušti, párkrát se náhodou potkali. Společně řešili problémy s počítači, spolupracovali na šifrovacích maticích pro Šotka a bavili se o nezávažných věcech: o knihách, o počasí, o politice. Shodli se, že Spojené státy a Kanada by měly nadále prodávat družicové snímky Rezervnímu fondu potravin za jakoukoli cenu. Totéž platí o orbitálních továrnách včetně drahého prostoru ve válcových městech. Hovořili spolu, popíjeli víno a v příjemných vírech slov se hádali o maličkosti.

Pak Nigel postupně začal vyprávět o Šotkovi, o Alexandrii, o tom, co nosí v sobě...

Pan Ichino nespouštěl zrak z Nigelova batohu. Astronaut vždy nasadil nevhodné tempo, buď moc rychlé nebo příliš pomalé, a na nebezpečných svazích se zbytečně hnál. Zastávky dělal, když to nebylo potřeba. Kráčel skoro v předklonu, bradu vystrčenou. Nezajímalo ho nejbližší okolí, ale celá krajina. V pauzách přeskakoval bez souvislosti od jednoho tématu na druhé, vždy hovořil o něčem vzdáleném, co se vůbec netýkalo túry ani hor kolem. Byl tam a přitom jinde. Paprsky slunce v hustém lese mu pozlátily vlasy, ale ani si jich nevšiml. Přítomností ho vlekly věci přští.

Najednou se otočil.

„A ta oběžná dráha, co chystají - je to skoro průlet, ne?“, zeptal se spěšně.

„Tak to Evers popsal. Ale slyšel jsem jenom shrnutí. Podrobnosti neznám.“

„Měl jsem tam jít.“ Nigel se nepřítomně kousl do rtu. „Nemám rád schůze, ale...“

„Pořád se můžeš přihlásit. Promluv si s Eversem.“

„Nezdá se mi, že by mě měl nějak zvlášť v oblíbě.“

„Váží si tě kvůli tvé minulosti. A znalostem.“

Nigel si zahákl palce za popruhy batohu na prsou. „Možná. Když budu dost poslušný...“

Pan Ichino čekal a cítil, jak v Nigelovi zase roste napětí.

„No jo, hergot. Dobře. Chtějí, aby někdo číhal za Měsícem. Budiž, poletím. Půjdu lovit Šotka. Fajn.“

Srdečně poplácal pana Ichina po zádech. Zvuk utonul v korunách borovic.

Nigel zajel autobusem do vnitřního Los Angeles a celé dopoledne prolézal zdejší staré krámky. Narazil na knížku, již si pamatoval jen matně, Hon na šotka. Bylo to antikvami vydání, Macmillan 1899, s podtitulem Agónie v devíti záchvatech a ilustracemi Henryho Holidaye. Legrační postavičky byly zabrané do práce a nevěnovaly pozornost okolí, i když zrovna brousily sekeru, houpaly se na zvoncích nebo se hrabaly v pytlích. Nigel dal za knihu přemrštěnou cenu - klasické tištěné knihy, navíc vázané, byly zrovna v módě - a posadil se s ní v Reaganově parku pod zasedlou sochu mrtvého politika.

Opatrně svazek otevřel a pustil se do čtení. Líbily se mu čisté tuhé stránky i přísné řady slov vysázené starým písmem. Přečetl tu báseň někdy celou? Zřejmě ne, protože si nevzpomínal na celé pasáže.

Velikou koupil mapu a na ní nic než moře, jen modrý flek na sever i jih. I byli rádi plavci, že skončilo jim hoře, že pochopil ji každý z nich.

Nigel se usmál, když si vzpomněl na Výkonný výbor. Podíval se na žulového politika, flekatého druha kazisvět-ských holubů.

Přestože Šotci nejsou zlí, zajisté musím podotknout: pozor, ať šotek není skřet!

Zmizíte bez stop, byl jste bloud.

Nigel si užíval praskání stránek a zkroucené kresby tr-j paslíků nad kořistí. I v suchém americkém parku si najednou připadal velice anglicky.

Na šotka nestačí cval ni klus, nikdo ho nechytí z nás. Dělej co umíš, co ne, zkus, hlavně už neztrácej čas.

Tři

Nejvyšší patro LTP se proměnilo v říši úředníků a šéfů projektu Šotek. Několik chodeb ústilo do labyrintů přečpaných kanceláří. Nigel zabloudil a když omylem vešel do zasedací místnosti, vyrušil tu kroužek důležitých pánů. Zvedli oči a bylo vidět, že ho poznali, ale neřekli ani slovo. Tabuli za nimi pokrývaly nerozluštitelné klikyháky. Nigel kývl, usmál se a odešel.

Á, tady to je: Evers a spol. Anonymní dlážděné chodby se změnily v zrcadlové bludiště. Stěny se vedle něj vlnily světlem v odpověď na jeho tělesné teplo. Celou cestu až do předpokoje ho sledoval jakýsi růžový zámotek. Recepce byla plná přízpůsobivého nábytku. Nigel poznal styl a podíval se po nenápadné značce. Našel ji v jednom růžku, vyvedenou ve zlatě: WmR. Tahle firma dělala interiéry pro nejbohatší a nejmocnější.

Tak Evers má teď takovou prestiž. Zajímavé. I když je Šotek stále ostře hlídané tajemství, Evers ho dovede použít jako páku na vládu. Zajímavé.

„Dr. Walmsley?“ ujistila se recepční.

„Pan Walmsley.“

„Ach ano. Pan Evers vás za okamžik přijme.“

Nigel si přestal prohlížet světélkující stěny a přenesl pozornost k úřednici. „Fajn.“ Podíval se na vestavěné 3D a snažil se nevšímat mladíka rozvaleného v pružném křesle. Ten si ho změnil pohledem a zase spustil těžká víčka, palce zaháknuté za kalhoty s módně vycpaným poklopem. Nigel si domyslel, že to je Eversův osobní strážce, vybraný spíš na ozdobu než kvůli ochraně.

Nigel přepnul program. Obrázek v hnědé: obrovské hromady odpadků. V pozadí na svahu bílá tečka fúzního plamene. Před kamerou reportérka, stylově do pasu nahá, vykládala o třech dělnících, které zachytil pás a odnesl je do spalovny. Nezbyla po nich samozřejmě ani stopa a nehoda se musela rekonstruovat podle jejich pracovního rozvrhu a pravděpodobného pohybu po skládce. Fúzní plamen je rozložil na elementární atomy, spektrometry z plazmy oddělily fosfor, vápník a železo a z nich uplácaly cihly. Z vodíku, uhlíku a kyslíku se vyrobí palivo a voda, takže smrt jednoho muže a dvou žen - unavených nebo opožděných - poslouží vyššímu cíli. Reportáž se ale soustředila na fakt, že nešlo o nevinné oběti. Všichni tři byli viděni nebezpečně blízko vjezdu do kotle, kde neustále hrozil výron plazmatu a ozáření. Šlo tudíž o zloděje odpadků, kteří v hromadách hledali trvanlivé starožitnosti a cenné kovy. Dělníci na skládce neměli právo si cokoli nosit domů, ale kdo by je tak blízko u spalovny kontroloval? Kolik dalších proklouzlo na zdejší skládku? ptala se nezúčastněně reportérka. Otočila se čelem k chobotu 3D, nenucené, jako by mu nechtěla ukázat šperky na uměle naběhlých bradavkách. Přívěsky házely do snímáče červené a modré pablesky. Při systematickém prohrabávání hor odpadků odhalujeme víc než suroviny do fúzní pece. Nalézáme víc než pozůstatky z poloviny dvacátého století. Ne - tady se odmlčela a nasadila vážný výraz - nacházíme sami sebe. Vlastní chamtivost. Naši touhu po dekadentní minulosti. Kolik lidí zemřelo nepovšimnuto na automatických pásech a v drtičích? Kolik jich skončilo ve věčném plameni? Sosák kamery přešel po kopcích sajrajtu. Nigel zavrtěl hlavou a stiskl vypínač.

„Pane Walmsley?“

Prošel dveřmi ze starého buku kolem recepční a podal ruku Eversovi.

„Slíbil jsem, že se k vám vrátím,“ řekl Evers. „Posadte se.“

Přátelsky se usmál a usadil se do pohodlného křesla kus od ořechového psacího stolu. „Poslal jsem to výš,“ řekl Evers.

„Výlet za Šotkem.“ „Ano.“

„Nemonitorovat, ale letět za ním.“ „Správně.“

„A?“

„A.“

„Docela se divili.“

Nigel se zasmál. „To vždycky.“

„Pár lidí zajímalo, jestli jste ještě první třída.“

„Pravidelně jezdím do Houstonu a do Amesu. Hodně létám na simulátorech.“

„Ano. Jak jste na tom s kondicí?“

„Chodím na túry. Hraju squash a racquetball.“

„Racquetball? Co to je?“

„Směs házené a squashe. Krátká tlustá pálka. Hraje se v kleci, odrazy od stropu jsou povolené a po každém dotyku musíte míč vrátit na přední stěnu.“

„Aha. Je to rychlé?“

„Vcelku.“

„Jako squash?“

„Ne. Míček hrozně skáče.“

„Vy mě nemáte rád, vidíte, Nigele?“

Nigel mlčel. Udržel kamennou tvář, jen nohama šoupal po vysokém koberci.

„Nemůžu říct, že bych o tom přemýšlel.“

„No tak.“ Evers se předklonil, lokty na opěrkách, ruce sepnuté.

„No, prostě nedokážu...“

„Snažím se s vámi mluvit na rovinu.“

„Chápu.“

„Ne, nic nechápete.“

Nigel se opřel a zkrřížil nohy.

„Jen tak si ke mně přijdete a chcete letět za Šotkem. Je to tak? Přemýšlel jsem o tom. Pročetl jsem si vaše záznamy.“

„Poslal jste to výš,“ podotkl Nigel.

„Přesně tak. Je to důležité rozhodnutí.“

„Ve vaší kompetenci.“

„Sám to rozhodnout nemůžu.“

„Zodpovídáte za tuhle operaci. Jste první po NASA, tak...“

„Tak nic. Musím se poradit s experty. Na co bych je jinak platil?“

„Tak se poradte.“

„Nebyl byste rád.“

Nigel se zašklebil. „Názor je předem daný?“

„Řekněme smíšený.“

„Hezký obrat.“

„Kčertu!“ Evers udeřil do opěrky. „Nebudete mi tady sedět a hrát si na Garyho Coopera.“
„Nevím, co tím myslíte, ale pokud chcete, abych se choval zodpovědně, tak se mě na něco zeptejte přímo.“
„Nigele...“ Evers se zadíval na ruce. „Nigele. NASA si pamatuje Ikara. Pamatují si i vaši komunikační přestřelku se Šotkem, a já také.“
„To se snad nepočítá. Byl jsem pod tlakem. Umírala mi...“
„Tam nahoře u Šotka budete také pod tlakem.“
„To je něco úplně jiného.“
„Možná. V tom to vězí - možná. Jste nespolehlivý, Nigele. Neplníte rozkazy.“
„Ano, nejsem stroj.“
„Tady to máte. Ten zkurvený britský chlad, ty vaše odtazité poznámky. Vím, že takový nejste, Nigele. Psy-chotechnický profil o vás říká něco jiného.“
„Ten to ví nejlíp.“
„Dobrá, psychotechnici nejsou dokonalí. Ale musí existovat nějaký důvod, proč vás má v NASA tolik lidí rádo, Nigele. Proč nasadí kůži a přimluví se za vás.“ „Aha. Takže mi pomohli.“
„Ano. Řekl jsem vám, že názory byly smíšené, nejen negativní.“
„Po všem, co jste řekl, mě to docela udivuje.“ Evers si ho tázavě prohlédl. „Udivuje? Opravdu?“ „No...“ zabručel nejistě Nigel. „Ano. Ano, nechápu to.“
„To asi netušíte, co si o vás myslí vaši spolupracovníci v NASA.“
„NO...“
„Netušíte. Nevíte, že pro ně jste něco jako symbol?“
„Čeho?“
„Smyslu celého programu. Byl jste tam. Našel jste první památku po mimozemšťanech. Teď patříte k týmu, který našel druhou - Šotka.“
„Chápu.“
„Je to tak. Vy si to asi neuvědomujete, že?“
„Asi ne.“
Evers se na chvíli zamyslel a bedlivě si Nigela změřil pohledem. „To vám věřím.“
Nigel pokrčil rameny.
„Všimnout si takových věcí patří k mé práci,“ řekl Evers a trochu se vzpamatoval. „Pracuji s lidmi. A zrovna teď se musím vypořádat s vámi.“
„Jak?“
„Halt to prubnout, jak říkával můj otec.“
„Konverzaci o racquetballu?“
„Proč ne? Musím zjistit, co Nigela Walmsleyho pohání. A co ho pohání tak dobře. Jste chytrý, držíte krok s oborem, ovládáte rakety i počítače, astronomii - jste profík. Nerozumíte jen lidem, jako jsem já.“
„Jako vy?“
„Administrátorům.“ „Aha.“
„Lepší by bylo říci hadačům. Profesionálním hadačům.“
„Pročpak?“ zabručel Nigel, proti své vůli zvědavý. „Vzpomínáte si na incident s čínskou spouští?“, „četl jsem tu Gottliebovu knihu.“ „Je vcelku přesná.“
„Vy to víte lip. Tenkrát jste vstoupil doprostřed krize a uhodl, co bude následovat.“
Evers přikývl. „Měl jsem náznaky. Číňani vyslali po-, norkou velkou sílu pěchoty. Nezdálo se, že zaútočí na Aus-trálii nebo jinam, kam by se dostali pohodlněji.“
„Tak jste odhadl, že chystají tajné vylovení v Kalifornii.“
„Přesnější by bylo říct uhodl. Uhodl jsem, že začnou jadernou válku taktickým úderem a rychlým výsadem pěchoty zneškodní na dvacet minut spoje. Hádal jsem.“ Nigel přikývl.
„Napadlo mě, že pro takový druh myšlení nemáte příliš pochopení.“
Nigel zamžikal.
„Jak jste přišel na něco takového?“ „Příliš vám neseď, když máte mluvit, ehm, s nadřizenými.“
„Tím myslíte sebe?“ „Mimo jiné.“
„Hmm.“ Nigel se na Everse podíval a pak očima sklouzl k hologramu Eckhausovy ledovcové sochy, omývané příbojem. Zhluboka se nadechl a zatvářil se, jako by dospěl k rozhodnutí.
„Tak to není,“ pravil rozvážně. „V tom, jak všechno děláme, je něco jedovatého.“ „To je silné slovo.“
„Přesné. Je tady spousta fajn jednotlivých lidí. Organizace mají ale vlastní motivy a ty se lidem pletou do cesty.“
„Do cesty k čemu?“
„K pravdě. K tomu, čeho ti lidé chtějí opravdu dosáhnout. Pamatujete na první léta? Přistání Apolla na Měsíci a podobně? Jaký génus se dokázal chopit největší události století a udělat z ní nudu?“
„Dobrá, NASA nebyla a není dokonalá.“ „To není jen NASA. Děje se to, kdykoli lidi tutlají vlastní představy. Nebo je nesdělují správně.“
„Organizace nemůže fungovat bez kompromisů,“ prohlásil Evers pobaveně.
„Pravda,“ připustil Nigel. „Ale já vždycky narazil na situace, kde jsem nedokázal pochopit motivy...“
„Chcete říct, že NASA tu věc se Šotkem podělala.“ „Chystali jste se na to. Ta vaše zpráva byla padlá na hlavu.“
„Možná. Protože jsme neznali váš názor.“ „Měl jsem dojem, že o něj moc nestojíte.“ „Musíte pochopit, z čeho jsem vzešel, Nigele,“ zamručel Evers a předklonil se. „Proč?“

„Jsem jaký jsem díky tomu, co jsem v životě dělal. Do Čínské spouště jsem to neměl jednoduché. Podíval jsem se na špiónážní zprávy jako každý. Spoustu lidí napadlo, že šikmooci mají něco za lubem. Ale nápad je jedna věc a rozhodnutí druhá.“

„Na tom se shodneme.“ „Správně. Na Ikaru jste také přešel k činu.“ „Se spornými výsledky.“

„Ano, ale šel jste za nosem, protože jste jinak nemohl. To беру. Já se taky rozhodl, dal jsem ty ponorky potopit a měl jsem pravdu.“

„Takže se fregatní kapitán Sturrock mohl stát národním hrdinou.“

„Tak. No, víte...“ Pokrčil rameny. „Gottlieb to stejně sepsal správně.“

„Dařilo se vám i ve vládě.“

„Jakž takž. Když jsem byl v sedmadvadesátém pod-tajemník a zlomil jsem páteř tomu ocelářskému kartelu, nadělal jsem si daleko víc nepřátel, než jsem čekal.“ Odmlčel se a když znovu promluvil, bylo znát, že ho špatná nálada opustila. „Už jsem zase na koni. Jdu nahoru. A jsem taky něco jako odpadlík, Nigele, to jsem tím chtěl říct.“

„Chápu. Nikdy jsem neřekl, že bych k vám neměl úctu.“

„Ne, neřekl. Ale,“ zahihňal se, „já se nikdy neptal.“

„Řekl bych,“ pravil opatrně Nigel, „že máme prostě rozdílné představy o smyslu a využití organizací.“

„Správně. Dole u Mobile, kde jsem se narodil, se vypráví takový příběh. Když na tom byl Jih ještě špatně, byla tam spousta potíží kvůli rasismu. Nějaký chlápek ze Severu, co tam přijel hlásat rovnost, se zeptal mého předka, jestli si nemusí dávat pozor na to, co říká ve prospěch černochů, když je tam nesnáší i policie.“

„Hm“

„Tak se ten můj příbuzný zamyslel a pak povídá: Ne, nemusíme si dávat pozor, co říkáme. Jenom musíme hlídat, co si myslíme.“

Nigel se rozesmál. „Jasně,“ řekl s úsměvem.

„Vidím, že to máte v hlavě správně srovnané. Jenom říkám, že s NASA musíme uzavřít kompromis, ale nemusíte si hlídat myšlenky, když si dáte pozor. Není to tak špatné.“ Přátelsky na Nigela mrkl. „Celý život jsem bránil Západ, Nigele, a tak chápu i naši misi. Tentokrát ale možná bráníme celou planetu.“

„Hmm“

„Budiž, možná se mýlím.“ Mávl rukou. „Nebudeme se hádat. Docela jsem se tu odkryl, abych zjistil, co jste zač, a můžu být klidný. Jste klasa astronaut, Nigele, nejlepší a nejstarší, jakého máme. A ty vaše britské způsoby vám u Američanů jenom pomůžou. Budou se hodit, až se za vás budu přimlouvát.“

„Takže mě podpoříte.“

„No jistě.“ Evers si udělal pohodlí. „Zrovna jsem se rozhodl. Chci tam venku někoho, komu rozumím. Mám pocit, že Šotek kolem toho mnoho řečí nenadělá, když se rozhodne přistát na Zemi - nejspíš schválně, abychom nestačili připravit obranu. Takže nebude moc času na povídání. Nechci, abyste se mnou souhlasil, ale musím vám rozumět, abych věděl, co chcete říct, když z krabice uslyším váš hlas.“

Nigel přikývl. Evers vstal a nadšeně mu podal ruku. „Jsem rád, že jsme si promluvili, Nigele.“

Cestou zpátky zrcadlovým bludištěm už nemusel skrývat úsměv. Šlo to vlastně vcelku hladce a trocha vrtání v Eversově minulosti se vyplatila. Nigel ani na chvíli nevěřil, že mu vidí do duše, ale přesto pod maskou efektivního úředníka zahlédl další vrstvu. Evers byl jistě přesvědčený, že ten převlek dobrého domácího chlapíka je jeho pravé já když se nějakou dobu vžíváte do role, začnete ji žít. Nigel ale vytušil ještě něco hlubšího. V každém ostrém šéfovi leží stín ctižádostivého kluka a pod tím stínem číhá důvod, který ho vyhnal na první přičku. Jsem rád, že jsme si promluvili, Nigele. Jasný signál, že ho teď Evers považuje za spojence, týmového hráče, který mu s radostí pomůže na další schůdek. Chci tam venku někoho, komu rozumím. Jsem rád, že jsme si promluvili, Nigele. Všechno mluvení ale obstaral sám.

Čtyři

Bylo nesmírně příjemné se jen tak vznášet v kširech a vytáčet hladké křivky iluzí. To už se v beztlži stávalo. Dole ubíhaly rozházené neštovice kráterů, každý zmizel za obzorem dřív, než si ho zapamatoval. Ztratil starého přítele, aniž by mu podal ruku vzpomněl si na milion podobných. Když někomu podáváš ruku, Nigele, nezapomeň na slušné vychování. Napřed si sundej rukavici (do prstů ho štípe mráz)...

Myšlenky se mu rozutekly.

To není dobře, připomněl si. Měl by zůstat bdělý. Není tu na vyhlídkovém letu. Oddělené nádrže vysokoenergetického paliva po stranách, nad hlavou a v předí s sebou také neměl jen pro zábavu. Čekaly na svůj povel, lehké cvaknutí knoflíku, aby lodí nasadily ostruhy a vystřelily ho přímo do dějin.

Nebo do prázdna z dosahu Země, napadlo ho. Kontrolní základna Hipparchus - děsivé jméno pro šest plechových budek zahrabaných pod pěti metry prachu - se nevyjádřila příliš jasně, z jaké vzdálenosti už ho nedostanou zpátky. Možná s tím ani nepočítali.

Po pravici mu do průzoru vklouzl severní okraj Maře Orientale, šedé vrstvy lávy ztuhlé v křeči. Střed kráteru ležel dobrých patnáct stupňů od jeho dráhy, téměř totožné s rovníkem, ale i ze své nevelké výšky viděl vyrovnaná okrajová pohoří. Přemýšlel, jak velká musela být skála, co tu udělala takovou strašidelnou spoušť: hřebeny pradávných vln zmrzlé v hory. Obrovský terč v žebrech Měsíce. Dýka vraha. Smrt z asteroidu, z Ikarova bratra...

„Tady Hipparchus,“ zaskřípal mu do ucha plechový hlásek. „Všechno v pořádku?“

Nigel na chvíli zaváhal a pak řekl: „Mlč.“ „Ne, je to v pohodě. Spočítali jsme to. Pokud jde o Šotka, jsme teď oba v měsíčním rádiovém stínu.“

„Měl jsem za to, že nebudeme riskovat.“

„Neriskujeme.“ Hlas zněl trochu podrážděně. „Jenom jsme chtěli vědět, jak to u vás vypadá. Nemáme telemetrii. Ani jsme nevěděli, jestli tam nahoře vůbec jste.“

Na to Nigel neměl odpověď a tak to nechal plavat. Radista - kdo to je, ten malý Lewis? - měl zřejmě dojem, že jde jen o společenskou konverzaci. Sluchátka mu chvíli prskala do uší, než radista pokračoval. Tentokrát byl slyšet o něco zřetelněji.

„V čase máme ale vcelku jasno. Zbývá tak pět hodin. Šoupnu vám to LogEx.“

Elektronika zabzučela a přijala propočet dráhy. Nigel si už byl jistý, že mluví s Lewisem byl závislý na technickém slangu.

„Zkontroloval jste si rakety?“ zeptal se Lewis.

„Jo. Ano.“

„Zrovna nám brnkli z Houstonu, ať vám připomeneme priority. Budou rádi, když něco zbude, tak s atomovkou nespěchejte.“

„Rozkaz.“

„Všechno v pohodě? Už jste tam den, musíte být ztuh-lý.“

Nigel si prohlížel hvězdy za průzorem.

„Proti Ikarovi to asi nic není, co? Nikdy jsem se vás na to neptal. Na ty drogy a meditaci, abyste snížil spotřebu kyslíku. Nikdy jsem se vás nezeptal.“

„Ne, nezeptal.“

Další pauza.

„No, teď to je jiné, málem bojová mise, řeklo by se. Úplně jiné.“

„Potím se jako kuň.“

„Opravdu?“ Hlas se nad tím přiznáním lidské slabosti celý rozzářil. „Dostaneme vás zpátky, kámo, nemějte strach.“

„Pozdravujte všechny tam dole.“ Nigel měl dojem, že musí říci něco přátelského. Lewis nebyl špatný chlap, jenom trochu vlezlý.

„Všichni vám držíme palce. Rozmlat'te to, když začne vyvádět. Je mi to proti srsti, jestli vás to zajímá.“

„Raději si projdu letový plán. Dejte mi souřadnice družice.“

„Dobře.“ Elektronika zapískala. „Máte je tam. Ehm, končím.“

„Rozumím.“

Bojová mise, řekl Lewis. Dobrotivý bože. Mariňáci se brodí na břeh. Někdo se pořád ptá po doktorovi. Plíží se škarpou, nad hlavami hvízdají kulky jako vosy. Objímají zemi, tisknou se k slabinám světa. Obrazy: hnědá žena se mačká k bílému muži, on má špinavou uniformu, líně čistí hlaveň pušky, bezmyšlenkovitě hledí do ústí, ona ho houpe a líbá ve vesmírném rytmu, šlachovitými rukama mu šátrá v kapsách...

Někde zní melodie hladu.

Našel průhlednou umělohmotnou tubu, zmáčkl ji a pojedl. Mrkvová šťáva. Zásoby z NASA, životodárná zelenina a zdravé kořínky, žádné zlé maso. Kdo užří Pána na nebeské klenbě, musí být čistých střev, prost masa mrtvých zvířat. Krmte děti fazolemi a bobulemi, necht' vzletí ke hvězdám. Když se vrátí domů z dostaveníčka, přičichněte jim k ústům, zda v dechu nezachytíte úchylný pach parku v rohlíku. Nečistý, nečistý. A nikdo zatím nezjistil, jak na Měsíci pěstovat slepice nebo krávy, tak byli stejně odkázaní na sóju.

Nezbývalo jim nic jiného. Měli co dělat, když chtěli rajčata prostřídát ječmenem, dostat z měsíčního šterku dost proteinů a kyslíku, aby uživil malou základnu, hlídat aminokyseliny a šťávy, čistit rosu z potrubí, nevyčerpat chudou moučnou půdu. Optimističtí biologové se nad jejich sójou pošklebovali: bez slunečního světla a gravitace byly boby pokroucených šedivých rostlin chudé na bílkoviny. Nebylo snadné bojovat s entropií v kraji věčné noci a smrti. Válcová města fungovala, pěstovala vlastní jídlo a dařilo se jim. Ale Měsíc, příliš cizí, nevzkvétal. Posádka na Hipparchu se však držela, hledala vodu a led, dělala pokusy. Pláči optimismem. Přesně to mi schází, pomyslel si Nigel. Pokrčil rameny, jen tak pro sebe. Nijak mu to nevadilo.

Aby si ukrátil čas, meditoval a četl knihy z mazacího pultíku. Modul byl na to, v jakém spěchu vznikl, velice slušně navržený. Nigel si s sebou vzal čtyři memorexové krystaly, v každém jednu knihu, a za první den čekání zhltl dva, každý na hodinu.

Do oka mu padl konec věty:

...jiní míní, že není ani knižní.

Vzpomněl si na něj později nad křemennou plání Maře Smythii. Pojal slova jako algebraický výraz vydělil všechna ni a ní. Kdyby se slova přeházela, mohla by nabýt dalších významů.

Napadlo ho, jestli není neurotik.

Vzpomínky z četby: ženy, co nikdy neprošly kolem pouliční lampy, aniž by se jí dotkly, muži, kteří při močení vždy přenesli váhu na levou nohu, polari, co si pokaždé poskočili, než hodili míč na domácí metu. Samí neurotici, nervy natažené na tenkém drátě.

Rozdělil frázi na třetiny, čtvrtiny, osminy, vymýšlel anagramy, hrál si. Alexandrie. Poušť, už jen blednoucí vzpomínka. Napadlo ho, co by si o tom asi pomyslel Ichino. Rozlámaný šedivý obzor Měsíce spolkl modrobílou zmrzlinu Země.

O sedm oběhů později se zase ozval Lewis: „Předpokládaný čas zážehu zatím platí.“

„Co říká Houston?“

„Šotek se drží slíbené trasy. Brzdí, jak jsme určili.“

„A co si z toho Houston vyvodil?“

„Tvrdí, že na tom není nic překvapivého. Podle scénáře ho na konci zahltní informacemi, co si vyžádal. Rozptýlí ho,

abyste se dostal dost blízko.“

„To vím, ale co je to za informace?“

„To je jedno. Stejně nejsou pravdivé.“

„Cože?“

„Už mu neposílají pravdivé informace. Podle Houstonu to přikázal prezident.“

Nigel se zamračil. „To se dalo čekat.“

„Jenom ho zmrazíte, Nigele, a pak se podíváme do mozku my jemu.“

„Hm“

„Ale pamatujte, když bude chtít zmizet, vystřelte ato-movku. Pokyny z Houstonu.“

„Jasně, pokyny z Houstonu.“

„Co?“ V hlase zaznělo překvapení.

„Pícháme ho do oka.“

„To nechápu.“

„Napadlo vás někdy, jak musí být starý?“ vysvětlil úsečně Nigel. „Žijeme tak krátce. Šotkovi musíme připadat jako bakterie. Celé éry a dynastie vymřely v okamžiku. Pozoruje nás mikroskopem, dělá si poznámky a my se ho přitom snažíme píchnout prstem do oka.“

„Aha. Za chvíli budete venku ze stínu. Měli bysme zmlknout. Už jsem vám šoupnul spojení na LogEx.“

„Potvrzuji.“

Zase vylétal do záře bílého slunce. Kajuta se ohřála a začala prskat. Paridův kráter ležel přímo na terminátoru, centrální homole dokonale souměrná. Okraj vypadal hladký, glazovaný, rozdělený na čtyři stupně.

Cvak, udělala kajuta. Cvaknutí spouště před hlavní nekonečna, napadlo ho. Na poklidném pobřeží oceánu noci počítá minuty, než dorazí okřídlený cizinec. Herec, co nezná text. Jde na scénu pro svou velkou roli.

Možná se měl přece jenom stát hercem. Zkusil si to na univerzitě, než mu všechen čas spolkla konstrukce, systémová analýza a pilotní kurzy. Jednou chtěl opravdu být hercem, ale raději se stal Nigelem Walmsleym.

Ohřál si tubu čaje a vypil ji, pokud jde u tuby mluvit o pití. Do kajuty svítilo slunce. Čaj byl jako nečekaná teplá ruka ve tmě. Co dokáže čaj, pomyslel si, a možná jsem se stejně stal hercem. Ikaros byl divadelní kus, Prozřetelnost nakonec laskavě dodala i Poslání. Teď míří do další role, pečlivě připraven, rekvizity na místě. Premiéra se blíží, utajené prověřené publikum visí očima na 3D. A co je nejlepší (dokud něco neprpsákne ven) - nemáme kritiky. Zmíněný herec, pečlivý žák Stanislavského, je znám svou oddaností a zaujetím pro inscenaci. Jeho předchozí role mu přes kontroverzní přijetí přinesly slávu. Dává přednost hrám s mravním posláním na konci, kde má divák dojem, že je celou dobu v obraze. Usmál se. Muž s prstem na spoušti si může dovolit pár kosmických myšlenek. Z politiky se stává geometrie a z filosofie počty. Vesmír se svíjí sám do sebe jako had, události se smyčkami promítají po geometrických osách ze zápisníku šíleného matematika.

Nad tím nápadem pozvedl obočí. To by mě zajímalo, co mi do toho čaje namíchali, řekl si v duchu.

„Walmsley?“ Volali ho už poněkolikáté, ale nespěchal s odpovědí.

„Mám práci.“

„Prověřil jste systémy?“ drmolil Lewis tak rychle, že mu slova splývala a větě skoro nebylo rozumět. „Při posledním obletu jsme dostali ty zprávy z palubní diagnostiky. Nic hrozného, jen trochu vyšší tlak CC2, ale Houston tvrdí, že je to v mezích normy. Takže se zdá, že jste prošel.“

Než Nigel odpověděl, zhasl palubní osvětlení a kajutu zalil rudý přísvit kontrolek. Chvilí vnímal jen šero, pak se oči přizpůsobily. To teplé narudlé světlo už viděl tisíckrát, ale teď mu připadalo čerstvé, nové, schopné věštit nevyslovitelné. Dante, pomyslel si, tu byl přede mnou.

Fajn, dá jim, co chtějí. Přepnul na vysílání.

„Potvrzuji, základno. Časový rozvrh uložen. LH2LOX tííá čtyři nula tři osm. Inventarizace dokončena, počítač Wási všechno v pořádku.“ Tady to máte po svém, maniaci.

„Mám tu pro vás hovor.“ „Cože?“ Praskáním statiky pronikl uhlažený hlas:

„Tady Evers. Požádal jsem je na Hipparchu, ať mě s vámi spojí třeba na poslední chvíli...“

„Nechtě to na mně. Hlavice je poslední možnost, je to tak? Podívám se, udělám si obrázek. Pak možná Šotka zkontaktuju. Budu se ale schovávat, dokud...“

„Ano,“ odvětil pomalu Evers o oktávu níž. „Jsme si jistí, že si vás Šotek nevšimne. Celou dobu budete mít slunce v zádech. Proti takovému pozadí vás žádný radar na světě nezaměří.“

„Na světě, hm“

„No jistě. Podívejte,“ Evers se omluvil zahihňáním, „to se jen tak říká. Naši lidé tady jsou ale přesvědčení, že některá pravidla platí pro všechny případy. S jeho čidly bych si nedělal hlavu.“ Odmlka. „Drahocenným přenosovým časem ale plýtvám, abych vám připomněl vaše povinnosti. My tady dole nemůžeme předvídat, co ta věc udělá. Rozhodování je na vás, i když se spojíme, jakmile vás Šotek najde - pokud vůbec. Samozřejmě už může být příliš pozdě na účinnou akci z vaší strany. Uděláme, co půjde. Posledních pár hodin mu posíláme kvanta informací o matematice, přírodních vědách, umění a tak. Výbor doufá, že tím Šotkovy počítače rozptýlí, i když si tím nemůžeme být jistí. Mezitím budou naše měsíční družice monitorovat éter, abychom neztratili spojení. Hlavní je zůstat zticha nevysílejte na žádné frekvenci, dokud nebude jasné, že vás Šotek zaměřil.“

„To všechno vím“

„Jenom chceme, abyste měl jasno,“ řekl hlas s vědomím, že pásky běží. „Máte dvě malé rakety s chemickými hlavnicemi když nezničí Šotkovy motory, vystřelte nukleární...“

„Musím něco zkontrolovat.“ Evers ještě chvíli mluvil, než k němu Nigelova slova dorazila vesmírem.

„Aha, chápu.“ Bylo jasné, že Evers měl řeč připravenou. Krása situace spočívala v tom, že Nigel nevysílal ani telemetrii a tak nikdo nemohl zjistit, jestli na lodi něco dělá nebo ne.

„Poslední věc, Nigele. Ten vetřelec může pro lidstvo znamenat nepředstavitelné nebezpečí. Když něco nepůjde, jak by mělo, žab ho. Ne, to je moc silné slovo. Je to jen stroj, Nigele. Inteligentní, to ano, ale neživý. Zlom vaz. Všichni tu na tebe spoléháme.“

Vrátilo se praskání statických výbojů.

„Zážeh.“

Pošepal to sám sobě stisknutými rty. Řízení letu nebyl nikdo, kdo by to pro něj udělal, bylo to archaické, opravdu, ale Nigel měl rád to slovo. Nezbytná litanie: zážeh, vyletí ptáček.

Kouzelná ruka trysek ho rozmáčkla na placku a i když dýchal jen povrchně a v přesně odměřeném rytmu, z měkkých orgánů v břiše na něj nepřestávala řvát bodavá bolest. Najednou se lekl, jak je zranitelný. Zavřel oči, ale za víčky ho čekala jen rudá tma a ve hmotu raket si připadal jako výletník rozvalený na slunci v tvrdém písku, matně si vědomý těžkopádného hluku přibojů.

Pěst ho pustila. Zamrkal, našel přepínač, kontrolka zezelenala. První stupeň se oddělil. Pěst ho zase sevřela.

Bojová mise. Nepřítel. Cíl. Ta slova nepoužil celá léta, patřila do dětství. Galoše. Kolečkové brusle.

Na konci dny se sešikují, přáteli milý.

Jeho strýc bojoval kdesi ve špinavé džungli. Když o té upachtěné válce mluvil, složité politické teorie nahrazoval hmatatelnými argumenty v podobě památeční pistole a bajonetu. Nigel to považoval za drobnou výstřednost, jako když má někdo všech padesát ročníků National Geo-graphic.

Pěst ho pustila.

Pěst se vrátila.

Po bradě mu tekla slina. Olízl si ji, protože se mu nechtělo zvedat ruku. Bolely ho oči. Ledviny se mu tlačily kůži do křesla.

Ocel a kolej oleje dole.

Náhle se vznesl. Tupé dunění utichlo. Zhluboka se nadechl, ucítil, jak se mu do těla vrací život, a automaticky zkontroloval šiky světel. Letěl poslepu, bez radaru. Po pár minutách 2koušek zapnul střelecký panel a přijal hlášení počítače o stavu raket. Pak křeslo otočil k velkému průzoru.

Nic. Za oknem byla tma. Zkontroloval čas a nechal si na mazací tabulku vyjet dráhu. Motory táhly přesně, je na správném místě. Šotek teď obléhá Měsíc, jak ho Houston požádal, a přiletí zezadu.

Znovu vykoul z průzoru. Nic. Když už mise konečně začala naostro, působil rádiový klid strašidelně. Po straně viděl Měsíc, nekonečnou špinavě šedivou pláň posetou propletenými krátery.

Pečlivě prohlédl oblohu v největším průzoru, zda proti fixnímu pozadí nezahledne nějaký pohyb. Nakonec ho málem přehlédl.

„Ha!“ zvolal spokojeně. Stáhl ze stojanu dalekohled. Už nebylo pochyb. Diamantová tečka se zvětšila na malou perlu. Šotek byl koule, stříbrný, jednolitý.

Nigel neviděl pohon. Buď jsou trysky z druhé strany, nebo zrovna nepracují. Na tom nezáleží jeho rakety se dovedou navést podle tepla i radarem. Ale k tomu to dojít nenechá...

Nigel přivřel oči a pokusil se odhadnout vzdálenost. Venušská družice určila minimální průměr na jeden kilometr. Pokud se příliš nemýlila...

Ozval se hlas:

„Přeji ti dobrý vítr.“

Nigel ztuhl. Cizí plechový hlas mu bez rušení vycházel přímo ze sluchátka v helmě.

„Já... co...“

„Jsi můj kolega na cestách. Chvilí budeme toto místo sdílet.“

„To... mluvíš ty?“

„Myslel sis, že tvou schránku neucítím. Protože mi stojí v dráze paprsků vaší hvězdy.“

„No, tak to bylo myšleno.“

„Proto jsem promluvil. Chci přežít.“

„Jak víš tohle?“

„Na světě je méně zdí, než si myslíš. Existují křižovatky - čeho, to tvým jazykem neřeknu. Řekněme, že už jsem něco podobného zažil.“

„já...“

„Jsi sám. Nechápu, jak váš druh dokáže rozdělit vinu. Sám vím, že to není možné. Jsi sám a nemáš se kam schovat.“

„Nikdy mě nenapadlo, že bych se měl...“

„Přesto jsi přiletěl. Připraven.“

„Abych se sem vůbec dostal, musel jsem přistoupit na...“

Hlas tentokrát promluvil trochu suše: „S dovolením.“

V levém průzoru vyšlehly oranžové plameny a loď sebou škubla, jak z ní vylétla smrt. Světelná šipka se objevila v předním průhledu a zmenšovala se v dál, až z ní zbyla jen nenápadná tečka.

Chemická hlavice. Nigel se nedokázal ani pohnout. Kajutou znělo ohlušivé pískání, jak automatický systém sledoval naváděnou střelu. Šotek nějak donutil Nigelovu loď odpálit raketu. Červená čísla souřadnic zablikala a zhasla, aniž by si jich všiml.

Tupé pískání zrychlilo. Planoucí tečka hladce klouzala k rozmazanému kotouči.

Nigel zadržel dech...

Nebe vybuchlo spalující ohnivou koulí. Plameny zbledly, zřídly. Nigel svíral křeslo, nehybný, chřípí rozšířené. Pípání utichlo. Zase slyšel praskání éteru. Ležel v kšírech a čekal. Vytřeštil oči.

Za blednoucí plamennou koulí uhýbala doleva světlá tečka. Obraz zakolísal a pak se ustálil dokonalá koule.

Nigelovi došlo, že konvenční hlavice detonovala předčasně. Stříbrná koule mizela z dohledu. Nigel automaticky upravil kurs.

Hlas byl teď hlubší a přísnější.

„Změnil ses od dob, co jsme spolu byli na poušti.“

Nigel zaváhal, němé myšlenky mu bloudily nad propastí.

„Meč je pro tebe příliš těžký,“ poznamenal věčně hlas. „Vůbec jsem o něj nestál...“ „Já vím. Nejsi tak pokřivený.“ „To nevím.“

„Tvůj rod trpí zmatením jazyků. Komunikujete mnoha smysly, více, než si uvědomujete. Těžko jsem si je osvojoval. Někdy mi připadalo, jako byste byli dva druhy... nechápal jsem, že každý člověk je tak odlišný.“

„To je samozřejmé.“

„Našel jsem bytosti, které nebyly,“ odvětil hlas.

„Jak mohly nebýt rozdílné? Řídily se instinkty? Jako náš hmyz?“

„Ne. Slovo hmyz... naznačuje méněcennost, zatuhlost. Byly prostě jiné.“

„A jedna jako druhá?“ vyptával se Nigel. Bylo mu lehké a veselé.

„Žily ve velikém... na to nemáte slovo. Řekněme rozhraní. Mezi dvojhvězdami. Porozuměl jsem jim snáze než vám. Vy jste napětí, vždy se pohybujete v několika směrech zároveň. Zvláštní vzorec. Málokde jsem našel takový neklid.“

„Šílenství.“

„A nadání. Obávám se, že jsem riskoval příliš, když jsem se tak přiblížil. Mé povely určují...“

Cvaknutí, zabzučení, chrastění. Hlas se vytratil.

„Walmsley. Walmsley! Tady Evers. Měl bys ho mít po slunci. Zrovna jsme zachytili útržek nějakého hovoru. Kus zněl jako vy. Co se stalo?“

„Nevím.“

Další praskání. Houston zřejmě vysílal přes jednu z měsíčních družic a obcházel základnu Hipparchus. Nigel se divil, co...

„Tak byste to měl pěkně rychle zjistit. Asi před minutou jsme chytili i divný signál z povrchu. Zdroj je někde v Maře Marginis. Napadlo nás, že Šotek změnil kurs a přistál tam.“

„Ne. Mám ho přímo před sebou.“

„Walmsley! Hlaste se! Vystřelil jste?“

„Ano.“

Praskání. „...sáhla? Zasáhla ta raketa?“

„Svým způsobem.“

„Cože?“

„Explodovala před dopadem. Nic nepoškodila.“

„A záloha? Nezachytili jsme nárůst radiace.“

„Nevystřelím ji. Nikdy.“ S těmi slovy se mu trochu pročistil svět.

„Poslouchejte mě, Nigele.“ Naléhavě. „Dal jsem do toho spoustu...“

Nigel poslouchal a obdivoval, jak rychle Eversův hlas přešel z výhrůžného tónu k přesvědčivému klidu. Který z nich je přirozený? Nebo jsou oba hlasy jen masky?

„Sbohem, šéfe. Teď zrovna nemám čas na přednášky.“

„Vy...“ Tiše: „Odpalte to. Začněte počítat. Teď.“

Spoušť jaderné zbraně trůnila o samotě v oddělené části pultu. Nigel se na ni podíval, protože pult začal blikat. Vypnul všechny spínače, ale startovací sekvenci nezastavil. Pult nereagoval. Evers převedl ovládání do Houstonu. Přenos přes satelit? Nigel zuřivě hrabal mezi ovladači ve snaze nějak to zastavit...

Přední raketové silo se s řevem vyprázdnilo. Náraz ho zarazil zpátky do křesla. V předním průzoru mizela oranžová ohnivá koule.

„Evers! Ty hajzle, co to...“

„Přebírám velení na žádost prezidenta. Jak vidíte, vystřelil jsem raketu. Kdybyste byl tak laskav a seznámil nás s účinkem...“

Nigel přepnul frekvenci.

„Šotku! Slyšíš mě? Zastav tu raketu, je to...“

„Já vím.“

„Odpal ji. Má šestnáctimegatunovou hlavici.“

„Pak ji odpálit nemohu.“

S perlou se něco dělo. Z boku vyšlehl úzký nachový plamen.

„Dobrotivý bože, musíš...“

„Nejsem si jistý, že hlavici dokáži umlčet. Detonace by tě zabila.“

„Zabila...? NASA spočítala, že zásah v takové...“ „Spletli se. Na tuhle vzdálenost by pro tebe byl smrtelný.“

„Takže uteču. Poletím rychleji než ona.“

Nigel vyhlédl ven a na obloze hned našel stříbrnou perlu a trysku rakety kousek od ní. Jejich vzájemnou rychlost smazávala vzdálenost. Ze Šotkovy zádi vyšlehl sloup neuvěřitelného jasu a přesvítil i stříbrný lesk pláště. Plamen byl přesně zaměřený a vytesával z okolní tmy řád.

„Nemůžeš ji prostě vypnout? „ navrhl Nigel.

„Ne s jistotou. „

„Můj palubní počítač jsi zvládl s přehledem“

„To bylo snadné. Metoda ale není spolehlivá. Vaše technologie ještě zřejmě neodhalila, ehm, šlachy...“

„Achillovu patu? „

„Ano. Systémovou chybu veškeré vaší elektroniky. Je nechráněná. „

„Kam letíš?“ zabručel napjatě Nigel.

„Ven.“

Prostudoval Šotkovu dráhu. Oranžový květ ji následoval, ale nepřibližoval se. Šotek ho táhl v ostrém úhlu pryč od Měsíce. Nigel si spočítal, že je to energeticky velice náročná trajektorie. Aby utekl raketě, stačilo by mu... Ale pak si všiml, že Šotek se stále schovává za Měsícem, aby ho neviděla pozemská Síť a nedokázala ho pronásledovat.

„Odlétáš.“ Nebyla to otázka.

„Musím. Když jsem se dostal tak blízko, překročil jsem své pověření. Vsadil jsem na výsledek, který mi porušení směrnice přinese. Riskoval jsem. A prohrál.“

„Kdybys si trochu promluvil s NASA, možná by...“

„Ne. Nemohu si dovolit další chybu. Už mě neřídí vlastní vůle.“

„Nejsi svobodný? Tedy...“

„V jistém smyslu ne. A v jiném, který těžko vysvětlím membránovému tvoru, jsem.“

„Ale... kčertu! Mohl bys nás tolik naučit! Byl jsi tam venku. Viděls jiné hvězdy. Řekni, prosím, proč nic neslyšíme, když nasloucháme na centimetrových a metrových vlnách? Naši vědci tvrdí, že tohle pásmo je nejslibnější, protože vysílač v něm nemusí překonat šum hvězd a volného vodíku. Tak jsme natahovali uši, a nic.“

„No jistě. Místo vln posílají mě. Počítám... že jsem způsob, jak se dozvědět něco o okolí. V případě nebezpečí se informuji navzájem. Slyšel jsem jejich zprávy.“

„Jak? My nic neslyšeli.“

„Vám je přenosové médium... cizí. částice, které nezaznamenáte. „

„Mohl bys nás to naučit.“

„To nesmím.“

„Proč?“

„Nejsem si jistý... mám zadány přesné směrnice. Proč právě ty a ne jiné, to... často jsem o nich přemýšlel. Můžu hádat. Například si myslím, že cílem mého putování jste vy.“

„Tak zůstaň.“

„Jen je zpravím o vaší existenci. Zřejmě aby věděli, že jednoho dne přijdete.“

„A proč ne...“

„Proč vás neprostuduji důkladně? To je riskantní. Váš druh je vzácný. Viděl jsem tisíce zničených světů. Války, sebevraždy, kdo ví? Pro mé stvořitele jste mor, jedno procento galaktických kultur, jež nesou šéme chaosu.“

„Jste vzácní. Mí stvořitelé, chápete, byly stroje jako já.“

Nigel měl pocit, že se vznáší v prázdném sále bez vzduchu. Podíval se na Měsíc. Spatřil jeho zbrzděnou kůži v novém světle, uviděl neznámé těleso, zdobené náhodně rozházenými pravidelnými kruhy.

Zhluboka se nadechl. „Potom jsou hvězdy...“

„Obydlené stroji, nástupci vymřelých organických kultur.“

„Počítače žijí věčně?“

„Dokud je nenajde forma života na bázi uhlíku. Strojové společnosti nedokáží reagovat na směs mozků a žláz. Nemají evoluční mechanismy, které by jim pomohly přežít, dokáží se jen skrývat.“

Nigel se zasmál. „Schovávají se tam“

„A učí se. Vyslaly mě. Na poušti jsem se od tebe hodně naučil.“

„A od Alexandrie,“ zašeptal Nigel.

„Ano.“

„Kde... kde je teď? Byl jsi s ní spojený tak, jako ještě nikdo, když...“

„Strojové civilizace - pár jsem jich navštívil, i když žádná nebyla tak složitá, aby mě vyrobila - dokázaly, že dezintegrace struktur se rovná ztrátě informace.“

„Chápu.“

„To však platí jen pro stroje. Organické formy přebývají zároveň ve vesmíru věcí i v universu esencí. Tam my nemůžeme.“

Nigela přepadl třas, přetlak energií. „Universum esencí...?“

„Jste samovolným produktem vesmíru věcí. My ne. To vám zřejmě dává... okna. Stěží jsem dokázal monitorovat vaše soukromé přenosy, jsou plné odboček, spontánních cest, nuancí...“

„Zatracenci mluví s cesty.“

„Ne.“

„Ale vždyť my jsme zatracení! V porovnání s tebou.“

„Trvanlivost? Osm set tisíc vašich let - tolik jsem zatím napočítal - rozhodně nestačí. Váš čas je krátký a plný, barevný. Můj... někdy v té věčné noci křičím.“

„Dobrotivý bože.“ Ztichl. Hlas přešel v hluboký bas a začal se v kajutě odrážet ozvěnou. „Chtěl bych tvoje léta, říkej si, co chceš. Smrtelnost...“

„Je koření. Vzácné.“

„Přesto...“

„Nejste zatracení.“

„Možná jsme zatracení klikaři.“ Nigel se vesele rozesmál. „Ale stejně jsme zatracení.“

„Co to bylo za zvuk?“

„Hm, smích.“

„Aha. Koření.“

„Ach.“ Nigel se usmál. „To máš tak slabou chuť?“

Po dlouhé odmlce hlas odpověděl: „Asi ano. Každý z vás se směje jinak, nedokážu to poznat ani předvídat. Možná je to důležité mnohé mi zůstává skryto. Nejsem k tomu uzpůsoben.“

„Vyrobili tě, abys...“

„Naslouchal. Občas se hlásil. Probouzím se u každé nové hvězdy. Provádím své funkce. Souhrn ale není víc nebo méně než částí, je jen jiný... Nedokážu to vyjádřit vašimi slovy. Mám... mám sny. A to, co jsem od vás získal, je moje. Chutě. Vaše umění a způsob myšlení. Zajímají jen mě. Esence? Nechtěli je, světomysli je asi nepotřebují. Ale já... schovávám si je pro chvíle tmy.“

Perla mizela, stahovala se do sebe. „Měj se tam dobře.“

„Kdybych fungoval, jak mě navrhli, tvé přání bych nepotřeboval. Letěl bych nocí naslepo. Jsem ale - ta část, která s tebou mluví - výsledek náhody.“

„To my všichni.“

„Leda nepřímo. Zachytil jsem identifikační signál... ty ale najdete brzy sami. Je mi jasné, že toho po tobě jiní lidé budou spoustu chtít.“

Nigel se usmál. „Vyplašil jsem křepelku. Fajn. Podají si mě.“

„Nemohou tě okrást o esence.“

„Tím myslíš tuhle zkušenost? No, to asi ne. Takže si dáme sbohem?“

„Myslím, že ne.“

„Co?“

„Znám množství... animálních věrouk. Podle některých není ani jeden z nás plodem náhody a za jiných okolností se ještě setkáme. Třeba jsme všichni matematické položky a máme jen jeden součet. Funkční řešení. To není málo.“

Nigel nepřemohl přidušený smích.

„Musím si ten zvuk, smích, pořádně prostudovat. V tom je vaše věrouka. Opravdu mu věříte.“

„Cože?“

„Když vydáváte ten zvuk, zřejmě na chvíli chápete, jaké je to žít jako já, beze strachu z času. Tehdy jste nesmrtelní. Na chvíli.“

Nigel se rozesmál.

Nad podobaným Měsícem právě vycházel jasný srpek Země. Vesmír se rozložil v geometrické obrazce. Nespouštěl zrak z kotouče Šotka. Oblý tvar se hádal s pravoúhlým průzorem. Zamračil se a zkusil zachytit letmou myšlenku, pocit...

Šotek uháněl do noci. Za ním se valila Země, plná neklidného života.

Pult mu poskakoval hromadou neodbytných hovorů. Houston. Evers. Otázky. Nigela napadlo, jestli tu chvíli dokáže vysvětlit. Bude to jako Ikaros, možná horší. Veřejný průser. Pokrčil rameny.

Přihodilo se v chvíli, příteli milý, a tak tu jsme spolu ještě zas.

ČÁST PÁTÁ 2018

Jedna

Ten okamžik čistě rozdělil její život napůl.

Před chvílí poklidně letěla nad nerovnou stříbrnou krajinou Měsíce. Nesoustředila se, plánovala další trasu a žvýkala rozinky. Její saně sjížděly po spojených elipsách na přivrácenou stranu. Vycházela Země, zářivá křišťálová koule.

Náraz spíš cítila, než slyšela. Obzor se bláznivě naklonil. Zachytily ji pásy, saně začaly padat.

Zápisník odlétl, zaskřípalo železo o železo. Chytila knipl a nahodila manévrovací trysky. Pravá strana nešla. Na levém boku jich pár naskočilo. Pustila je naplno. Někde něco rachotilo, uvolněný kus. Saně sebou znovu škubly a zařízly ji pásy do těla.

Rotace se zmínila. Visela hlavou dolů a dívala se, jak ji nepříjemně blízko míjí vrcholek šedohnědé hory. Stále padala. Saně byly hranaté, samá kost a žádná kůže. Přední polovinu viděla a nezdálo se jí, že by byla poškozená. Naslouchala doslova kalhotami, neboť zvuky k ní z pilotního křesla přenášely dutiny skafandru. Poškozená je tedy zád.

Otočila se, zahlédla změt' drátů a za ní nádrž - a vtom si uvědomila, že dělá hloupost. Nikdy nic nezkoušejte dělat hlavou dolů, i kdyby vám zbývalo jen pár vteřin. A ona měla do dopadu s jistotou několik minut. Ať už se vzadu stalo cokoli - prasklo palivo? vybuchlo vedení? -, hodilo ji to na novou eliptickou dráhu směrem k nízkému pohoří na obzoru.

Znovu nahodila manévrovací trysky a saně se neochotně pootočily. Něco jí přitom tlačilo čumák dolů. Skončila, až když přední nárazník vyrovnala s obzorem. Odpoutala se a otočila.

Málem nedokázala uvěřit, že pravý zadní roh saní zmizel. Nebylo tam nic - nádrže, výztuže, zásoby, tažné zařízení, reflektor.

Chvíli nemyslela. Kam se to podělo? Jak to mohlo zmizet? Podívala se, odkud přiletěla, a napolo čekala, že uvidí hřib a hromadu trosek. Našla jen hvězdy.

Ozval se výcvik shýbla se a zapnula ruční řízení. Navigační program se stáhl. Protože počítač nevyhlásil poplach,

zřejmě byl stále přesvědčen, že pokračuje v rutinním selenografickém průzkumu. Nastartovala iontový pohon, upevněný na zádi pod saněmi, a ucítila, jak přede. Podívala se na obzor a zjistila, že se zase přetáčí. Vrátila se k řízení, trochu nešikovně, protože se jí skafandr zachytil o kšíry.

Ano - na kraji díry se dělá opar. Z nějaké trubky utíká plyn a otáčí saně. Narovnála je manévrovacími tryskami. Přidala ionty a zkusila odhadnout rychlost pádu. Podobaná krajina se jí hnala v ústrety. Podvědomě přitáhla knípl a zvedla špičku. Udělala to reflexivně, i když věděla, že na Měsíci jí plachtění nepomůže. Nevadí na Zemi by jí teď pomohla křídla, ale to už by byla dávno mrtvá pád by trval jen několik vteřin.

Iontový pohon jel na plný výkon, ale nezvládl nemožné. Znovu zkorigovala rotaci. Počítač automaticky zaměřoval tah motoru vzhůru, ale operoval jen v omezeném úhlu. Únik plynu se zhoršoval. Saně se třásly a táhly doleva.

Začala vyhlížet, kde přistane. Výbuch, nebo co to bylo, ji srazil dolů, ne do strany. Saně se stále držely původního kursu v ose dlouhého kamenitého údolí. Vpředu se tyčil jeho konec, zubatý hřeben špinavě šedivých kopců. Upravila rotaci, pečlivě se podívala, znovu zatočila.

Na úpatí hřebene se ve stínu něco matně lesklo. Bylo to kulaté, dóm zasazený do kopce. Záchraná stanice? Ne, znala mapy a věděla, že v okolí její trasy žádné stavby nejsou. Proto tu koneckonců byla - zakreslit krajinné prvky, prozkoumat zvláštnosti, zkusit navrtat vodu. Prostě udělat to, co nedokáže fotografie.

Sledovala budiky a nepřekvapilo ji, když jí radarový výškoměr sdělil, že padá příliš rychle. Iontový motor nepracoval naplno. Ano, palivo měl v jedné z chybějících nádrží. Neměla dost výkonu, aby se udržela ve výšce. Ve strašidelném tichu letěla údolím dlouhým jako kuželkářská dráha vstříc hnědým kopcům na obzoru. Cákance kráterů pod ní už byly jasně vidět bude muset přistát rychle.

Saně mířily přímo do hřebene. Odtikaly dvě vteřiny - už je počítala - než se rozhodla: raději to zapíchne do údolí, než později do strmého svahu. Rozhodnutí ji osvobodilo. Vyrovnala rotaci, pečlivě prověřila kšíry, naposledy se podívala na rozbitou zád'. Skála se jí hnala naproti. Ten dóm... aha, vlevo. U základů lesklé střepe. Trůnil na úpatí jako měděná brož.

Vybrala si plošinku a vyrovnala saně, jak nejlépe to šlo. Únik plynu už je roztácel takovou silou, že musela mít manévrovací trysky zapnuté skoro nepřetržitě. Najednou byla plošinka téměř pod ní, saně se točily, čumák mířil do země, příliš prudce, musí...

Ničivý náraz ji mrštil vpřed a pásy ji zachytily takovou silou, až měla dojem, že se saně překotí přes špičku. Zvedly se na čumák. Všude vířil prach a úpělo železo. Zád' v nízké gravitaci majestátně klesla. Nikka ucítila ostrou bolest v noze a ztratila vědomí.

Dvě

Opravdu je to ta stará Telegraph Avenue, pomyslel si Nigel. Uzavřeli ji a uchovali.

Líně se šoural širokou ulicí. Srdce legendárního Berke-ley stále sloužilo jako prostorná pěší zóna, jak si to pamatoval z roku 1994. Rozmarně si zahákl palce za kalhoty to mu bůhvíproč připadalo mladistvé. Ani odpoledne tu v květnu nebylo moc lidí, hlavně turisté u stánků se starožitnými suvenýry nedaleko Satherovy brány. Z bartcaru se jich za ním vyhnulo celé hejno. Hlavně Číňané a Bra-zilci, vesele se bavili, civěli, ukazovali si prstem. Všichni se zastavili u pamětní desky na místě, kde Leary dokonal při posledním zoufalém pokusu o hipické vykoupení, někteří si ji dokonce vyfotografovali.

S větrem ze Sanfranciské zátoky přiletěl pták a usadil se na větví eukalyptu. Když tu Nigel v roce devadesát čtyři studoval astrofyziku, Telegrafní sestávala hlavně ze špinavého betonu, ulepených hospod a syté vůně marihuany nebo tyčinek. Vonné tyčinky teď doutnaly v každém krámku. Ta umolovaná, hlučná Telegraph Avenue, kterou si pamatoval, byla teď na sluníčku kouzelná a klidná. Hezoučká, ale v nejhorším smyslu toho slova. Duch minulosti vyprchal. Studentský život se přesunul na sever od areálu, mezi sekvojové barabizny Berkeley navíc dávno přestalo být kotlem avantgardy. Telegrafní se stala balzamovaným pomníkem sebe sama.

Zarazil se: zamrzla v minulosti Telegrafní nebo Nigel i Walmsley? V šestačtyřiceti už stojí za to se nad tím zamys- :f let. Ale ne, ze dveří jednoho krámu se linula stará hudba. „Bílý králík.“ Gracie Slick, Surrealistic Pillow. V prvním vydání vzácný kousek. Obchod ale jistě pouští krystal, uškříbl se s puristickým pohrdáním znalce. Potěšení sběratele záleží především na takových detailech. Také ten kousek nepouští správně měl ho slyšet už z vedlejšího bloku. Nigela napadlo, co by si asi Jefferson Airplane pomysleli, když se jejich hudba hraje turistům. Obchodní komora jim provedla totéž, co o pár desítek let dříve New Orleans Jelly Roli Mortonovi.

„Zdravíme s novým dnem, pane!“ vybafl na Nigela za rohem Bancroftovy ulice nějaký mladík.

Nigel si uvědomil, že se příliš soustředil na Airplane, protože jinak by monotónní vyzpěvování Nových synů zaslechl včas. Šest mužů a žen se tu rytmicky pohupovalo, zpívalo a tleskalo. Čtyři pokračovali, jeden pár se vypravil na pomoc prvnímu.

Nigel kysele opáčil: „Vy si s tím nedáte pokoj, co?“

„Nedáme,“ odvětil muž sebevědomě. „Jsme tu, abychom oslovili ty, kdo ještě neslyšeli slovo.“

„Já už ho slyšel.“

„Takže jste věřící?“

„Ani náhodou.“

Přistoupila k němu žena. „Jsem zarmoucená, že se vám slovo nezjevilo ve správném světle. Jsem si jista, že vás dovedeme k Sjedenocnému duchu, když budete jen trochu naslouchat.“

„Koukněte...“

„Tak dojdeme plnosti,“ doplnila velkoryse. Jeden z mužů zvedl ceduli, na níž se střídaly nápisy: Univerzální zákon.

Nepochybný průvodce. Věčnosti. Zlatá jednota.

„Skrze Návštěvníka?“ nadhodil Nigel s lehkým úsměvem. Když už ho mají otrávit, alespoň se na jejich účet může trochu pobavit. V masmédiích byl Šotek znám jako Návštěvník, ale Nigelovi se naštěstí podařilo v celém tom humbuku téměř utajit svou tvář i jméno. Na veřejnosti NASA všechno hodila na nevyzpytatelné cesty mimozemšťanů. Nebylo na tom nic podezřelého, protože Šotek smazal všechny stopy svého rozhovoru s Nigelem, sotva opustil oběžnou dráhu Měsíce, a Nigel si nechal zaplatit za mlčení. Cenou byla samozřejmě Eversova hlava na stříbrném podnose a neochvějně postavení v NASA. Oficiální vyjádření pro tisk pravilo, že Šotek utrousil několik záhadných poznámek, poblahopřál lidstvu k zdárnému vývoji a uplatnil politiku nevměšování, aby nás příliš neovlivnil. Pár lidí ve vědeckých kruzích vědělo, oč kráčí, ale nemělo cenu něco zveřejňovat, dokud se nenajde vysílač v Maře Margi-nis. Nigel měl za to, že ať už jim z Měsíce do hovoru se

Šotkem vpadlo cokoli, dávno to zmizelo. Nebo zdroj špatně zaměřili v Maře Marginis nebylo nic umělého. Takže ten Nový syn, co mluvil o Návštěvníkovi - Nigel se odpojil, sotva zaslechl slova „transcendentní“ a „éterické kosmické spojení“ -, nevěděl o skutečném stavu věcí skoro nic. Byli tak zaujatí rozhlašovaním zázraku, že jim ani nedošlo spojení mezi Šotkem a Alexandriiným zmrtvýchvstáním. Nigel z ní rozhodně nechtěl mít parodii moderní svěťce, Madonu z Rakety.

„Vy nesouhlasíte, pane?“

Nigel, příjemně vyhrátý odpoledním sluníčkem, se snažil vzpomenout, co misionář říkal. „S tím božským původem?“

„Je to fakt jasný, když se na to podíváte ze správného úhlu,“ řekl muž.

„Jakpak to?“

„No, že Návštěvník potvrdil Nové zjevení.“

„Ono ho předpovědělo?“

„Samozřejmě ne doslovně.“ Muž soustředěně zašermoval obočím. „Zjevení ale často mluví o mnohosti života, i když vědci to dávno vzdali.“

„Chcete tím říct, že přestali hledat signály z vesmíru?“

„No jo. Vědci ztratili víru. Zjevení je usvědčilo z omylu.“

Nigel mimoděk přemítal, co by si pomysleli, kdyby se dostali k pravdě o Šotkovi. „Takže je život běžný?“

„Je to nektar božského díla. Přirozený výsledek vývoje všehomíra.“

„Takže jsme úplně přirození?“

„Jsme ovoce vesmíru.“

„A Návštěvník—“

„Něco jako pozdrav. Milé gesto. Ale naše evoluce s ním nemá vůbec nic společného.“

„Proto prosazujete sociální programy a stavíte se proti výzkumu Měsíce?“

„Je to složité, ale v zásadě ano.“ „Jako o dvě hodiny kratší pracovní den.“ „Náš Řád vyžaduje, abychom získaný čas věnovali společné meditaci. Chceme volno na duchovní cvičení.“

„A na flákání.“

„Je nám to líto. Musíte uznat, že víra je důležitější než...“

„Obrana proti účinnějším ekonomikám jaké mají Brazílie, Čína nebo Austrálie?“

„Je na čase zapomenout na minulost hmotných zájmů. Ne ji uctívat. Povstat...“

Čtyři zpěváci se otočili a zatleskali rukama. Nigel si všiml, že k nim ze zvědavosti míří skupinka turistů. Noví synové spustili kolovrátek.

„Nemilujete Boha, pane?“, zazpívali jednohlasně. „To je mi dost...“

„Bůh je Otec. Milujeme Otce, vytvořila nás Jeho ruka,“ vyzpěvovali misionáři.

„Otcové nedělají děti rukama,“ snažil se je přervat Nigel.

„Milujeme vesmír. Vesmír je láska.“ „Milujeme tě, bratře,“ kvílela žena. „Milujeme ho! Milujeme ho!“

Odmlčeli se. „Nemohli bychom zůstat přáteli?“, nadhodil Nigel do ticha a odporoučel se.

Proklouzl smečkou zvědavých turistů do aleje hubených sekvoji na ose promenády. Snažil se je odrážet vtipkováním, ale kdyby šly ty hnidy za ním...

Spatřil ji a srdce se mu sevřelo. Ztuhl v půli kroku, zahleděl se na linku čelisti, hladké vlasy, drzý nos, lehce ohrnutý ret - vtom se otočila do výlohy a iluze pominula. Nebyla to Alexandrie. Už ji takhle viděl popáté, vždy v tváři cizí ženy. A jen tehdy si mohl její rysy připomenout jinak než ve zkamenělé vzpomínce fotografií. Kdyby měli děti, bylo by to jiné zachovala by se mu její ozvěna. Děti, ano, někdy jen parodie svých rodičů, ale přesto představovaly nějaké spojení, most přes propast času.

Nigel se otřásl a šel dál.

Snažil se najít zbytky Telegrafní, jak ji znal. Celý svět bude stejný, nový, neznámý a odrzažený od vlastní minulosti. Lidé se asi snaží zapomenout na krize. Vzpomínají na padesátá a šedesátá léta dvacátého století, osmdesátá a devadesátá přeskakují. Na opačnou stranu od skutečnosti utíkali Noví synové. To samozřejmě přejde, kyvadlo se vrátí. Už se drží nad vodou pár desítek let.

A totéž, napadlo ho, když si vrazil ruce do kapes a přidal do kroku, platí i pro mě. Ichino měl možná s tím odchodem na odpočinek pravdu. Nigel věděl, že by se neměl nechat ovlivňovat cizími myšlenkami - Ichino je koneckonců o devět let starší a má úplně jinou perspektivu -, ale po té záležitosti se Šotkem spolu trávili většinu času. Spolupracovali na kódech, které by Šotka ve vesmíru dohnaly. Pokračovali ještě dlouho poté, co NASA vzdala veškerou snahu, neboť Nigel si byl jistý, že když bude na Šotka mluvit osobně, odpoví. Naděje se ale nenaplnily, čas je zavál...

Poslední dobou ho taková nálada popadala častěji, nedokázal z hlavy vyhnat vzpomínky. Když začne žít minulostí, bude ztracený, ale v přítomnosti postrádal jakoukoli energii. Věděl, že se nechává unášet s proudem. I ty nejnapjatější

okamžiky - Ikaros, poslední týdny s Alexandrií, posedlost v poušti - se mu rozplývaly. Nemělo cenu si říkat: Vzpomeň si na tu cizost, na to vzrušení. Mrtvá léta uplývala, stěny mezi nimi praskaly a vpouštěly do nich stále více bledé přítomnosti. Ať hledal cokoli, tápal v mlze.

Pokrčil rameny, ponořený v myšlenkách. Když zahnul za roh, něco mu padlo do oka.

Obloha blikla. Podíval se na sever. Nad univerzitními budovami a berkeleyjskými kopci se vysokou oblačností prodrala žlutá zář. Nigel ji pozorně sledoval. Za chvíli pohasla. Bylo ticho a ve vzduchu rostlo napětí. Na Nige-la padla tíseň.

Prohlížel nebe. Už na něm nic zvláštního nebylo. Nad sanfranciským smogem svítil srpek měsíce.

První to uviděl komerční satelit 64A, přezdívaný Nebeský čmuchal. Na oběžné dráze v 314 kilometrech letěl nad severozápadními lesy. Z takové výšky - z hvězdného hlediska je to pouhý chloupek - vypadá Země jako změt mraků, strakatých hnědých pevnin a jiskřivých oceánů. Po člověku ani stopy. Žádná šachovnice polí, žádné dálnice ani velkoměsta. Z takové dálky jsou neviditelné.

Směna, která měla toho dne na monitorech Nebeského čmuchala službu, ale oranžové vajíčko nad lesy viděla zcela zřetelně. Zrodilo se z jasného záblesku. Strakaté vejce se nadýmalo, šarlatová spalující stěna zkázy. Puchýř se nafoukl, oranžová vychladla do červené. Vajíčko se roztáhlo do disku a konečně nabylo zlověstného tvaru obrovského hříbu. Pod nohou šlehal plameny. Přes pralesy se přehnalo hluboké dunění. Na zemi utíkala zvířata a lidé nevěřičně obraceli zraky.

Tři

Znovu jí to proběhlo před očima. Toho odpoledne hráli jako obvykle s Tošim sanshi, pak se rychle osprchovali a zaskočili na drink do nedaleké kavárničky. Toho dne na ně ale u baru čekala Alice a společně s Tošim před ní roztřeli historii svých kradmých schůzek ve vypůjčených bytech, zaobalenou pozlátkem údajných láskyplných ohledů, bude to tak lepší, Nikko, jsme přece dospělí, chápeš, nejde tu o sex a tak dále a tak dále. Vrátila se domů a pečlivě uložila pátku na sanshi a všechno oblečení. Znovu se osprchovala. Vypila něco teplého a silného, už si nevzpomněla co. Pak ji napadlo, že se na chvíli natáhne, a přesně si vzpomínala, jaké to bylo padat do postele, tak nezměrně dlouho. Když vzpomínala na Tošiho, myslela na pád. To byl konec, raněné srdce zapadlo do zapomnění. Zůstala v posteli tři dny, nevstávala k jídlu, když někdo telefonoval ani když zvonil u dveří, namlouvala si, že je nemocná, nadávala si, že v baru neřekla ani slovo, že byla milá, chápavá a usměvavá jako vždy. Jen přikyvovala, když jí to vykládali, kývala, chápala a celou dobu padala do toho černého víru, padala...

„Alfons volá Nikku Amajhiovou. Alfons...“

Pomalu se vyhrabala ze vzpomínek. Pavučiny paměti zmizely. Zavrtěla hlavou. V noze jí pulzovala bolest a Nik-ka končetinu protáhla to ji zabořilo ještě víc. Podívala se a uviděla nad stehnem ostrý výčnělek. Propustná elastická tkanina kombinézy ale zůstala neporušená a tak pod ní má nejspíš jen ošklivou podlitinu. Zasažela rukama a vysílačka naskočila.

„Tady Nikka. Jsem na pozici...“ přečetla souřadnice „...z neznámých důvodů. Něco mi ustřelilo zadek saní.“

„Zranění?“

„Snad ne.“

„Před pár minutami jsme zachytili vaše volání o pomoc. V blízkosti nejsou žádné saně, ale jedna průzkumná loď už k vám zamířila. Je vcelku blízko a myslím, že u vás za chvíli bude.“

Nikka si najednou něčeho všimla a ztuhla. „Počkejte. Něco zkontroluju.“ Pár minut rychle a mlčky pracovala, pak se odpoutala a kulhavě se vydrápala po saních dozadu prohlédnout spoje. Za chvíli byla zpátky.

„Doufám, že si ta průzkumná loď pospíší.“

„Proč? Co se stalo?“

„Jenom jsem zkontrolovala zásoby kyslíku. Mám asi padesát šest minut.“

„To je vaše nouzová láhev? Co se stalo se zbytkem?“

„Nebylo to hladké přistání. Ulomila jsem podvozek a sešrotovala před.“

„Tak ho dobře prohlédněte.“ Hlas z Alfonse zněl náhle napjatě.

Slezla, vzala si univerzální klíč a chvíli se hrabala v přední části saní. Našla jen změt plátů a drátů. Dosáhla na stopu od kyslíkových nádrží, ale dál ne. Kombinéza ji neomezovala v pohybu a Nikka věděla, že několik prstů možná prostrčí blíž ke kyslíku, ale v takovém úhlu stejně nepovolí ventil. Většina tlakových lahví při nárazu praskla, ale ve dvou ještě mohl být plyn. Pár chvil se ještě vrtala v přídí, na chvíli si odpočala a pak začala znovu. Nic se ani nehnulo.

„Alfons.“

„Přijem. Stopětka by tam měla být za deset minut.“

„Výborně, bude se hodit. Dýchala jsem ze zásobníku na přídí. Vyprázdnil se, sotva jsem přistála. Asi jsem ztratila vědomí. Počítač mě přepnul na nouzovou láhev a z té dýchám. Přídíové zásobníky jsou smáčknuté mezi roury a nárazník. Čumák se složil napůl.“ Nikka zvedla oči k nebi. „Už bych tu stopětku měla...“

Spatřila jasný záblesk. Z měděného dómu před ní cosi vylétlo a zmizelo v dáli. Nad obzorem něco explodovalo a ohnivá koule za pár vteřin zmizela. „Něco...“ začala Nikka.

„Ztratili jsme tu průzkumnou loď, stopětku. Zmizel nám signál.“ Následovala změt hlasů. Nikka tiše pozojovala velký dóm, asi tři sta metrů daleko. Byl ohromný, rozhodně umělého původu, matná smáčknutá koule zasunutá do svahu. Blesk se objevil někde u její paty.

Alfons se ozval až za několik minut. „Obávám se, že něco...“

„Nechtě si ty ohledy, já vím. Viděla jsem to. Ta loď už není.“ Popsala dóm. „Viděla jsem, jak vystřelil na obzor, zhruba do souřadnic...“ odhadla čísla a nadiktovala je „...a strefil se. Totéž muselo sejmut i moje saně. Lidi ve stopětce

neměli takové štěstí.“

Ticho tepalo výrony sluneční energie. „Nikko, podívejte, my tady vůbec nevíme, oč běží. Co je ta věc zač?“

„Hergot, to já nevím.“ Odmlčela se. „Ne, počkat, je jenom jedna možnost. My nic takového určitě nepostavili. Je to veliké a vypadá to jako koule, která tu ztroskotala. Myslím, že má něco společného se Šotkem.“

„Šotek po sobě nic nezanechal.“

„Můžeme si být jistí? A třeba to tu bylo už předtím. Ten signál, co se o něm Šotek zmínil, něco z Měsíce, pamatujete? Třeba to bylo tohle.“

„Třeba. Podívejte, tohle nemá smysl. Musíme tam někoho poslat, aby tu věc prohlédl a vyzvedl vás. Z toho mám strach. Ztratili jsme spoustu času a asi se k vám nikdo nedostane, i kdyby ho nic nesestřelilo.“

„To jsem si myslela. Zbývá mi tak půl hodiny.“ Nikka ta slova vyslovila, ale uvěřit jim nedokázala. Půlhodina je nic, dlouhý telefonát, televizní zprávy.

„Proboha, musí existovat nějaké řešení. Podívejte, celý čumák je sestrojený tak, aby se při nárazu poskládal. Nemůžete ho kus odmontovat, abyste se k těm lahvím dostala?“

„Rozmontovat jde, jenom když je rovně. Páčila jsem za všechno a nejde to.“

„Těch třicet minut vám stačí, když se budete pohybovat a pracovat. Navíc je to průměrná hodnota. Nechcete si prostě lehnout a pustit to z hlavy?“

„To nepůjde. Možná si tím prodloužím život o padesát procent, ale myslíte, že se uklidním?“

„To je pravda.“ Rozhostilo se ticho.

Už nebylo co říct. Prostá aritmetika dá vždycky stejný výsledek, ať berete vzorec z kteréhokoli konce. V nářadí nebyl autogen a tak nemohla příd' rozřezat.

Alfons něco vykládal, ale nedokázala se soustředit. Seděla a dívala se na jasně ozářenou spící krajinu kráterů a rozházených balvanů. Brzy - ani ne za hodinu - bude spát s nimi. Připadalo jí tak neuvěřitelné, že hned za sklem helmy, palec od nosu, má naprosté vzduchoprázdno, naprosté ticho, naprostou smrt. Je jen bublina plynů a tekutin, pižma a ostrých solí, svalů, instinktů a života. Od mrtvého světa ji dělí jen tenká kůže a brzy ani ta ne.

„Nikko Amajhiová. Nikko Amajhiová.“

„Jsem tu.“

„Snažili jsme se něco vymyslet, ale...“

„Na nic jste nepřišli.“

„Nemáte v saních něco nepředpisového? Je to zakázané, ale třeba jste si vzala autogen nebo nějaké nářadí navíc...“ NP

”

„Hm...“ tehdy se do hlasu vkradla naléhavost. „Podívejte se kolem. Třeba narazíte na něco...“

„Počkat.“ Nikka začala horečně přemýšlet. „Ten čumák sama nezvednu ani náhodou. Víte, proč mě vzali k průzkumu - jsem lehká a malá, takže ušetřím palivo. Hrubou silou nic nezmůžu.“

„Počkejte... Nikko, zrovna nám brnkli ze Země. Na severozápadě Spojených států došlo k fúzní explozi. Nejspíš nejde o útok. Spíš nehoda.“

„No a? Co je mi do toho?“

„Můžeme...“

„Já tady umřu, vy pitomci!“

„Nikko, podívejte se... Jde o to, že Země po nás chce, abychom sledovali provoz ve vesmíru. Pokud nějaká z mocností začala... no, na tom nezáleží. Budeme tu mít spoustu práce, ale pomůžeme vám, jak jen...“

„No výborně. Tak už držte hubu. Napadlo mě... Ten vrak je na první pohled loď, možná mi pomůže. Vlezu dovnitř. Třeba najdu...“

„Samozřejmě, zkuste cokoli...“

„Nejspíš mě na fleku usmaží. To je ale pořád lepší než... Jdu tam hned.“

Odpojila ho, než stačil něco namítnout. Dojít tam ne, běžela, protože zas o tolik kyslíku víc nespotřebuje. Zrychlil se jí puls, tělo zaplavila energie. Dobře že je zase nohama na zemi, volná, ne svázaná v raněném ptáku.

Nechala se tak unést nadějí na záchranu v měděné kouli, že ji náraz do ničeho zastihl zcela nepřipravenou. Nosem narazila do průzoru a zacákala ho krví. Upadla jak široká, tak dlouhá.

Posadila se a potřásla hlavou. Něco jí zvonilo v uchu medikit ucítil krev z nosu. Stiskla knoflík vzadu na helmě a podavač jí k ústům přisunul srážlivou pilulku. Spolkla ji, ucucala vodu a zamyslela se.

Nedokázala se soustředit. V hlavě jí hučelo a v krku škrábalo. Náraz jí vzal jistotu, přesto se donutila vstát a zkoumat dál.

Napřed byla přesvědčená, že zakopla, ale podle stop zjistila, že ji něco odhodilo. Do něčeho narazila. Ale nic neviděla...

Udělala krok vpřed, natáhla ruku a ucítila odpor. Přejela po překážce dlaní několik metrů na obě strany. Něco neviditelného - málem se při té představě rozesmála - ji tlačí zpět. Ne, netlačí, prostě drží na místě. Je to pevné, je to zed'. Odtáhla ruku a podívala se na dlaň. Rukavici hyzdily oranžové a hnědé skvrny.

Napůl z opatrnosti, ale hlavně proto, že si potřebovala pročistit hlavu, se Nikka otočila a vykročila zpátky k saním.

Neviditelná zed' stála přinejmenším sto metrů od domu a Nikka začala tušit, o co jde. Ze saní vytáhla uvolněný nosník a vrátila se. Natáhla tyč před sebe, dotkla se stěny a zatlačila. Ne, není to tvrdá zed'. Cítila, jak hradba pruží a odpor postupně sílí. Držela ji v nejzazší pozici. Nic se nedělo. Po chvíli nosník odtáhla.

Konec hliníkové tyče vypadal rozpitý. Roztavil se. Ta překážka nějak předává teplo všemu, co na ni zatlačí.

Netrpělivost vystřídal strach. Opřela tyč o stěnu, otočila se a vykročila. Neviditelná zed' nikde nekončila. Po pár minutách chůze se zastavila a ohlédla. Její stopy opisovaly rozmáhlý oblouk s dómem uprostřed. Zamrkala, protože jí do očí tekla pot. Nezbyvalo jí než pokračovat. Šla dál a opisovala křivku neviditelné zdi, dokud nedorazila ke skalnatému

srázu na úpatí kopce. K domu nebyla o nic blíž a minuty utíkaly.

Otočila se a vyrazila zpátky k saním. V suti jí podklu-zovaly nohy. Uvědomila si, že se k domu nedostane a že už jí nic nepomůže. Pomoc byla daleko. Nemela možnost dostat se k záložnímu kyslíku, pokud v lahvích vůbec nějaký zbyl.

Při pohledu na rozbitou loď jí popadla hrůza a zoufalství. Cizí. nepřátelský.

Znovu klopýtla, zaryla špičkou do prachu - je to první známka nedostatku kyslíku? Kousla se do rtu. Napřed prý stoupne obsah oxidu uhličitého na ten plíce reagují spíš než na nedostatek kyslíku. Překročila okraj malého kráteru. Na jedné straně byla hrana prolomená balvanem. Nikka se na něj posadila. Uvědomila si, jak funí. Dech jí kysele čpěl.

Doufala, že to značí vyčerpání a ne něco horšího. Kolik jí zbývá času? Podívala se na hodinky a zkusila odhadnout, kolik vydychává vzduchu. Ne, na to se nemůže spolehnout. Běhala, pracovala - může jí zbývat stejně dobře deset jako dvacet minut.

Připomněla si školení a křivky odkysličení. Byly vzdálené a neskutečné. Praskají vlasečnice, srdce zrychluje -samá slova.

Zamračila se. Nezbyvá jí než posadit se a čekat na smrt. Kvůli tomu sem vlastně přišla, aby se něco dělo. Kdyby vstala a řekla, že tu práci nechce, neposlali by ji sem. Měla úžasné reflexy, to ano, byla lehká, splňovala spoustu dalších kritérií. Nikdy ale nepřestala být nesvá, jako by jí scházela nějaká schopnost, kterou ostatní měli. Možná obyčejnou manuální zručnost... byla slaboproudař-ka, ne montér.

Měla však vzdělání, dokázala za letu najít místo pravděpodobného výskytu vody a pak ho zmapovat. Byla mladá, vytrvalá a spolehlivá. Tak začala s lety, zvykla si na ně, sama si určovala mise a měla radost, že je svobodná a pohyblivá i ve světě, kde ostatní tráví většinu času zavření v těsných laboratořích, zahrabaní deset metrů pod šedým měsíčním povrchem.

Mám letět půl milionu kilometrů, řekla rodičům, abych pak byla zavřená v díře? Abych si nic neužila a nic neviděla? Tak uvažovala a zapomněla na nebezpečí.

Nebylo těžké vklouznout do rutiny, stejně snadné jako naučit se létat se saněmi, zapsat si do paměti zelenou mapu, připravit se.

Dole na Zemi to bývalo s Tošim úplně stejné. Byla si jím jistá, jako by Alicia neznamenal vůbec nic, ale stačilo jí lusknout prsty a dostala ho. Nikka jí ho nechala, připadalo jí lepší všechno s úsměvem přejít, stejně jako když ji poslali na Měsíc, a teď umře, vydechne naposledy, protože se nerada hádá, protože na to prostě nemá nervy...

Pomalou, nesmírně pomalu vstala. Nápad se teprve začínal líhnout, ale zvolna mu dala jasné obrysy.

Dokáže ale uzvednout saně? Nikdy to nezkoušela. Půjde to nějak? Na Alfonsu by to věděli, mají s takovými věcmi zkušenosti, může tam zavolat... ne, nesmysl, na to nemá čas. Otočila se a rozvážně vykročila, aby neplýtvala energií.

Pod botami jí křupal prach a cestou nespouštěla oči ze saní.

Detaily se ztrácely ve stínech, ale viděla, že spoje zůstaly neporušené. Saně byly stavěné na rychlé rozebrání, do opravy chodily po segmentech.

Zvednout je? Nesmysl, váží skoro tunu. Nikka se pustila do práce. Rozpojila potrubí i vedení a odmontovala nádrže.

Pracovala rychle, metodicky, při každém pohybu šetřila silami. Rozpojila všechny záklopky a vzpěry. Pojistky odskočily a snadno se rozlomily vejpůl. Zhmožděná příd' dopadla na zem.

Kola podvozku urazila při přistání, ale čumák byl lehčí než zbylé dvě třetiny lodi většina hmotnosti se soustředila v iontovém pohonu.

Nikka přešla k nárazníku a našla pevné chyty pro ruce. I v nízké gravitaci se dokázala zapřít nohama. Pořádně příd' uchopila a zabrala. Příd' se zaklínila za kámen, ale záhy sklouzla do prachu. Nikka zafuněla a popotáhla ji o další kousek. Po prachu klouzala hladce a na jedno zatáhnutí ujela několik metrů.

Postupně ji dotáhla ke svahu. Vždy zabrala, postoupila o dva kroky, rozhrnula prach pod nohama, zapřela se a znovu zabrala. Bolela ji záda, ruce i nohy. Vzduch už skoro nešel dýchat a vířil jí v helmě jako těžká mlha. K neviditelné hradbě to byla dlouhá a únavná cesta, ale blížila se k ní s každým krokem a za chvíli jí příd' ani nepřipadala těžká. Málem měla pocit, že slyší, jak mosaz skřípe o kamení.

Mohla zavolat na Alfons. Měli by vědět, co dělá. Ale dóm najdou, ať sem dorazí včas, nebo ne. Byla úplně sama a život jí nikdo nezachrání.

Než Nikka dorazila k neviditelné hranici, ztěžka supěla. Narazila do ní a znovu uhodila nosem do skla. Vzpomněla si, jak jí z něj tekla krev, a poprvé si uvědomila, že ji má zaschlou v chřípí. Měla dojem, že se to stalo před lety.

Zastavila, prohlédla nádoby s kyslíkem a hned vyřadila všechny na první pohled prasklé nebo proražené. Na jednom konci byly dvě napohled nedotčené, ale na tlakoměry přes zkroucené železo nedohlédla. Chvilíčku zaváhala, vzala nosník, zapáčila pod saněmi a přimáčkla je ke zdi.

Nemohla si být jistá, že to zabere. Hliníková tyč se roztekla, ale ocel a slitiny třeba nepovolí. Zapřela se a ještě víc přitlačila na stěnu tu část přídě, kde zůstaly neporu-šené láhve. Ve větší gravitaci by saně nenadzdvihla ani fl pákou, ale tady to šlo. Prasklo jí v rameni.

Záda jí ožářil oheň. Přes nárazník žádnou změnu necítila, ale vtom příd' sklouzla doleva. Přeshlápla si, posunula | páku a uviděla, že po neviditelné bariéře stéká tmavá tekutina. To musí být tekutý kov! Nikka se opřela do nosníku a ještě vystupňovala tlak.

Po chvíli se předeek saní začal spékat. Zkroucený kov povolil napřed na jednom místě, pak na jiném. Po stěně se znovu lině rozběhl čúrek taveniny. Do vakua se rozptýlily výpary a okamžitě zkondenzovaly v kalužinkách na prachu. Saně se znovu naklonily, Nikka pokaždé přenesla váhu a změnila směr páčení.

Přes opocení průhled odhadovala, kolik kovu se už odtavilo, a podle toho přizpůsobovala tlak. Vzduch už šel těžko dýchat. Pozornost udržovala jen s nejvyšším vypětím. Občas zvedla oči k pomuchlanému měděnému dómu. Ještě před hodinou o něm nevěděla, ani ji nenapadlo, že by při selenografickém průzkumu narazila na něco tak podivného a cizího.

Pokud se dostane z té bryndy, zjistí, co to je a proč to kolem sebe má štít. Obranné systémy možná už nevědí, co dělají. Saně znovu sklouzly a Nikka je rychle vyrovnala. Tekutý kov teď tekla proudem, nad saněmi se sbírala mlha. Zdeformované železo zvolna povolovalo a odtékalo v posledním záběru roztála i poslední překážka v cestě ke kyslíkovým lahvím.

Nikka odhodila vzpěru a zuřivě saně přelezla. Zatáhla za nádoby s kyslíkem, ale nepovolily. Sklonila se, ucítila, jak se jí krev žene do hlavy, a pokusila se zaostřit. V lůžku je držela poslední trubka. Nikka za ni marně škubala. Trubka držela pevně.

Přelezla zpátky za nárazník a našla vzpěru. Když ji položí přes kámen - tady je - a trochu nadzdvihne před, tak... ano, zvedla se a téměř spočinula zaseknutou trubkou na neviditelném štítu. Zapřela traverzu, vlezla pod saně a zabrala vši silou. Napínala svaly, až se konstrukce konečně zhoupla. Přimáčkla jí pravé předloktí ke zdi.

Musela se rozhodnout - pustit trubku a začít znovu, nebo si nechat spálit ruku. Rozhodla se pokračovat. Trubka už byla rozpálená, z tajícího železa padala pára. Přetočila ruku, jak jen to šlo, aby jí ulevila, ale vytáhnout ji nedokázala. Čekala, znovu přeshlápla a nespustila oči z roury. Ostré konce se začínaly slévat. V pravé ruce ztratila cit. Zkusila pohnout prsty a ruka se trochu probrala. Nikka se zapřela a zatáhla ze všech sil. Trubka se pomalu ohnula a z úchyty vypadla kyslíková láhev.

Nikka lapala po dechu. Čapla bombu a odjistila bezpečnostní ventil. Ručička rozbitého manometru se nepohnula. Přitiskla na ventil palec a necítila žádný tlak. Láhev byla prázdná. Nedovolila si ani chvíli zoufat a hned se natáhla po druhé nádobě.

Trubka ji stále držela v úchytech, ale šla vyprostit. A je po mně, pomyslela si Nikka. Víc mi jich už nezbyvá. Odjistila ventil a tlakoměr naskočil. Bez váhání si láhev hodila na záda a automaticky sešroubovala spoje.

Zalil ji chladný stejnoměrný proud vzduchu. Zhroutila se na před a zapomněla na neviditelnou hradbu, rozpálené železo i jasné slunce nad hlavou. Láhev jí stačí přinejmenším na tři hodiny. Když se nebude hýbat, Alfons to třeba stihne.

Něco ji zabrnělo na pravém zápěstí a Nikka zvedla ruku před oči. Spáleným plastiformem prosakovala krev.

Brnění přešlo v tupou bolest. Krev jí od zápěstí stékala na loket. Nehybně ležela. Krvácí do vzduchoprázdna.

Kombinéza jí přiléhala na tělo, takže ve zbytku těla necítila úbytek krve.

Před očima se jí krev seběhla v několik kapek a ty prošly varem. Z ruky jí stoupala pára.

Tupě ji sledovala. Vystavení vakuu znamená smrt. Jak dlouho to trvá? Náhlý pokles tlaku by měl způsobit dusíkovou narkózu. Jak dlouho? Minutu, dvě? Zhluboka se nadechla a vzduch jí chutnal. Pročistil jí hlavu znovu se podívala na dóm. Tyčil se nad ní.

Krev proti kovu. Život proti stroji. Zvedla nohy a skulila se z přídě. Zalehly jí uši, klesají tlak. Ke zbytku saní to má sto metrů. V nářadí najde izolepu, organické náplasti - něčím musí ránu zavřít.

Udělal krok. Obzor sebou bláznivě škubl a Nikka málem ztratila rovnováhu. Sto metrů, jeden krok za druhým.

Soustředit se vždy na ten jeden. Jeden krok za druhým.

Znovu jí zalehly uši, ale to už šla. Do prachu padaly šarlatové kapky. Bolest se změnila v rozpálený rozen.

Uklouzla, ale hned zachytila rovnováhu, a v té chvíli se ohlédl. Tichý neosobní dóm trůnil přímo nad ní. Sotva za hodinu jí provedl tohle všechno, přivedl ji na pokraj smrti možná umí víc. Teď už je znovu paní svého osudu, i Nikdo si s ní nebude dělat, co chce. A rozhodně neumře.

Čtyři

Pan Ichino odložil chlebník a lehl si do trávy. Ruce si dal za hlavu a zadíval se do koruny stromu, jenž v poledním vánku ševalil větvemi. Po panu Ichinovi tančily skvrnky slunečního svitu. Byl smířený se světem, protože konečně učinil dlouho odkládané rozhodnutí. Choval podezření, že Nigel mu z Houstonu telefonoval, aby jeho rozhodnutí zvrátil, ale pokud tomu tak bylo, zavolal pozdě. Dopis pana Ichina si už prokousával cestu skrytými kanály a za měsíc bude po zaměstnání zbývající léta už ho nebudou tak tížit. Nezáleželo na tom, kolik mu jich ještě zbývá, i když nemoci ze znečištění znepokojivě přibývalo. Nikdy nekouřil a hlídal si stravu, aby...

„Promiň, že jsem se zpozdlil,“ ozval se shora Nigelův hlas.

Pan Ichino líně zamžoural a probral se ze zamyšlení. Přikývl. Nigel se posadil vedle něj.

„Dostat se sem z letiště trvá celou věčnost.“

„To vidím.“

„Cestou jsem něco zakousl,“ poznamenal Nigel a ukázal na chlebník pana Ichina. „Klidně jez.“

Pan Ichino se posadil a pečlivě rozbalil sendvič i zeleninu. „Takže jsi tu ve skutečnosti nechtěl obědvat.“

„Ne.“ Nigel se po něm ostýchavě podíval. „Když jsem volal, potřeboval jsem nějakou výmluvu, abych tě dostal ven z LTP. Nechtěl jsem, aby nás někdo slyšel.“

„A pročpak?“

„Pro začátek musím říct, že ses trefil.“

„S čím?“

„NASA se bude snažit udržet operaci Marginis pod pokličkou. Pošlou tam veterány, jako jsem já, nic jiného jim nezbyvá. Mezi mladými má málokdo takový profesionální záběr.“

„Válcová města jsou příliš specializovaná?“

„To tvrdí NÁS A.“ „Není to příliš přesvědčivý argument.“

„Nejde o logiku. Je v tom politika.“

„Stará garda.“

„K níž našťastí patřím.“

„Vzali tě?“
„Přesně tak.“ Nigel se rozzářil. „Musím se našprtat spoustu věcí o počítačových rozhraních a podobném šrotu.“
„V tom se vyznáš.“
„Ne dost, říkají specialisté.“
„Specialisté tam chtějí letět sami,“ opáčil zlehka pan Ichino.
„Správně. Počítám, že si tam teď navzájem podřezávají krky. Musel jsem si dát pozor, abych neuklouzl po krvi.“
„Přežil jsi.“
„Vybral jsem si spoustu starých dluhů.“
„Odkaz pana Everse.“
Nigel se zašklebil.
„Jak víš, nikdy jsem s tím docela nesouhlasil,“ pronesl pečlivě pan Ichino.
„Taky na to nejsem zrovna hrdý.“ Nigel mluvil váhavě a opatrně.
„Všichni jsme se spolčili, abychom zapřeli pravdu.“
„Já vím.“ Nigel trochu unaveně přikývl. „Ale bylo to nutné.“
„K ochraně NASA.“
„To v prvním plánu. Mně šlo o ten druhý - když se do NASA nepustí noviny, dostane větší rozpočet. Peníze na průzkum Měsíce.“
„A měl jsi pravdu.“
„No...“ Nigel pokrčil rameny. „Stejně to brala spousta lidí. Ten vrak našli jen náhodou.“
„Neletěla by tam, kdyby na Měsíci nedostali víc peněz.“
„Ano. Čímanský sylogismus, co? Logický do poslední tečky.“ Nigel se dutě zasmál.
„Nevěříš tomu.“ Ne „
„ne.
„Fungovalo to.“
„Nemám rád lhaní. Byla to lež, je to lež. Navíc si nemůžeš být jistý, v tom je háček. Myslíme si, že politici a veřejnost a Noví synové a každý, na koho jen pomyslíme, by se zhrzil, kdyby se dozvěděl, že Evers vypálil na Šotka raketu a vyhnal ho. A vzal nám šanci. Kčertu, při tom, co věděl, riskoval válku. Kdyby se to ale lidé dozvěděli, roztrhali by NASA na kusy a my bychom neměli peníze na průzkum vraku v Maře Marginis. Nemůžeme si ale být jistí, že by se to opravdu stalo.“
„To nikdy.“
„Správně. Správně.“ Nigel propletl prsty, poposedl si, podíval se po skupinkách lidí, kteří pořádali v parku pikniky. Pan Ichino v něm vycítil napětí a pochopil, že Nigel ještě nedomluvil. Ukázal na západní obzor. „Podívej.“
Polední představení. Rychlý letoun vytvářel oblačnou sochu. Pilot odsekával, protahoval, přidával a krájel špinavě bílý kurnulus. Objevil se tvar: hadí ocas, přehnané ploutve, bavlněné chomáče místo nohou. Akce byla skvěle načasovaná - sotva letoun upravil poslední detail mordy, oči zlověstně ztmavly. Mezi vyvalenými bulvami přeskočil blesk a oživil celého alabastrového draka. Za chvíli už netvora rozčísila bouřková fronta. Parkem zaduněly hromy. Nad Los Angeles se spustil mírný déšť.
Když se pan Ichino na Nigela podíval znovu, už v něm necítil tolik napětí. Vystřídalo ho Nigelovo obvyklé snivé nadšení.
„Dozvěděl ses víc?“ zeptal se pan Ichino.
„Hodně,“ odtušil nepřítomně Nigel. „Lépe řečeno: spoustu negativních výsledků.“
„O Wascu?“
„Správně. Říkají tomu Wasconský jev. Nemůžou říct rovnou bomba, protože ji nikdo neshodil. Byla zahrabaná asi kilometr v podloží. Musela mít dobrých třicet mega-tun. Čistý fúzní plamen.“
„Slyšel jsem, že nezpůsobila radioaktivní zamoření.“
„Ano, překvapivě slabé. Byla čistší než cokoli, co známe.“
„Nebyla naše.“
„Ne, to určitě ne. Vymysleli si, že podle spousty expertů to byla lidská nehoda, ale nepotkal jsem zatím nikoho, kdo by to zbaštil. Ne, byla to mimozemská bomba. Vrak z Marginis ji odpálil ve stejném okamžiku, kdy sestřelil tu stopětku.“
„Ale proč? Jestli si myslel, že na něj útočíme...“
„Nehledej v tom logiku. Je to rozbitá loď, tečka. Málem dostala tu holku, pak sundala stopětku a nějaký starý rozkaz jí nařídil odpálit i nálož u Wascu. Fúzní bomba tam už byla, zřejmě uskladněná ve zbrojnici nebo na podzemní základně... podívej, jsou to jen samé dohady. Najisto nevíme nic.“
„Nejsou ti lidé v vraku v ohrožení, když o něm víme tak málo?“
„Asi ano. Ale má slepý bod - nevidí za kopec. Tak se ti tři dostali včas k té holce. Přeletěli v nízké výšce Maře Crisium, přistáli za kopcem a pak ho prostě obešli. Vrak zjevně nestřílí po ničem, co neletí. Takže ji vytáhli, byla trochu bez sebe, ale vzpamatovala se.“
„Nezkusili prorazit ten neviditelný štít?“
„To nemá cenu. Tehdy rozhodně nemělo. Od té doby se na něj podívalo pár fyziků, řekli, že je to vysokofrekvenční elektromagnetické pole o vysoké hustotě energie, ale dovnitř se nedostali.“
„Aha.“
Nigel se po něm poočku podíval. Pan Ichino se usmíval. V koruně šelestil vítr a províval parkem. „K čemu se chceš dostat, Nigele?“
„To je jasné, ne?“ odtušil suše.

„Víš, že jdu na penzi. Tuhle hádanku si už nechám ujit.“

„Já vím, ale...“

„Nemyslíš si, doufám, že mě přemluvíš?“

„Ne, tak blbý nejsem. Ale přesto bys mi mohl pomoci.“

Pan Ichino se zamračil. „Jak?“

Nigel se k němu naléhavě naklonil. „Četl jsem předběžnou zprávu z Wasconského kráteru. Je to velká díra a v okruhu pětasedmdesáti kilometrů je vymeten. Na tom detektivové skončili. Ať už bylo to fúzní zařízení kdekoli, nezbylo tam vůbec nic.“

„Samozřejmě. V kráteru už nic nenajdeme. Výzkum musí pokračovat na Měsíci.“

„Možná, možná,“ opáčil Nigel. „Ale řekněme, že měli ve Wascu něco schované. Proč? Jednodušší by bylo zakopat to na Měsíci.“

„Pokud nepracovali na Zemi.“

„Přesně tak. Nemáme tuchy, co je ten vrak zač. Dřív byl zřejmě nějak maskovaný, protože si ho zatím nikdo nevšiml. Ale jestli je tam už dlouho, třeba něco podnikali i na Zemi.“

„A já se po tom mám podívat.“

„Ehm... ano.“

„Zajímavé.“

„Jde jen o to, kde strávíš začátek penze.“

Pan Ichino se na něj nechápavě podíval.

„No, řekněme, že se na část letošní zimy odstěhuješ do severních lesů.“ Nigel rozhodil rukama a pokrčil rameny, čímž říkal: buďme rozumní. „Podíváš se, jestli tam nemají záznamy o nějakých nezvyklých jevech.“

„To je úplně mimo.“

„Hledáme mimozemšťany.“

„Ty opravdu věříš, že mám nějakou rozumnou šanci na úspěch?“

„Ne. Ale rozum nám tu nepomůže. Musíme hádat a čekat nepředstavitelné.“

„Nigele.“ Pan Ichino se z lotosového sedu předklonil a vzal přítele za ruku. Astronaut měl v očích vzrušení a přesvědčení. V tom explozivním napětí nacházel pan Ichino něco ze sebe před mnoha lety. Nigel je koneckonců o devět roků mladší. „Nigele, chci skončit. Nemám tu klid.“

„Kdybys to zkusil, možná by tě vzali na Marginis.“

„Ne. Věk, zkušenosti... ne.“

„Dobrá, uznávám. Ale když pro mě uděláš tu službičku, možná nám pomůžeš. Třeba tam nahoře něco zjistíš. Stopu, zlomek - sám nevím.“

„NASA to zjistí lépe.“

„Tím si vůbec nejsem jistý. A i kdyby, můžeme jim věřit, že nám o tom řeknou? Když teď mají Noví synové takovou moc?“

„Chápu.“ Pan Ichino se zamyslel. Olízl si rty. Rozhlédl se po klidném parku, v dáli rozostřeném horkým vzduchem. Všiml si, že mu Nigel dává moudře čas na uspořádání myšlenek a argumentů. Pan Ichino se přesto neklidně ošil. Prohlížel si lidi na trávníku kolem nich, rozsazené v dostatečných vzdálenostech, aby si nenarušovali soukromí. Úředníci, čtenáři novin, vydědenci, sociálové, stařenky, studenti, umírající, všichni zalití laskavým sluncem. Dlážděnou pěšinou maširovaly dvojice obchodníků v hovoru, duchem nepřítomné, na cestě jinam. Obyčejné. Všední. Bylo tak nepatřičné mluvit tady uprostřed neúnavně průměrného světa o mimozemšťanech. Napadlo ho, jestli si Nigel místo nevybral schválně i kvůli tomu něco tady pana Ichina přesvědčilo.

„Inu dobrá,“ pravil. „Udělám to.“

Nigel se uculil a z koutků úst mu vytryskla nekonečná dětská radost vyvrálé očekávání nová energie.

ČÁST ŠESTÁ 2018

Jedna

Nigel mžoural na zprávu z faxscreenu:

Stanoviště 7 (oblast Maře Marginis)

8. 10. 2018

Adresát: John Nichols, základna Alfons

OPERAČNÍ HLÁŠENÍ

Rozdělení směn pro styk s mimozemskou počítačovou sítí.

Skupina jedna: Hlavní úkol: Inventarizace přímého výstupu.

J. Thomson - analýza V. Sanges - elektronika

Skupina dvě: Hlavní úkol: Překlad. Hledání podobností (např. predikát-subjekt, repetitivní slabičné kontexty apod.) mezi vizuálními jazykovými sekvencemi a pozemskými jazyky. A. Lewis - lingvistika D. Steiner - elektronika

Skupina tři: Hlavní úkol: Souborný výzkum. Předávat výsledky skupině jedna a dvě.

N. Walmsley - počítačové a jazykové systémy N. Amajhiová - elektronika

Vědecký program poběží nepřetržitě v trojsměnném provozu. Důležité výsledky budou okamžitě předávány základně Alfons soustředěným laserovým paprskem přes družici C, vypuštěnou 23. 9. (mnohokanálově). Předpokládáme, že Alfons vyhradí jeden kanál Kardenskyho studijní skupině v Cambridgi jako zálohu místních informačních systémů.

Tato směrnice je naplněním směrnice kongreso-sového výboru z 8. 9. 2018.

José Valiera, koordinátor, v. r.

Nigel stiskl rty. I v úředničtině rozluštil několik zajímavých skutečností. Skupina bude sestávat z tvrdého jádra a širokého zázemí, jak to mají rádi hlavně teoretici výzkumu. Tvrdé jádro tvoří tři dvojice. Dokázal si představit, jaký na ně bude Země vyvíjet tlak.

A hlavně se dozvěděl, že slouží s Nikkou Amajhiovou.

Pokýval hlavou a otočil se. Chodba byla prázdná. Na Stanovišti sedm je už čtyři hodiny a v hlavní sekci zatím na nikoho nenarazil. Většina posádky vrtala další tunely. Nigel prošel kulovou halou a podíval se na plán stanice. Tady se pracuje. Našel příslušné dveře a vešel dovnitř.

Vkoutě se v elektronických obvodech hrabala útlá žena. Panovala tu tma, aby bylo dobře vidět na dvě masivní komunikační konzole na protější stěně. Tady se všechna práce spojí. Žena nevzrušeně zvedla hlavu.

„Zabloudil jste?“

„Dá se říct.“

„Plánek je hned... ach. Momentíček. Nejste vy..?“

„Nigel Walmsley.“

„Já jsem Nikka Amajhiová.“

„Ach.“ Kupodivu z toho byl nesvůj.

Vstala a podala mu ruku. Měla pevný stisk. Ve tváři něco skrývala, jako by nechtěla ukazovat pocity.

„Vy budete pracovat uvnitř.“

„Mám na to postavu.“ Vysekla mu poklonu, v nízké gravitaci se zhoupla přes špičku. Kombinéza jí seděla přesně a něco v tom laškovném gestu, v průsečíku vosího pasu a úžasných boků, ho zasáhlo, jako by dostal ránu. Olízl si rty a zjistil, že je má úplně suché.

„Ach. Jistě. Takovou trosku, jako jsem já, do tunelů nepustí.“

„Ani byste se nevešel. Jste na to moc velký.“

„A moc starý.“

„Nevypadáte.“

Nigel něco zdvořile zabručel a převedl řeč na přístroj, který mu zrovna padl do oka. Občas není dobré znát napřed něčí pověst a slavné činy. Slavnému člověku se z činů stane aura, která rozostří jeho obraz. Někdy je taková aura užitečná - na večírcích, když si chcete lidi držet od těla, nebo jako klíč k místům jinak nedostupným. Ale lže. Nigel měl auru slavného astronauta a hrdiny. Ve skutečnosti byl ale daleko víc. S Nikkou to bylo stejné. Z médií ji znal jako bystrou ženu. Možná je na ní ve skutečnosti důležité něco úplně jiného. Inu, co zmůže neumí v tom chodit, tak do toho šlápne.

„Zachovala jste se statečně,“ začal znenadání.

„Cože?“ nepochopila ho hned Nikka.

„Když vás sestřelil.“

„Jo to?“ Rozmrzele se na něj podívala. „Snažila jsem se přežít. To by udělal každý. Nebylo na tom nic statečného.“

Nigel přikývl. „Teď se mě zeptejte, jaké bylo povídat si se Šotkem.“

Napřed se zatvářila zmateně, ale vtom se rozesmála a plácla ho do dlaně. „Jasně! Napřed musíme vymést pavučiny. No jistě.“ Vesele se smála a Nigel cítil, jak se uvolňuje napětí. „No budiž. Tak já to - říkáte nakousnu?“

„Ano. Angličtina není váš...“

„Rodný jazyk? Ne. Jsem Japonka.“

„To jsem vyrozuměl.“ Přesto není vůbec nesmělá, nar padlo ho. I to ale bylo součástí její mediální aury.

„A váš kamarád Šotek?“

„Řekl, že nás přežijí kalkulačky.“

„To jsem zaslechla. Na Šotka je ale potřeba Lewise Carrola.“

„Ano,“ přitakal a zahlédl za jejíma rozesmátýma očima vážnější záměr. „Je to tak.“

Dvě

Pan Ichino dopoledne podřimoval. Včera celý den pracoval, aby se ve srubu dalo žít, a přitom myslel na Japonsko. Už teď vzpomínky na nedávnou návštěvu domova bledly. Odjel tam, aby našel ztracený kus sebe sama, ale zatím ho přivítala prapodivná parodie vlasti, jak ji znali jeho rodiče.

Možná to dělaly Národní záchovné parky. Vzduch přemrštěné ceně mu lístek v Ósackém parku stačil jen na periferie. Tráva i listy tu byly šedivé a očázené. Gigantické stromy usychaly. Říkat tomuhle park znělo jako špatný vtip a pan Ichino se tak rozzlobil, až ho musela mladá průvodkyně utěšit a prodat mu podstatně dražší lístek. Ten mu otevřel tepanou bránu na konci černého lesa právě včas, aby shlédl představení cvičených slavíků. Jejich píseň ho zastihla, když se brodil přes zurčící strouhu. Koruny stromů se ztrácely v mlze a pan Ichino zůstal při tom zpěvu stát po kotníky ve vodě. Pak přišli na řadu skrívání. Jejich trenéři se seřadili na čistince u potoka. Ptáci vylétli ze současně otevřených klecí. Zamířili přímo k nebi, posečkali pod těžkými línými mraky a několik minut trylkovali. Menší se vrátili dřív a často zamířili do špatné klece, nejsilnější kusy vydržely ve vzduchu osmnáct minut a domů se vrátily neomylně.

Nemohl si dovolit chodit do parků často, spoustu času tedy trávil ve městě. Žebravé oběti znečištění na nárožích ho zneklidňovaly, ale nedokázal se dívat jinam. Zdraví je měli bez povšimnutí, ale pan Ichino je často zpovzdálí sledoval. Vzpomněl si, jak jeho matka v jiné souvislosti řekla, že hluší vypadají jako blázni a slepci jako mudrci. Těžce nedoslýchaví lidé ve snaze něčemu z řeči porozumět otvírali ústa, mračili se, pouličili oči a nakláněli hlavu tu na jednu stranu, tu na druhou. Nevidomí ale jen tiše sedí, ruce trochu ohnuté, jako by meditovali, a vypadají moudře. Vídal v

nich přimhouřené milosrdné oči všudypřítomných obrázkových Buddhů. Tiše si prozpěvovali čiri čiri gan, čiri gan, jedli pražené sójové boby a nepřebranou rýži a panu Ichinovi připadali jako jediní přirození obyvatelé pomateného ostrova ubohých velkoměst. Pan Ichino se nechal unášet davy až do konce dovolené a pak se vrátil do Ameriky. Zjistil, že není Japonec, a ta pravda ho nemálo znepokojila. Cítil se spřízněný se zbytky japonské přírody, ale nic víc. Zvláštní logika, uvědomil si: mrzáci vypadají lidštěji než tvrdí soupeřiví zdraví. Všechnu hotovost rozdál na almužnách a toužil mít u sebe víc. V opravdu přirozeném světě by nepřežili ani den. Přesto mu, namačkaní po dvou či po třech v koutech, připadali bližší tomu Japonsku, jaké kdysi znal - nebo o něm snil - a ztratil ho. Vskutku podivná logika.

Komuna mnoha cest, usazená v oregonské vrchovině, byla rozsáhlejší, než čekal. Pan Ichino už dvě stě metrů od Společenského domu narazil na pět pobořených chatrčí, srubů či chat. Vzhledem k tomu, že se komuna táhla podél řeky na západ směrem k Willamette ještě celý kilometr, zřejmě jich najde víc.

Na průzkum komuny vyrazil pozdě odpoledne, když se zařídil ve svém srubu. Cestou ze svahu mu od úst stoupaly obláčky. Vysoká si tu vyšlapala složitou síť propletených stezek. Kopec byl zbrázděný jako vrásčitá tvář, ale podzemní deště už cesty zase rozmazaly. Pan Ichino se chtěl dát po jedné z nich, ale každým krokem spouštěl malé laviny kamení. Mířil dolů k řece. Mezi stromy prosvítal kulový dům podle Buckminstera Fullera. Ať ho pokrývalo cokoli, úplně to zmizelo. Trámy byly z pevné borovice, ale spoje se jevily zrezlé a zchátralé, několik se jich dokonce zlomilo.

Tohle musí být hlavní sídlo, kde žil patriarcha se dvěma manželkami. Obyvatelé Dexteru, od nichž si srub pronajal, ho zavalili historkami o vzestupu a pádu Komunity mnoha cest a zvláště o sexuálních výstřelcích jejího patriarchy. Pan Ichino příliš nechápal, proč se komuna po dvanácti letech rozpadla. V Dexteru prosazovali teorii, že patriarcha to s nábožným mnohoženstvím přehnal a komunu rozdělilo pár vražd.

Pan Ichino se u domu zastavil.

O pomíjivosti věcí lidských svědčila zrezivělá kamna a poházené hnědé láhve. O kus dál ležela hromada dříví, možná někdejší přístavek či kůlna. Řeka tu byla rychlá a hluboká, studená voda se čeřila. Na dně ležely kameny a balvany všech velikostí, drobný přítok odhaloval vrstvy usazenin. Pár stromů za domem se muselo zkroutit, aby na erodujícím břehu vydržely někde už měly mohutné kořeny ve vodě.

Pan Ichino se s rukama v kapsách rozhlížel. Nedaleké poličko bylo kamenité a nelítostné. Měl spíš dojem, že komuna zašla na úbytě. Rostly tu jabloně a možná i něco jiného, ale vyžít tu ze zemědělství nešlo. Lidé z Dexteru se zmínili, že tu s komunou žil spisovatel a malíř, odtud možná pramenily příjmy.

Pan Ichino se šoural zetlelým listím a prstí k svému srubu. Usmál se. Do komuny nejspíš přišla děcka z města (děcka? Uvědomil si, že už jsou v jeho věku), plná ideálů a viny. Hned viděl, že se tu v tesařině nikdo moc nevyznal. Tla v jeho srubu sotva dosedala a čepy nesahaly dost hluboko. Zbytek chaty vypadal lépe, takže si zřejmě na jemnější práce zjednali někoho šikovnějšího. Srub byl dosud obyvatelný, protože ho udržovali lovci z Dexteru.

Pan Ichino neměl lov rád, i když nebyl žádný vegetarián. Nesnášel pohled na smrt. Už tak ho lekalo, když pomyslel, co všechno způsobí jen procházkou v lese, když jako slepý obr trhá jednu pavučinu biologických vesmírů za druhou. Pan Ichino si prohlédl podloží vlhkých listů pod nohama. Každým krokem zničil celý svět. Seknete do dřeva na otop a hned se sekera hemží vyplašenými mravenci. Odstrčíte si z cesty kořen a na mraze se ocitne vyhřátý mlok. Kopnete do kamene a vyženete žábu.

Stál u potoka, naslouchal, když tu něco přitáhlo jeho pozornost. Šustění listů, prasknutí větvičky. Po druhém břehu se něco pohybuje. Ve výhledu mu bránilo husté borové houští. Pan Ichino chvillemi mezi stromy zahlédl tmavou postavu. Ve stínech bylo těžko odhadnout vzdálenost nebo rozměry, ale obrys byl jasný: patřil člověku. Pan Ichino rozhrnul větve, aby lépe viděl, a stín na druhém břehu okanzitě ztuhl. Pan Ichino zadržel dech. Černý obrys mezi stromy pomalu mizel, aniž by vydal zvuk nebo udělal rychlejší pohyb.

Za chvíli si pan Ichino nemohl být jistý, zda vůbec něco viděl. Připadalo mu divné, že člověk dokáže zmizet tak tiše.

Chvilí přemýšlel, jestli opravdu někoho viděl, nebo jestli už ho zmáhá samota. Ale ne, ty zvuky slyšel, tím si byl jist.

Inu, nemá cenu se zabývat lesními stíny. Rozhodl se na to zapomenout. Ale když šplhal zpátky k svému srubu, zrychlil krok.

V oregonských pobřežních lesích, dvě stě kilometrů od Wasca, se výbuchem nic nezměnilo. Místní si o katastrofě stále vyprávěli, o útrapách, o spálených příbuzných či známých, ale pan Ichino si byl vcelku jistý, že na tom není mnoho pravdy. Jak rná najít stopy, které po něm Nigel chce, když si tu všichni v jednom kuse vymýšlejí?

Přehrabal městské záznamy, prošel stísněné knihovničky, vyptával se kmetů, kteří tu prožili celý život. Ze směsi nepodstatných drobností a přehánění nic nezjistil. Co teď?

Brzy přijde zima a uvězní ho tu. Co může dělat? Pan Ichi-no zavrtěl hlavou a dál se drápal ke srubu.

Tři

Nikka nechala slabou měsíční gravitaci, ať ji stáhne šachtou dolů. Ruce měla nad hlavou, po stranách na ně nebylo místo. Nohama narazila na něco tvrdého. Zasařala botami kolem a po straně našla v pravém úhlu další tunel. Pomalu se kroutila, dokud do něj nestrčila nohy po kolena.

Zvedla hlavu. O šest metrů výš viděla nad vchodem hlavu Victora Sangese. „Můžeš dolů,“ zavolala na něj. „Pěkně pomalu. Neboj se padat. Tření o stěny tě zpomalí.“

Nasoukala se do úzkého postranního tunelu a za chvíli už v něm ležela na zádech. Lezla hlavou napřed, odstrkovala se patami a dlaněmi. Průsvitným plastiformem viděla měděný materiál samotné lodi. Matně pableskoval jako žádný jiný kov, který znala. Metalurgové byli zmatení stejně jako ona, neboť slitinu stále nedokázali určit. Každých pár metrů se ve stěně našla polokruhová kresba spirály, jinak byla roura stále stejná. Nikka prolezla kolem jedné z bílých fosforeskujících lampiček, které sem umístili technici, když do lodi načerpali vzduch. Jiné osvětlení v trubce nebylo,

mimozemšťané ho zřejmě nepotřebovali. Tunel se tu bez zjevného důvodu zužoval. O tvář se jí otřel strop a Nikka se náhle zděsila té strašné váhy nad sebou. Horký dech se jí vracel přímo do obličeje a nic jiného neslyšela. „Sangesi?“, Odpovědělo jí přidušené houknutí. Posunula se dál a cítila, jak ztrácí půdu pod patami. Rychle se odrazila a prolezla do kulové místnosti zhruba dva metry v průměru. Při čekání na kolegu se jí do rukou a do nohou dala zima. Měla izolační kombinézu a vzduch v tunelu cirkuloval dostatečně, ale loď kolem nich měla stejně jako Měsíc sto stupňů pod nulou. Za měsíční noci to bylo venku daleko horší, ale loď si držela svou teplotu. Inženýři odmítli tunely vytápět, stejně jako nechtěli natlakovat víc chodeb, než bylo nezbytně nutné. Nikdo nevěděl, co by vzduch pod tlakem udělal s lodí jako s celkem - proto plastiформové stěny.

Sanges se protáhl stísněným otvorem a vlezl do kulové místnůstky. „Co to je?“ Byl malý, šlachovitý, černovlasý a soustředěný. V narudlém světle mluvil nezvykle pomalu.

„Koule, na lepší jméno nepřišli,“ odvětila Nikka. „To červené světlo vychází přímo ze stěn inženýři nevědí, jak funguje. Teď je ztlumené. Časem zesílí a celý cyklus se opakuje po 14,3 hodiny.“

„Aha.“ Sanges stiskl rty.

„Bylo by logické se domnívat, že tak dlouho trval jejich den.“ Pousmála se. „Ale kdo ví? Jiný důkaz nemáme.“

Sanges se zamračil. „Ale... místnost, dokonale kulatá. Na stěnách nic. Na co jim byla?“

„Já bych řekla, že tu hráli beztlisnou házenou. Nebo sušili spodky. Třeba je to sprcha, jenom nevíme, kde se použít voda. Táhleten flek možná něco znamená,“ ukázala na zahnědlou skvrnu nad hlavou, „ale přes plastiформ si netroufnu hádat.“

„Je to tu strašně malé. Jak mohli...“

„Malé pro koho? Oba jsme tady, protože mezi lidmi platíme skoro za trpaslíky. Alfons tě sem vytáhl jen kvůli téhle misi, ne? Když jsrne to tu našli, byls na Zemi. Poslali tě nahoru, protože se vyznáš v elektronice a protáhneš se těmi rourami.“

„Ano.“ Technik přikývl. „To je poprvé, co se mi hodilo, že jsem tak malý.“

Nikka ukázala na díru v půli výšky koule. „Tahle roura je nejužší z celé cesty k terminálu. Jdeme.“

Nacpala se do otvoru a chvíli lezla snadno. Chodba se ale náhle zúžila. Nikka se zapřela, vydechla a odstrčila se patami. Za volnějším kouskem uviděla další zúžení. Cpala se dál a kroutila se chodbičkou, snažila se tělo učinit co nejtenčím. Nejen že tu bylo těsně, ale chodba tu stoupala v nepříjemném úhlu pětáctýřiceti stupňů.

Slyšela, jak se za ní dere Sanges. Měla pocit, že ji tunel svírá, plazila se jako žížala, stahovala se a natahovala, bojovala s tlakem plastiформových stěn i vytrvalé gravitace.

Chodba tu byla skoro nesnesitelně těsná. Začínala pochybovat, že se tudy vůbec kdy protáhla. Vzduch se téměř nedal dýchat. Loď ji svírala, proměněna v obrovský svěrák, který z ní co nevidět vymáčkne život. Zastavila, aby si odpočinula, ale nedokázala chytit dech. Věděla, že už jí zbývá jen kousek cesty, ale přesto...

Něco ji praštilo do nohy. „Dělej. Lez dál.“ Sangese slyšela, jako by jí mluvil přímo do ucha. V jeho hlase zaslechla paniku.

„Klídek,“ houkla na něj. Když mu povolí nervy, budou v pěkné kaši. „Nikam nespěcháme.“

„Dělej!“

Nikka se zapřela nohama o stěny a zabrala. Ruce měla nad hlavou a po dalším kroku nahmatala konec roury. Vytáhla se ven. Tlak konečně povolil.

Ve skladu se dalo skoro postavit. Byl to elipsoid plný tmavých oválných nádob. Nikdo nevěděl, jak je otevřít, neměly švy. Mezi truhlami se vinula značkovací stuha. Za ní se nesmělo chodit, ani zkoumat vzdálenější stroje. Na to dojde, až se lidé o lodi a jejich funkcích něco dozvědí. Místnost osvětlovaly jen bílé lampičky v plastiформu vrhaly dlouhé stíny a okolí díky nim působilo zlověstně. I když tu lidé mohli stát téměř vzpřímeně, Nikka měla pocit, že se na ni obrovská loď každou chvíli zhroutí.

Z roury se vyškrábal Sanges a pomalu vstal. „Proč jsi tam zpomalila?“ vyštěkl.

„Nezpomalila jsem. Musíš šetřit síly.“

„Co to má znamenat?“ odsekl.

„Nic.“ Změřila si ho pohledem. „Klaustrofobie provádí divný věci a ty nesmíš ztratit hlavu. Měl by sis to někdy zkusit, jak jsem tudy lezla poprvé - ve skafandru s bombami a helmou na hlavě.“

„Panebože, to je...“

„Bůh tuhle loď nestvořil a neudělali ji ani lidi. Musíme se jí přizpůsobit. Když tě tak rozhodí mimozemská raketa, proč ses hlásil?“ Sanges stiskl rty a přikývl.

Za chvíli se Nikka otočila a zavedla ho úzkou chodbou k obrovskému černému panelu, který zabíral celou jednu stěnu. Před ním stály dvě pozemské židle. Na jednu kývla Sangesovi a sama si sedla na druhou. Sanges sklouzl pohledem na ohromný pult, plný malíčkových spínačů. Otočil se k potměšlým strojům o kus dál. „Jak si můžeme být jistí, že je tu správný tlak?“ zeptal se.

„Plastiформ drží,“ odvětila Nikka, když rozsvítila pár dalších fosforeskujících lampiček. „Superstruktura je nejspíš neporušená. Tahle loď je stavebnice. Když havarovala, většina ostatních modulů se rozpadla, ale tenhle a dva další, dohromady tak čtyřicet procent polokoule, vydržely. V jiných chodbách ležely poházené věci, ale tahle část je nedotčená.“

Sanges si prohlédl místnost a nervózně zaťukal prsty na ovládací pult.

„Bacha na to! Zapínám počítač a nechci, abys cokoli přepínal.“ Stiskla něco jako kancelářskou svorku postavenou na hlavu a na panelu před nimi zablikala dvě modrá světélka. Černá obrazovka nad pultem lehce zezelenala.

„Odkud sem jde energie?“ zeptal se Sanges.

„Nevíme. Generátory musejí být v jednom z těch dvou zbývajících modulů, ale inženýři se v lodi nechtějí moc hrabat,

dokud se nedozvíme víc. Je to střídavý proud, frekvence z neznámého důvodu kolísá kolem tří set sedmdesáti hertzů. Ten pult jsme už rozebrali a snažili jsme se překreslit zapojení, ale je moc komplikované. V jiné chodbě našli inženýři hotovou hrobku plnou mikroelektronických součástek, nejspíš paměťovou banku. Většinou jsou to tenké magnetické filmy na pevném podkladě. Celý ten sklípek je chlazený.“

„Supravodivé paměťové bloky?“

„Máme za to. Moje práce je ale tady, takže jsem paměť moc nezkoumala. Ale v obvodech zaměřili oscilace magnetického pole, magneticky se nejspíš ovládají supravodivé prvky. Ve vakuu je to výborný systém. Potíž je v tom, že nevíme, jak to chladí. Neobíhá tam kapalina, stěny jsou prostě studené.“

Sanges přikývl a prohlédl řady stovek spínačů. „Takže tenhle počítač je živý, přinejmenším paměť. Po všech těch letech. V rozbité lodi. Úžasné.“

„Proto se v něm hrabeme tak opatrně. Je to naše spojka s tím, co stálo mimozemšťanům za to zaznamenat.“ Zkusmo natukla pár knoflíků. „Zdá se, že je zapnutý. Většinou nereaguje. Zdroj energie není stálý. Fajn, teď zavolám Walmsleymu a dám se do práce. Dívej se, co dělám, ale na nic nesahej. Zahřívací sekvence je už odzkoušená, až skončíme, dám ti zápis.“

Nasadila si na ohryzek mikrofon a naslouchátko do ucha. „Tady Nikka.“

„Walmsley, madam,“ ozval se hlas z reproduktoru na stěně. „Kdyby bylo v sázce bezpečí světa, strávila byste noc s mužem, jehož ani neznáte jménem?“

Nikka se usmála. „Tvoje jméno znám.“

„Pravda, ale mohl bych si ho dát změnit.“

„Je tu se mnou Victor Sanges,“ zabručela káravě Nikka, než se Nigel stačil rozpovídat. „Leze dovnitř za první skupinu.“ „Nesmímě mě teší. Uvidíme se v kantýně, pane Sange-si. Nikko, monitor vidím vcelku slušně, ale ta zelená mlha už mě nudí.“

Sanges se ohlédl přes rameno a uviděl za sebou zavěšenou televizní kameru. „Proč prostě nevytáhne signál přímo z kabelů od monitoru?“ zeptal se Nikky.

„Nechceme se hrabat v obvodech. Podívej se. Takhle začínám vždycky, abych se ujistila, že je paměť ve stejném stavu.“

Každý spínač měl deset poloh. Podívala se do notesu a několik jich pootočila. Na obrazovce zavířily barvy a ustály se na řadě symbolů kudrlinek, klikyháků, znaků lákavě podobných perskému písmu. Uprostřed obrazu se točily propletené trojúhelníky.

„Tohle je první výstup, jaký jsme kdy dostali. Většina kombinací nevede k ničemu. Buď nedávají smysl, nebo ovládají jiný terminál. Tenhle obrázek je nám sám o sobě nanic, protože znakům nerozumíme.“

„Je jich hodně.“

„Ne, ale kdybychom jich měli víc, nijak by nám to nepomohlo. První egyptologové nedokázali rozluštit ani lidský jazyk, i když měli tisíce tabulek, dokud se nenašla rosettská deska. Proto se soustředíme na obrázky, ne na písmo. Třetí skupina možná jednou rozluští i slova, ale zatím se musíme omezit na obrázky a snažit se zjistit, co znamenají.“

Nikka pootočila pár spínačů a na monitoru se objevil další vzor. Ten už také znali. Ukazoval dva protáhlé kruhy, jeden měl vyznačenou osu. Po straně měly popisky. „Lewis navrhl, že jedno slovo v té vysvětlivce znamená přímka. Srovnal ho se šesti nebo sedmi dalšími obrázky v posloupnosti a na nic jiného zatím nepřišel. Jde to ztuhla.“

Rychle přeházela další ovladače a zastavila až u jasného vzoru. Byla to ostrá fotografie Země pořízená zpoza její oběžné dráhy. Většinu kontinentů zakrývaly mraky, za planetou vykukoval srpek Měsíce.

„Barvy nesouhlasí,“ poznamenal Sanges. „Je moc červená.“

„Není to obraz pro lidské oči,“ odtušila Nikka. „Nigele, zkusím další kombinaci. Měním 707B na 707C.“

Obrátila se na Sangese. „Pokud je ta kombinace nějak nebezpečná a třeba mě na místě uškvaří, aspoň ostatní vědí, čemu se vyhnout.“

Sangese to trochu vyvedlo z míry. Pootočila spínač a monitor ji odměnil několika řádkami symbolů. „Na nic. Záznam, Nigele.“ Příští kombinace vedla k bodové matici. Ta se vzápětí trochu pozměnila. Skupina jim před očima pomalu rotovala ve směru hodinových ručiček. „Nigele, změř to. Jak rychle se točí?“ Odmlka. „Otočka za sedm hodin a něco.“

Nikka přikývla. „Půl dne v Kouli. Podtrhni to v deníku.“

Sanges si dělal poznámky. Nikka mu ukázala soubor barevných bodů, které podle astrofyziků odpovídaly spektru hvězd ve vzdálenosti třiatřiceti světelných let od Slunce. Velikost bodu znamenala absolutní svítivost. Pokud odpovídala přesně, bylo třeba pozměnit Hertzsprung-Rus-selův diagram a dát zapravdu jedné z novějších teorií vývoje hvězd. Sanges beze slova pokýval hlavou.

Vyzkoušela pár neprověřených kombinací. Další tečky, pár úseček, křivky. Nákres průniku dvou koulí bez popisky. Body. Pak něco jako fotografie strojového obrobku s vysvětlivkami. „Záznam, Nigele. Co ti to připomíná?“

„Abstraktní plastiku? Obzvlášť důmyslný šroubovák? Nevím.“

Další kombinace ukázala stejný nástroj z jiného úhlu. Potom tečky, pak - Nikka ucukla.

Zíraly na ně divoké černé oči. V popředí stálo na zadních něco jako velká šupinatá krysa. K obzoru se táhl růžový písek. V drápech předních tlap bytost cosi držela, zřejmě jídlo.

„Jejda,“ ulevil si Nigel. „První živočich, na kterého jsme narazili. Radši to pošli Kardenskymu.“

„Vypadá zle,“ neudržel se Sanges. „Nevím, proč by Bůh stvořil něco takového.“

„To je antropocentrismus, pane Sangese.“ upozornil ho Nigel. „Možná se Boha nikdo neptal.“

Nikka nahodila další kombinaci.

Čtyři

Pan Ichino stál u malého dřezu a pomalu myl nádobí od večere. V ústech měl ještě chuť chilli z konzervy. Bylo pravé, žádná sója, a jediný přepych, jaký si za posledních pár dnů dovolil. Dosud si nezvykl, že za noviny zaplatí dolarovou bankovkou a nedostane nazpátek. Přesto byl ochoten zaplatit téměř cokoli, aby občas povečeřel opravdové maso. Ne že by měl něco proti vegetariánům, i když nechápal, proč je lepší zabíjet rostliny než zvířata. Maso mu prostě chutnalo. Dlouhý soumrak už přešel v polotmu. Několik mil vzdálený hřeben už pan Ichino nerozeznal. Od oceánu táhla těžká bílá mračna, v noci bude nejspíš sněžit.

Zahlédl pohyb. Okno nad dřezem bylo zčásti ojiněné a pan Ichino ho musel otřít. Sto metrů od srubu se na kraji lesa potácel člověk. Udělal pár nejistých kroků a upadl do závěje.

Pan Ichino si otřel ruce a pospíšil ke dveřím. Cestou k lesu si natáhl dřevařskou vestu a v ledových poryvech mu začaly slzet oči. Muže ve sněhu sotva viděl. Pan Ichino k němu došel rázným krokem, zadýchal se jen trochu. Pobyt a práce v lese mu svědčily. Když k muži dorazil, hned uviděl, co ho porazilo. Měl spálený bok. Oheň prošel parkou, košilí i teplým nátělníkem. Podlité popáleniny pokrývaly skoro čtvereční stopu. Tvář měl staženou bolestí. Když se pan Ichino dotkl okolí rány, muž zasténal a ucukl.

Bylo jasné, že s ním pan Ichino nic nenadělá, dokud ho neodtáhne dovnitř. Překvapilo ho, jak je raněný těžký, ale vysadil si ho na záda a odnesl ho do srubu, aniž by cestou jedinkrát upadl. Položil muže na podlahu a začal ho svlékat. Šlo to těžko, neboť k ráně se připekl popruh batohu. Pan Ichino košilí a nátělník rozřezal nožem.

Čištění, ošetření a ovázání rány zabralo přes hodinu. Do spálené kůže se dostala špína a borové jehličí, v teple srubu se navíc probraly vlasečnice a začaly krváčet.

Znovu muže zvedl a uložil ho na druhé lůžko. Ještě se nepřebral. Pan Ichino nad ním stál a dlouho se díval do uvolněné tváře. Nechápal, jak někdo mohl v neobydleném pralese přijít k takovému úrazu. Ba co víc, co tam vůbec hledal? Pan Ichino chtěl napřed zajet na stanici horské služby o patnáct kilometrů dál. K nejbližší cestě to bylo jen čtyři kilometry, cestáři ji snad protáhli a on na ní měl malý džíp.

Začal se oblékat. Cesta vedla z větší části do kopce a potrvá mu zřejmě několik hodin. Když si vařil termosku kávy, podíval se z okna a uviděl, že hustě sněží a vánice ohýbá špičky borovic. V rozích srubu hvízdala meluzína.

V jeho věku už byla taková túra nebezpečná. Chvilí se rozmýšlel, a pak se rozhodl počkat. Místo kafe zalil horkou vodou kostku hovězího vývaru pro nemocného a vpravil mu do úst pár lžic. Pak čekal. Přemítal nad tou podivnou ránou, jasně ohraničenou jako sekutí. Rozhodně to ale byla spálenina, navíc ošklivá. Možná na něj spadla hořící kláda.

Teprve po chvíli si všiml odhozeného batohu. Byla to velká drahá krosna s hliníkovou kostrou, spoustou kapes a dobrou izolací. Horní chlopeň byla rozepnutá. Koukala z ní šedivá trubka, jako by ji tam někdo narychlo strčil.

Pan Ichino ji vytáhl. Trubka se u konce rozšiřovala a po straně měla výstupky, snad pro jistější úchop. Byla metr dlouhá a posetá něčím jako tlačítky, možná prepínači.

Nic takového nikdy neviděl. Mělo to divný tvar. Netušil, co to může být. Opatrně věc odložil.

Prohlédl pacienta, ale ten mezitím tvrdě usnul. Tep měl vyrovnaný, oči normální. Pan Ichino zalitoval, že nemá lépe vybavenou lékárníčku. Na batohu našel nastříkané jméno Peter Graves.

Nezbývalo mu než čekat. Uvařil si kávu. Bouře venku sílila.

Pět

Cestou ven na konci směny měl Sanges zase slabou chvíli. Nikka ho musela jedním zúženým místem protlačit a když dorazili do přechodové komory, měl na ni kolega vztek. Do skafandrů vlezli mlčky a beze slova se vydali na měsíční povrch. Dvě stě metrů před nimi, nedaleko od místa, kde Nikka ztroskotala, vykukovala ze skály přechodová komora Stanoviště sedm. V dále se pracovalo na dalších výkopech. Deset metrů pod povrchem vznikala síť jeskyní a chodeb. V takové hloubce už nevadily ani prudké teplotní výkyvy nahoře, ani neustálý proud tvrdé sluneční radiace. V šatně za komorou na ně čekal Nigel Walmsley. Sanges mu odpověděl na pozdrav, ale hned zase umkl, ponořen do vzpomínek na úzké průlezy.

„Dala by sis zítra večeri v Paříži?“ pozval Nigel Nikku.

„Hm.“

„A co dobroučkový ohřátý příděl s trochou recyklované vody?“

Nikka se zamyslela a přikývla. Podle nepsané dohody se šla osprchovat, zatímco za ně Nigel sepisoval hlášení. Vedle obří krysy a ciferníku nastaveného na 7,15 hodiny skoro nebylo co zapisovat. Výzkum šel pomalu.

Když se Nikka objevila se Sangesem v závěsu, vyrazili společně do komunikační chodby. Vypadala delší, protože ji osvětlovaly tisíce zelených a žlutých kontrol. Nigel Nicce přehnaně galantně a neohrabaně podržel dveře od kavárničky. Ve světě, kde se lidé snažili klást na systémy podpory života co nejnižší nároky, byl příliš veliký.

Vybrali si příděly a cestou ke stolku zaslechl Nigel pár slov z rozhovoru trojice mužů. Chvilí naslouchal a pak jim skočil do řeči: „Ne, to bylo na Revolveru.“

Muži zvedli hlavy. „Ne, na Rubber Soul,“ stál na svém jeden z nich.

„Eleanor Rigby?“ ozval se další. „Druhá deska Bílého alba.“

„Ani jedno,“ tvrdil Nigel. „Oba jste vedle. Eleanor Rigby je na Revolveru a já na to vsadím dvě stě dolarů.“

Třetí muž se podíval po svých společnících. „No...“ začal.

„Já to беру,“ přijal sázku druhý.

„Fajn, najděte si to a pak se za mnou stavte.“ Nigel se otočil a vykročil ke stolku, kde debatu poslouchala Nikka se Sangesem.

„Vy jste Angličan, že ano?“ začal Sanges.

„Přirozeně.“

„Není trochu nefér sázet si proti cizinci na anglickou skupinu?“ nadhodil Sanges.

„Zřejmě.“ Nigel se dal do jídla.

„Něco nového?“ ozvalo se jim za zády. Všichni tři zvedli hlavy. Nad nimi se usmíval José Valiera.

„Ach, doktor Valiera,“ zvolal Nigel. „Posaďte se k nám, prosím.“

Valiera přijal místo a usmál se na zbylou dvojici. „Bohužel jsem ještě neměl čas přečíst si vaše hlášení.“

„Nic moc byste se nedozvěděl,“ opáčila Nikka. „Ale ráda bych se vás na něco zeptala. Dá se čekat, že dostaneme peníze na další lidi?“

„O tom nemám o nic lepší přehled než vy,“ odvětil přátelsky Valiera. „Ale řekl bych, že ne. Je to dva měsíce, co nám poslali docela slušnou dotaci.“

„Ale ty peníze přišly, když jsme ještě nic nevěděli,“ skočil mu do řeči Nigel. „Od té doby inženýři objevili spoustu věcí, které je třeba prozkoumat.“ Nakrčil čelo. „Není od nich moudré takhle na nás škudlit.“

„Také jsme našli počítačový terminál,“ podotkla Nikka. „Toho si museli všimnout.“

Valiera nebyl ve své kůži. „Všimnou si až výsledků. Měli byste si uvědomit, že ne všechno, co tu objevíte, se hned dostane do tisku, a o něčem neví ani Kongres.“

„Proč to?“ zeptal se Nigel.

„Bylo rozhodnuto, že ze sociometrického hlediska není žádoucí šířit zdejší objevy příliš rychle. Někteří kongresoví poradci mají dojem, že velký objev by měl nepředstavitelný dopad.“

„Ale právě kvůli tomu tady jsme. Máme objevit něco zásadního. Nějaký průlom,“ řekl Nigel, aniž by na okamžik spustil oči z Valiery.

„Ne, asi je chápu,“ zastal se šéfa Sanges. „Celé téma mimozemského života a nadřazených civilizací má veliký emoční náboj. Musí se s ním opatrně.“

„K čemu nám bude opatrnost, když nedostaneme dost peněz na výzkum?“ odsekla Nikka.

„Podle odhadů opotřeбенí vnějšího pláště tady ta loď leží už přinejmenším půl milionu let,“ odvětil trpělivě Valiera.

„Věřím, že hned tak nezmizí a že se do ní nemusí cpát armáda nováčků.“

„Pracujeme koneckonců na tři směny a počítač bude zcela vytížený,“ podotkl rozumně Sanges a rozpráhl ruce. „Už teď tu loď zkoumáme tak důkladně, jak to jde.“

„Do spousty chodeb se ještě nikdo ani nepodíval,“ upozornila Nikka.

Sanges se zamračil a majestátně pronesl: „Náš První biskup mluvil o vraku zrovna dnes. I on nabádá k opatrnému postupu. Není správné honit se za objevy a nedomyšlet předem jejich dopad.“

Nigel se zašklebil. „Je mi líto, ale tenhle argument neberu.“

„Mně je zase líto, že jste ještě neotevřel oči, pane Walmsley,“ opáčil Sanges.

„Ach tak. Jsem zastáncem karteziánského dualismu a tudíž se mi nedá věřit.“ Nigel se uculil. „Nikdy jsem nechápal, jak můžete vědecky pracovat a přitom věřit těm nechutnostem o démonech a vstávání z mrtvých.“ Chtěl, aby se chytil nárazky na Alexandrii.

Valiera řekl smířlivě: „Měl byste uznat, že pan Sanges nepatří k fundamentalistickému křídlu Nových synů. Jsem přesvědčen, že vztah jeho víry a rozumu je daleko složitější.“

Nigel zavřel. Rozhodl se dál je neponoukat.

„Odjakživa žasnu, kolik různých pohledů spojili Noví synové do jednoho náboženství,“ poznamenala Nikka. „Mám skoro dojem, že jim víc záleží na sociálním dopadu věrouky, než na její podobě.“ Diplomatsky se usmála.

„Ano, v tom to vězí,“ přitakal Nigel. „Nescházejí se, aby pročistili technologii. Chtějí podle svých představ změnit společnost.“

Sanges upjatě ucedil: „Šíříme lásku Boží, Sílu, jež pohání svět.“

„Podívejte, svět nepohání láska, ale setrvačnost,“ odsekl Nigel. „A ty sračky s dvěma hodinami volna navíc pro vaše bratry, nemluvě o svátcích...“

„Náboženství nám přikazuje dlouhé modlitby.“

„Ale přesto je kupodivu populární, co?“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Sanges.

„Jenom tohle. Většina lidí na tom byla posledních pár desítek let dost špatně. Spousta jich umřela, nikdo už není bohatý a musíme dřít jak koně, abychom se udrželi nad vodou. Z těžkých časů povstávají špatná náboženství, to je historický zákon. I lidi, které to jinak vůbec nezajímá, si dobře všimnou příležitosti. Když se dají k Novým synům, dostanou denně dvě hodiny volna, drobné výhody, jistou politickou moc.“

Sanges zařal pěsti.

„Vykládáte tu samé nehorázné a sprosté...“

Přerušil ho Valiera. „Myslím, že byste se měli uklidnit, pánové, a...“

„Pravda,“ přitakal Nigel. Zvedl se od stolu. „Jdeš, Nik-ko?“

Venku na chodbě se Nigel zašklebil a uhodil pěsti do dlaně. „Promiň mi to. V tomhle případě se neovládám.“

Nikka se usmála a poklepala ho po ruce. „Není divu. Noví synové také nejsou nijak tolerantní. Musím ale říct, že je bereš dost cynicky.“

„Cynicky? Slovo cynik vymysleli optimisté, aby měli jak nadávat realistům.“

„Nezdálo se mi, že se držíš reality.“

Zase jí přehnaně zdvořile přidržel dveře. „Kéž by. Není náhoda, že sem poslali pravověrného Nového syna. Valiera to neřekl, ale povídá se, že Kongres nám dal tentokrát peníze jenom díky tomu, že se naši šéfové dohodli s křídlem

Nových synů. Než zvedli ruku, chtěli záruky, že tu bude pracovat patřičná síla jejich oveček.“

Nikku to šokovalo. „Nic takového jsem neslyšela. Je tu hodně Nových synů? Posil jsem si moc nevšímalá.“

„Já ano, taky jsem posila.“ Usmál se. „Trochu jsem pátral a řekl bych, že je jich tu docela dost. Ne všichni to přiznávají nebo stavějí na odiv jako Sanges, ale patří k nim.“

Nikka vzdychla.

„Doufám, že je Valiera udrží na uzdě.“

„To já taky,“ pravil vážně Nigel. „Upřímně v to doufám.“

O něco později ležel ve své krabici a nemohl usnout. Práce ho plně zaujala, ale chyběly mu výsledky. Úzce spolupracoval s Kardenskyho skupinou - ti měli pokračovat v práci, již započal pan Ichino hledali podobnosti s vysíláním Šotka, dělali systémovou analýzu výstupů zbylých skupin a podobně. Zatím to Nigelovi připomínalo spíš dětskou noční mru, v níž plavete bahnem a čím urputněji se snažíte dostat ven, tím víc vás bažina brzdí a stahuje. Pokrčil rameny. Poslední dobou se soustředil spíš na Nikku než na luštění kódů.

A proč to? zeptal se sám sebe. Je to nesmysl. Vtipkoval s ní, udržoval lehkou konverzaci a pak se vždy cítil směšně. Zabubnoval prsty na koleně.

Je to skoro jako by... ano. S hrůzou si uvědomil, že neumí se ženami jednat od začátku. Obral ho o to vztah s Alexandrií a jeden čas i s Shirley.

Tak si to bude muset zopakovat. Nikka za trochu snahy stojí. Nesouhlasil s teorií typů - že se muži vrací k stále stejným ženám, ať vzhledem či způsoby -, protože Nikka Alexandrii nepřipomínala vůbec ničím přesto měly společnou přímou a nezdolnou věrnost tomu, co bylo, a ne tomu, co může být. A fyzicky byla Nikka také plná energie, skryté smyslnosti...

Zavrtěl hlavou. Stačilo. Z analýz byl zoufalý, skutečný svět se nakonec vždy ukázal složitější. Život vede diskrétními body, je nelineární, nenulový v součtu, nezáměrný, jednoznačně nezvratný události se nejen skládají, ale vrší, mačkají. Minulost filtruje současnost. Nikku viděl přes čočku Alexandrie a jinak by to ani nechtěl. Okradl by se o vlastní minulost. Teď tu s Nikkou zkoumá vrak a dráty ke Kardenskyho skupině bzučí analogiemi a přirovnáními. Zkoumají vrak, jako by ho postavily bytosti příhodně blízké lidem. Samozřejmě nesmysl. A Ichina poslal na pošetilou výpravu, téměř jistě do slepé uličky. Postrádal ho, chyběly mu společné túry, rozhovory. Má snad proto záchvaty deprese, i když je tam, kde chce být, a dělá poslední věc na světě, která má smysl?

Nigel popotáhl, našťavaný sám na sebe, a otočil se na druhý bok, aby už konečně usnul.

Šest

Pana Ichino se probudil leknutím usnul vsedě.

Oheň čadil a prskal. Prohrábl uhlíky a hodil na ně další dříví. Za chvíli ze srubu vyhnal zimu. Vstal, promasíroval si přeželezý sval na kříži a díval se, jak plameny tančí.

Graves o sobě stále nevěděl, ale dýchal pravidelně. Rána přestala krváčet a tlustý obvaz vypadal dobře. Pan Ichino věděl, že hned tak zase neusne smíchal si horkou vodu s citrónovou šťávou, cukrem a rumem, zapnul rádio. V praskání nakonec naladil portlandskou stanici s nepřetržitým zpravodajstvím.

Rádio tiše mumlalo do skřipání houpacího křesla, venku skučel vítr. Na uspávajícím pozadí zněly zprávy nepříjemně znepokojivě. V Africe pokračovala válka a na stranu konstrukcionistů se přidala další země. Noví synové tvrdě útočili na vládní politiku úprav dětské DNA. Většina komentátorů se ale shodovala, že drobné tělesné změny jsou nezbytné spor se přenesl na pole inteligence a zvláštních vloh. Objevilo se podezření, že v Pákistánu už podruhé vymírají stromy. V Evropě opět hrozil kritický nedostatek vody.

Nakonec zařadili nějaké zprávy o vraku v Maře Margi-nis. Průzkumné fotografování měsíčního povrchu skončilo. Další ztroskotaná plavidla nebyla nalezena. To samo o sobě mnoho neznamenal, protože silové pole kolem margi-niského vraku třikrát změnilo barvu, než se jim podařilo proniknout. Vědci se domnívali, že je to nějaký obranný mechanismus, který pohlcuje světlo a loď tak vypadá černá. Kdyby letěla, bylo by ji v mezihvězdném prostoru těžké odhalit. Než lidé štit prorazili, fungoval, ale ne bez poruch. Pokud jsou na Měsíci další vraky, mohou je maskovat plně funkční silová pole a skrývat před zraky pozorovatelů. Rozjížděl se program podrobného prověřování všech podezřelých černých skvrn.

Pan Ichino ještě chvíli poslouchal a pak rádio vypnul. Nově objevené vlastnosti štítu ho zaujaly, ale čekal víc. Lidé už jsou uvnitř a jistě mají nějaké výsledky. Nedozvěděl se však nic ani ze zpráv, ani od Nigela. Možná vrak zkoumají s nejvyšší opatrností. Obranný systém se bez varování vypínal a zapínal, podle většiny vědců dlouhou dobu nepracoval, protože jinak by sestřelil už moduly Apolla. Proražením štítu lidé možná odstavili i ostatní systémy. Bylo by ale pošetilé se na to spoléhat.

Pan Ichino znovu prohlédl Gravesa a pak se mu ještě jednou podíval do batohu. Šedou tyč odložil a vybalil ostatní věci - sušenou stravu, mapy, oblečení, jednoduché nástroje, poznámkový blok. Až na dně leželo pár svitků mikrofilmu a přenosná čtečka. Pan Ichino se cítil trochu trapně, jako by četl cizí dopisy.

Měl však dobrý důvod se podívat. Graves může být diabetik nebo jinak nemocný. Pan Ichino vložil mikrofilm do vlastní nástěnné čtečky, namíchal si další grog a dal se do čtení.

Kreditní karty, propustky a životopisné údaje svědčily o nemalém bohatství. Peter Graves vydělal zamlada na spekulacích s pozemky, než trh ovládl stát, a pak přestal podnikat. Posledních deset let se věnoval zvláštnímu koníčku: lovil neobvyklé, hledal skryté. Pátral po starých Incích, po mořských příšerách, vykopával mayská města. S sebou tahal přenosnou knihovnu. Zřejmě mu pomáhala při styku s nevstřícnými úředníky. Většina filmu se ale týkala něčeho úplně jiného. Pan Ichino našel i kopie dokumentů z devatenáctého století. Pročetl si je a udělal si jasný obrázek.

Gravese zaujal výbuch u Wasca, protože byl čerstvý. Nejasnému oficiálnímu vysvětlení neuvěřil ani na chvíli.

Při své zálibě v nezvyklých jevech se tedy pustil do důkladného zkoumání dějin severních lesů. Dopisy naznačovaly, že rozjel nesmírně nákladný pátrací program.

Pan Ichino pocítil záchvěv překvapení. Graves udělal přesně to, co chtěl Nigel a k čemu se možná jednou dohrabe i NASA, až rozluští tajemství marginického vraku. Graves pátral po všech náznacích neznámého, v dějinách i v legendách. Tichá letadla prolétávala nízko nad kráterem a snažila se vyplašit případné obyvatelé. Spjoval slepé konce, studoval staré mapy, platil originálními myslitelům za šílené nápady.

A jakmile dal dohromady hypotézu, najal si průvodce a vyrazil za tajnůstkářským tvorem, který byl podle něj spojen s výbuchem. . .

Saliští indiáni mu říkali Sasquatch. Hlášení Společnosti Hudsonova zálivu z roku 1864 uvádí stovky případů, kdy ho někdo zahlédl. Dřevaři a trapeři ze severozápadu znali hlavně jeho stopy a podle míst, kde se vyskytovaly, mu začali říkat sněžný muž.

Lidé jej viděli v lesích na severu Spojených států i na jihu Kanady. V devatenáctém století mu připisovali nejméně dvanáct vražd, většinou v případě zabití ozbrojeného lovce. V roce 1890 byli na hranici Oregonu a Kalifornie nalezeni dva hlídači z nedalekého dolu, rozmačkaní a za-dupaní do země.

To všechno k ničemu nevedlo, dokud v roce 1967 amatérský výzkumník nepořídil z necelých padesáti metrů barevný film. Sněžný muž je na něm veliký. Má přes dva metry a téměř pohrdavě kráčí po dvou nohách od kamery. Jednou se otočil a ukázal mohutnou hrud'. Hustá srst pokrývala celé tělo kromě kostí kolem očí. Vědci se v názoru na pravost záběru rozcházel. Několik antropologů a biologů ovšem přišlo s teoriemi. . .

Ze sociálních i ekonomických důvodů byl tichomořský severozápad obydlen poměrně řídko. Husté lesy na západních svazích Skalistých hor by ukryly stovky armád. Lesní mikroorganismy a mrchožrouti se postarají o všechny zbytky včetně kostí, stopy po těžbě dřeva se neudrží ani deset let. Pokud si sněžní muži nestavěli domy a neužívali nástroje, mohli uniknout prozrazení. I veliký bázlivý primát se v lese snadno ztratí.

Většina zvířat se naučila spíš utíkat a schovávat, než bojovat, a naučil je to člověk. Za poslední milion let Zemí několikrát pokryly ledovce. Hladina moří klesla a odhalila pevninský most mezi Aljaškou a severní Asií. Odtud přišel mamut, mastodont, bizon a nakonec i člověk. Mezi opicí a neandertálcem se vyskytla spousta variant. Když se homo sapiens začal stěhovat z Afriky na sever, hnál všechny starší opolidi před sebou. Součástí tohoto stěhování druhů může být i pekingský a javánský člověk. Sněžného muže možná boj o teritorium zahnal do nehostinných končin. V jedné době ledové překročil pevninský most, objevil Nový svět a usadil se tu. Časem ale přišli lidé a začal boj. Člověk byl chytřejší a lépe vyzbrojený, sněžný muž se tedy musel stáhnout do pralesa. Legenda o Sasquatchovi možná vychází právě z toho pradávného setkání.

Vědecké výpravy v sedmdesátých a osmdesátých letech dvacátého století žádné nezvratné důkazy neposkytly. Přesto objevily nepřímé stopy: neumělé přístřešky ze spadlých větví, stopy a pěšiny, trus se zbytky malých hlodavců, hmyzu a bobulí. Pátrání časem ztratilo podporu, protože žádná expedice živý exemplář nechytila. Populační tlaky podpořily v severní Kalifornii a Washingtonu výstavbu, dokud téměř všechna místa, kde byl sněžný muž spatřen, nepohltilo osídlení.

V Gravesových papírech byla i podrobná mapa jižního Oregonu a Drewsovy přehrady. Pokrývaly ji malé šipečky a tužkou psané značky všechny vedly klikatě na sever až do skalnatého hustého boru asi dvacet kilometrů od srubu pana Ichina. Byl to jeden z posledních odříznutých kousků neporušené oregonské divočiny. Pod ní bylo ještě pár papírů, smlouva s dvěma průvodci, nesrozumitelné poznámky.

Pan Ichino zvedl oči od čtečky a protřel si je.

Do srubu zvenku něco tupě narazilo.

Pan Ichino doběhl k oknu právě včas, aby viděl, jak se stínem lesa splývá velký tmavý obrys. Moc toho nespátřil, chumelenice snížila viditelnost. V pološeru se mohl snadno splést.

Přesto ten zvuk s jistotou slyšel. Mohla to být jen halda sněhu z borovice, ale pan Ichino měl jiný názor.

Sedm

Po večeři se Nigel zastavil na chodbě, házel si mincí a přemýšlel, co udělá s několika málo hodinami volného času. Budu studovat, řekl si, nejspíš. Znovu minci chytil a podíval se na ni. Byla to britská pence pro štěstí. Všiml si na ní drobného kazu. Hned vedle letopočtu - 1992 - byla vidět bublinka kovu, široká asi desetinu milimetru. Kazila rub mince, obrázek Galaxie s britským lvem uprostřed - připomínka krátkodeché kosmické spolupráce Evropanů s Američany.

Nigel se dal do počítání: Galaxie má průměr nějakých sto tisíc světelných let, takže... výsledek ho překvapil. Ten malý puchýřek v měřítku Galaxie představoval kouli o průměru tisíc světelných let. Do takového prostoru by se vešel milion hvězd. Zíral na drobnou kaz. Všechna čísla dávno znal, ale teď si je dokázal představit. Tisíc světelných let kolem Země byl pořádný kus vesmíru, pro člověka nepředstavitelný. Vidět je však jako tečku na galaktickém disku. . . tak to chápe Šotek. Nigelovi došlo, s čím mají tu čest. civilizace jako zrnka písku. Obrovské rozlohy prostoru i času. Vyhodil minci, najednou ho zábla v ruce.

„Ehm, zdravíčko.“

Nigel se otočil a uviděl Sangese. „Zdar.“

„Posílá mě koordinátor, máte se za ním stavět v kanceláři.“

„Dobře. Chvilíčku. Musím podat ruku nejlepšímu manželčínu příteli.“

„Ach... nevěděl jsem, že jste ženatý.“

„Nejsem. Ta věta znamená, že jdu chcát.“

„Ach. To je zábavné.“

Sanges na něj čekal za dveřmi záchodu. Nigela to překvapilo: na co potřebuje k Valierovi doprovod?

„Viděl jste ta nová personální nařízení?“ prohodil Sanges cestou.

„Nestojí mi ani za to, abych se do nich vysmrkal.“

„To by měla. Tedy, měl byste si je přečíst. Vypadá to, že už nám sem nikoho nepošlou.“

Nigel se zarazil, podíval se na Sangese a pak pokračoval v chůzi. „Pěkná pitomost.“

„Možná, ale budeme se s tím muset smířit.“

„Vás ta zpráva moc nenaštvala.“

Sanges se usmál. „Ne, nenaštvala. Myslím, že bychom měli postupovat pomalu. Opatrnost se vyplatí.“

Nigel ho sjel pohledem a zůstal zticha. Došli k Valie-rově kanceláři a Sanges mu pokynul dovnitř, zatímco sám zůstal za dveřmi. Koordinátor ho čekal a začal smřítí bodrých dotazů na ubytování, práci, program a kvalitu jídla. Nigel byl rád, že Měsíc nemá atmosféru a tak nedává Valierovi příležitost začít i o počasí. Vtom se koordinátor vřele usmál a zabručel:

„Na mé práci tady budete nejhorší vy, Nigele.“

Nigel povytáhl obočí. „Já?“ opakoval nevinně.

„Všichni si vás váží. A máte zvláštní schopnost přežít, i když padnou vaši nadřízení. Bude se mi to tu těžko řídit, když mám pod sebou tak slavnou osobu.“

„Takneřďte.“

„Nechápu.“

„Nechtě věcem volný průběh. Nesnažte se je manipulovat.“

„To není možné.“

„Proč?“

„To jistě víte sám.“

„Obávám se, že ne.“

„Jsem pod tlakem,“ odvětil opatrně Valiera. „O tohle místo stojí i jiní. Když nevykážu výsledky...“

„Ano, ano, to si dokážu představit.“ Nigel se předklonil. „Každý chce výsledky, jako by čekal konzervy na konci linky. Achillova pata takového přístupu k vědě je v tom, že výzkum nemůžete plánovat shora dolů.“

„Některé parametry...“

„Prdlajs. Ještě ani netušíme, co je ta hromada šrotu vlastně zač.“

„Pravda. A já tu mám zajistit, že na to přijdeme.“

„Ale tak to nepůjde. Podívejte, vím, jak fungují vlády. Slíbíte jim termín a máte je na lopatě. Nechtějí to mít pořádně, ale v pátek.“

Valiera sepal ruce a moudře pokýval hlavou. „Na termínech není nic špatného.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“

„Proč ne?“

„Protože,“ Nigel v zoufalství rozhodil rukama, „když chcete mít něco hotové do víkendu, musíte předpokládat, že nějaký víkend bude, že všechno půjde jako dřív. Ale pokud jdete po něčem, co všechno od základu změní, tak nehledáte nové řešení nebo úhel pohledu, ale od základu překapáváte svět.“

„Chápu.“

„A právě tohle si nemůžete naplánovat.“

„Ano.“

Nigel si uvědomil, že dýchá moc rychle a Valiera si ho úkosem prohlíží.

„Mluvíte jako vizionář, Nigele. Ne jako vědec.“

„No... Asi ano.“ Nigel v rozpacích hledal slova. „Sám jsem na definice nikdy moc nedal,“ řekl tiše a připravil se k odchodu.

Osm

Nigel zamžoural na obrazovku a řekl do mikrofону na krku: „Bohužel tomu taky nerozumím. Připadá mi to jako další nesmyslná změt' teček.“

„Pro nás je nesmyslná, správně,“ ozval se mu v uchu plechový hlásek Nikky.

„Fajn, hodím to do pasivních záznamů.“ Nigel stiskl pár ovládacích kláves. „Když jsi to posílala, dostal jsem odpověď od Kardenskyho skupiny. Pamatuješ na tu krysu? Tak to není krysa ani žádný jiný hlodavec, nestojí na Zemi a má aspoň metr na výšku, soudě podle síly kostí v kotníku.“

„A! Takže je to náš první obrázek mimozemského života!“, výskla Nikka.

„Přesně tak. Kardensky ho hned poslal na Národní vědeckou nadaci, ať ho zveřejní.“

„Neměl by se napřed zeptat koordinátora Valiery?“ lekla se Nikka.

„To nech plavat, milá moje. Noví synové mají jistě pod kontrolou i NVN. Nemusejí se spoléhat jen na Valieru.“

„Valiera není Nový syn,“ odsekla. „Jsem si jistá, že je nestranný.“

„Neříkám, že je Nový syn, ale na druhou stranu by nebylo moudré předpokládat opak. Nemám žádnou hypotézu, jak řekl Newton. Tak jako tak, měli bychom pohnout s prací.“

Nigel se v křesle zavrtěl a ztlumil světlo nad terminálem. Ve stíněném kamrlíku bylo tak o pět stupňů méně, než by chtěl. Stanoviště sedm vzniklo narychlo a na drobné detaily, jako izolace nebo promyšlená vzduchotechnika, se nedostalo.

Chvilí si prohlížel poznámky. „Fajn, zkusíme kombinaci 8COOE.“ Zapsal si ji. Při hledání informací ve zcela neznámé

database vzniká problém s tím, že naprosto nevíte, jak jsou údaje uspořádané. Intuice mu napovídala, že kratší kódy z počátku výzkumu vedou k obecnějším informacím. Háček byl v tom, že ani na Zemi neměl logický postup zleva doprava navrch nad psaním zleva doprava, shora dolů nebo úplně jinak. Mimozenšťanům byla třeba poloha znaků zcela lhostejná.

Zatím měli docela štěstí. Čas od času vedlo podobné zadání k podobnému výsledku. Objevovaly se podobné vzory teček, statických i pohyblivých. Kombinace, jež na ně ukazovaly, sdílely společný základ. Možná to znamenalo jistou polohovou notaci, možná šlo jen o náhodu. Zatím Nikka podle jeho pokynů spouštěla jen omezené množství spínačů. Některé jistě nesloužily jen jako vstupy db databanky. Pár jich musí přepínat ovládání. Například třetí knoflík zprava v osmnácté řadě měl jen dvě polohy. Znamená snad jedna „zapnuto“ a druhá „vypnuto“? Není jedna poloha „uložit data“ nebo „smaž je“? Když se budou s Nikkou držet omezené části pultu, snad dřív narazí na srozumitelné informace, než omylem přepnou ovládací režim. Nechtěli riskovat, že nepromyšleným cvakáním počítač vypnou, Nigel si chvíli prohlížel monitor. Naskočil obrázek. V červených barvách zpodoboval zřejmě lodní chodbu. Byla vidět zatačka a za chvíli se objevila písmena podobná perským, ze žluté přešla do modré a zase zmizela. Nigel počkal a animace proběhla ještě jednou.

„Záhada,“ prohlásil.

„Myslím, že jsem tu chodbu neviděla,“ řekla Nikka.

„Musí to být něco jako ty tři fotky, co na poslední směně našla první skupina. Jsou na nich neznámé části lodi.“

„Ukážeme to inženýrům,“ navrhla Nikka. „Ale počítám, že ty chodby na fotkách nevydržely ztroskotání.“

Nigel stiskl rty. „Víš, zrovna mě napadlo, že by nám mohlo pomoci, jak to písmo mizí a zase se objevuje. Naši kamarádi mimozenšťani museli rozeznat oddělené obrazy kratší než vteřina, aby to všechno přečetli.“

„To dokáže jakékoli zvíře.“

„Přesně tak. Ale tuhle loď nepostavilo žádné obyčejné zvíře. Ty malé knoflíky na pultu ukazují, že museli mít prsty. Máš pravdu, víme, že zvířata musejí vidět častěji než po vteřině, protože jinak by je něco dost rychle sežralo. Přinejmenším v tom nám byli ti mimozenšťané podobní. Jedeme dál. Označím to...“ stiskl pár kláves, „pro první skupinu.“

Vybral pár kombinací, které se od předchozích lišily jen v poslední „číslíci“ a monitor zůstal slepý. „Jsi si jistá, že ten knoflík pořád funguje?“ zeptal se.

„Řekla bych. Budíky nezaznamenaly úbytek energie.“

„Fajn. Teď zkus tohle.“ Přečetl jí číslo.

Tentokrát monitor okamžitě ožil změtí téměř kruhových předmětů.

Přes obraz se táhla černá čára. Procházela jednou bublinou a právě v ní se hromadily šedé stíny. Ostatní zůstaly čisté.

„Divný,“ poznamenal Nigel. „Vypadá to jako mikroskopický snímek. Připomíná mi to něco z biologických la-borek na škole. Pošlu to Kardenskymu.“

Vytočil přímou linku přes Stanoviště sedm na Alfons, počkal na potvrzení a poslal výsledky přímo na Zemi. Zabralo to několik minut. Signál se zároveň ukládal na pásek na Stanovišti sedm, Alfons sloužil jen jako retranslační stanice. Nigel naškrábal pár poznámek a zadal Nicce další kombinaci.

„Hej!“ Hned zvedl oči k monitoru. U nízkého kapradí stálo něco v hladké lesklé kombinéze. Nemělo to nohy, spíš polokulovou základnu. Nahoře pod helmou ale vystupovaly ruce a pod nimi další výrůstky. Přes polopropustné sklo šlo rozeznat obrysy hlavy. Nigel byl přesvědčen, že fotografie zachycuje Zemi. Vějířovité listy kapradin mu připadaly povědomé.

Na postavě ve skafandru nešlo rozlišit další podrobnosti, Nigela navíc příliš nezajímala. Na obrázku bylo ještě něco, většího a nahého. Mělo to hustou tmavou srst a napůl se to schovávalo v kapradí. V silné ruce to drželo něco jako velký kus kamene.

Nikka a Nigel to chvíli rozebírali. Postava ve skafandru stála divně, jako by si nevěděla rady s gravitací. Z vysokého tvora, těžkého, chlupatého a hrozivého, ale Nigelovi naskočila husí kůže.

Ať se snažil sebevíc, nedokázal se přesvědčit, že to není člověk.

Nigel se nadechl, aby pokračoval v hovoru, když tu do obvodu vpadl vzrušený mužský hlas: „Všichni ven z lodi! Údržba ohlásila obloukový výboj v chodbě jedenáct. Vyšší příkon proudu zjištěn i v dalších patrech. Obáváme se, že se probouzí obranný systém. Nařizují okamžitou evakuaci.“

„Radši zmizni, holka,“ zabručel Nigel. Sám byl v bezpečí, zahrabaný pod několika metry měsíčního prachu nedaleko ubikací. Nikka potvrdila příjem a odpojila se.

Nigel dlouho seděl a díval se na tvora na obrazovce. Byl pootočený od kamery, jednu nohu nakročenu. Nigel měl přesto divný pocit, že se dívá přímo na něj.

Devět

Přes den Gravesovi spadla horečka a večer se probu-. díl. Napřed jen blábolil a pan Ichino do něj nalil vývar s pálenkou. Nemocný viditelně pookřál.

Graves upíral oči na strop, nechápal, kde je, a motal páte přes deváté.

Za pár minut zamžikal a poprvé se podíval na pana Ichina.

„Měl jsem je, jasné?“ mumlal naléhavě. „Byli takhle blízko. Mohl jsem si na ně skoro šáhnout. Bylo ale moc тихо, i přes to jejich zpívání. Nemohl jsem fotit. Závěrka cvaká.“

„Dobrá,“ utěšil ho pan Ichino. „Nelehejte si na bok.“

„Jo, jasné,“ zabručel Graves a podíval se na ránu. „To udělal ten velkej, hajzl jeden. Už jsem si myslel, že ne-chcípne. S průvodcem jsme do něj napumpovali dost ran pro čtyři, ale on tím plamenometem pořád stříkal kolem dokola. Oranžověj

plamen. Průvodce to schytl a už nevstal. Ten blesk podpálil všechny... všechny...

Gravesovi selhal hlas. Sedativa ve vývaru zabrala. Za chvíli pacient spokojeně vydechl. Když si byl pan Ichino jistý, že Graves usnul, vzal si kabát a vyrazil ven. Sněhu napadal přinejmenším metr a nadílka rozostřila i hrubý obrys protějšního hřebene. Tichým větříkem padaly vločky. Na silnici se nedostane.

Pan Ichino se přehrabal přes mýtinu, vděčný za trochu pohybu. Možná nemusí pomoc shánět tak rychle. Graves má nejhorší za sebou. Pokud se rána nezanítí - a to těžko, po všech těch antibiotikách -, uzdraví se i bez odborné pomoci. Pan Ichino přemýšlel, co všechno to blábolení znamenalo. „Ten velkej“ může být kdokoli. Ránu muselo něco způsobit, ale pan Ichino takovou zbraň neznal. Podobnou popáleninu nezpůsobí ani laser.

Zavrtěl hlavou a černé vlasy mu spadly do očí. Bude si je muset ostříhat. Daleko od lidí člověk na takové věci zapomíná.

Zvedl hlavu a hned našel Orion. Velkou mlhovinu rozeznal jen stěží. Na druhé straně nebe svítila Andromeda. Nikdy si nedokázal připustit, že jediným pohledem obsáhne tři sta miliard hvězd, celou Galaxii, maličkou tečku daleko nenápadnější než okolní hvězdy. Hvězdy jako zrnka písku, nespočetné a nesmrtelné.

Je snad jakékoli zbožňování k smíchu, tváří v tvář té nekonečnosti? Nebo k pláči.

Ve večerních zprávách mluvili o jednom z tetovaných Nových synů, který kérkami konečně pokryl celé tělo. Původně šlo o to, že se tetování přidává postupně a poslední čárka by měla být nakreslena těsně před smrtí. Tenhle ale práci uspěchal a pak si podřízl krk s tím, že ho mají stáhnout z kůže, napnout ji na rám a věnovat biskupovi jako oběť pravdě Nového zjevení.

Pan Ichino se otřásl a zamířil ke srubu. Oknem se dovnitř díval nějaký člověk, k panu Ichinovi stál zády. Pan Ichino přidal do kroku. Padal sníh a nebylo mnoho vidět, ale cizinec byl velký a nehybně se skláněl do okna, asi aby se podíval do srubu. Ano, zřejmě hledá Gravese. Postel ale stála mimo jeho zorný úhel.

Pan Ichino došel blíž a něco ho prozradilo. Muž se otočil, uviděl ho a překvapivě rychle zmizel za rohem. Pohyb v hlubokém sněhu mu nedělal potíže. Za chvíli se ztratil ve stínech.

Když pan Ichino došel k oknu, stopy už začínaly mizet pod sněhem. Pokud se tu obtiskly boty, byly velice zvláštní - nezvykle tvarované, hluboké a přinejmenším šedesát centimetrů dlouhé.

Pan Ichino se po stopě vydal do lesa, ale za chvíli sledování vzdal. Ve tmě se mu cizinec snadno ztratí. Jen se otřásl a vrátil do srubu.

Deset

„Kdy ten tlak spadl?“ zeptal se Nigel přes hrtanový mikrofon. Nikka se právě přihlásila.

„Je to asi čtyřicet minut. Z údržby mi zavolali, že plas-tiform povolil, když o chodbu výš instalovali nouzové vedení. Měla jsem dost času, tak jsem se dosoukala do přechodové komory, vzala jsem pár lahví s kyslíkem a vrátila se dolů. Pod pultem je záchranný přístroj, ale někdo do něj zapomněl dát bombu.“

„Teď jsi na něm?“

„Ne, už našli díru. Tlak zase stoupá.“

Nigel zavrtěl hlavou a pak si uvědomil, že ho Nikka nevidí.

„Merde de jour. Mám špatné zprávy o našich nahrávkách. Pár dní našich záznamů, těch, co jsme posílali přes Alfons na Zem, je fuč.“

„Cože?!“

„Když jsi byla odpojená, zavolali irli spojaři. Podělali něco v programu. Podprogram, který posílá nahraná data na Alfons, měl chybu. Před vysíláním všechno smaže. Na Alfonsu se divili, proč jim posíláme tak dlouhé zprávy bez jediné informace.“

„To je blbost. Ztratilo se všechno ze Stanoviště sedm?“

„Ne, jenom náš výzkum. Každá skupina má svůj soubor a tohle se stalo jenom našemu. Přišli jsme o dost materiálu, ale něco zbylo.“

Tehdy Nigel zažil Nikku poprvé opravdu našťavanou. „Až skončí tahle směna, chci mluvit s Valierou.“

„Správně. Pokud vím, přišli jsme o ten obrázek molekulárních řetězců, nebo co to bylo, a skoro o všechno ze včerejška. Ale to všechno můžeme nahrát znovu. Podíváme se na tu fotografii, co jsi našla, než zavolali z Údržby.“

Nigel si obrázek pečlivě prohlédl. Mimozeštíanská satelitní fotografie ukazovala hnědou zemi a skoro černý oceán. Přes pevninu se táhly narůžovělé mraky a vířily za horskými hřebeny. Světlejší pruh podél pobřeží naznačoval divoký příboj a dlouhé pláže. Nigel rozeznal i mělčiny a šelfové usazeniny.

„Co je to za pobřeží?“ zamumlala Nikka.

„Nevím. Připomíná mi to nějakou mapu, ale nevím jakou. Uložím to pro Alfons. Možná najdou současný snímek téhož místa.“

Dalších pár kombinací nic nepřineslo. Střídaly se na nich víry teček a pak jeden statický obrázek. „Zadrž!“ křikl Nigel.

„To je trojrozměrná matice. Podívej, ty kuličky mají různou velikost a barvu.“

„Mohl by to být model molekuly,“ navrhla Nikka. „Nebo rovnou fotografie.“

„Přesně tak. Taky to uložím. A spojařům řeknu, ať nic neposílají, dokud se na jejich programy nepodívám osobně.

Nechceme ztratit i tohle.“

„Počkej chvíli, volá Údržba...“ Nikka se odpojila.

Nigel při čekání bubnoval prsty o terminál. Doufal, že zprávu, kterou poslal Kardenskymu, nikdo nezachytil. Potřeboval informace a fotografie, které mu nikdo jiný nedodá.

„Zase něco prasklo,“ ozvala se náhle Nikka. „Údržba vyhrožuje, že si sem pro mne přijdou a vytáhnou mě - to bych

ráda viděla -, když nevylezu sama. V bombách mám dost vzduchu... aj, právě mi zalehly uši.“

Nigel znechuceně praštil tužkou. „Nech to plavat a vylez. Zajdeme spolu za Valierou.“

„Byla to nebetyčná pitomost, „ uzavřel Nigel. Probodl Valieru pohledem. „Pokud mimozemský počítač z nějakého důvodu obrázky smazal, už je nikdy neuvidíme. Nikdy.“

Valiera sepal prsty. Zhoupil se v křesle a podíval se na Nikku se Sangesem. „Máte pravdu, zeje to neodpustitelné. Náš hardware nepracuje správně a podle mě je to hlavně Proto, jaký tu vládne zmatek, uvědomte si, že Stanoviště sedm ještě není hotové a chybám se prostě nevyhneme. Tady Victor teď prověřuje celou spojařskou síť a já doufám, že brzy přijde s řešením.“ Valiera se na Sangesa významně Podíval.

„Ano, řekl bych, že to dám brzy do pořádku,“ odvětil Sanges.

„Nemůžeme to brát s takovým klidem,“ odsekla Nikka. „Možná jsme ztratili nenahraditelné informace.“

„A nezdá se, že by to panu Sangesovi nějak zvlášť vadilo, „ poznamenal Nigel s nepřesvědčivým úsměvem. „První skupina toho moc neobjevila.“

Sanges se naježil. „Pracovali jsme stejně usilovně jako vy. Nechápu, proč...“

„Tak toho nechtě,“ utál ho Valiera. „Pravda, první skupina si všechno teprve osahává, ale musíte si uvědomit, Nigele, že má daleko těžší úkol. Sestavují inventář mimozemského písma. Dokud nerozluští kód a nezjistí, co který znak znamená, nebudou mít žádné výsledky.“

„Proč tedy nepřestanou s písmem a nepokusí se na něco přijít z obrázků?“ opáčila smířlivě Nikka. „Tak to děláme my a funguje to.“

„A na co jste přišli?“ Valiera mimovolně přimhouřil oči.

Dlouho rušilo ticho jen předení ventilátoru. „Možná máme modely molekul, družicové snímky Země, fotografie raného primáta,“ odvětil pomalu Nigel. „Ještě pár věcí a samozřejmě tu velkou krysu.“

„Většinu z toho, o čem mluvíte, jsem viděl v hlášeních,“ řekl Sanges. „Váš výklad mi nepřípadá pravděpodobný, ale to se samozřejmě doladí.“

„Přesně tak,“ odušil Nigel. „S Nikkou se snažíme zjistit co nejvíc, abychom přišli na to, jak počítač pracuje a co všechno z něj můžeme dostat. Zvláště jsem zvědavý, co odborníci říkají na tu krysu.“

„No,“ protáhl nezúčastněně Valiera, „to bude nějakou dobu trvat.“

„Co tím myslíte?“ zeptala se Nikka.

Valiera stiskl rty a odmlčel se. Nigel si ho soustředěně prohlížel. Podobný typ šéfa znal. Valiera byl možná kdysi skvělý pilot, ale časem se jako správný byrokrat naučil všechno zvážít ze všech stran, než to řekne. Pořád počítal. „Národní vědecká nadace se rozhodla nezveřejňovat nic, co dostanete z mimozemského stroje. Je toho názoru, že by to mohlo mít nežádoucí účinek.“ „Kčertu! Jak nežádoucí?“ vybuchla Nikka. „Chceme, aby všechno, co přijde ze Stanoviště sedm, prošlo důkladným vědeckým zkoumáním. Předčasné zveřejnění by NVN zahltilo a vyčerpalo už tak napjatý rozpočet,“ vysvětlil Valiera a bezmocně rozhodil rukama.

„Souhlasím,“ podpořil ho Sanges. „Spoustu lidí by fotografie toho velkého hlodavce polekala. Informace můžeme zveřejnit, až když jim sami dobře porozumíme. První biskup to několikrát zdůraznil.“

„Jsem si jistý, že První biskup je přes kulturní šoky a exobiologii na slovo vzatý odborník,“ ušklíbl se Nigel.

„První biskup byl u toho, když lidé dostali Nové zjevení,“ odušil prkeaně Sanges. „Má úžasné znalosti lidí a ví, co je pro ně nejlepší. To snad uznáte i vy.“

„Nigele, jistě víte, že Noví synové nezavrhují představu mimozemského života,“ začal diplomaticky Valiera. „Nové zjevení koneckonců vzešlo z objevu života na Jupiteru. První biskup jen zdůrazňuje, že člověk je spjatý se svou planetou a všechno mimozemské je mu cizí, možná dokonce hrozbou.“

„Takže jste na straně Nových synů?“, zeptala se Nikka. „Ne, to samozřejmě ne,“ odvětil rychle Valiera. „Jen mám dojem, že bych měl zaujmout pozici mezi vašimi pro-tikladnými názory.“

„Opravdu mám opačný názor,“ řekl Nigel. „Nemám dojem, že je mimozemský život tak strašidelný. A taky nejsem přesvědčený, že se naše omezené znalosti o vlastním původu shodují s dogmaty Prvního biskupa.“ „Co tím chcete říct?“ zasyčel Sanges.

„Nechtě to být. Prostě si myslím, že bychom měli zůstat otevření. Rozhodně musíme zveřejnit všechna data z počítače. Na tenhle problém potřebujeme nejlepší mozky, ne jenom výbor NVN.“

„Nicméně,“ odušil přívětivě Valiera, „kongres a NVN už rozhodly a my se podle toho musíme zařadit.“

Nigel se opřel a zabušoval si prsty o koleno.

Nikka se po něm podívala a pak se otočila na Valieru. „Změníme téma. Cestou sem jsme se s Nigelem dohodli, že potřebujeme oddělenou linku na Alfons, aby se nám už neztratila data.“

„To zní rozumně,“ připustil Valiera. Z tváře mu zmizelo pár napjatých vrásek.

„Neměl by být problém zavést oddělený vysílač přímo do lodního terminálu,“ začala Nikka. Vytáhla papír a načrtla na něj schéma obvodu. „Chci také do lodi umístit databanku, aby měla obsluha u konzole k dispozici oddělené záznamy. I když se pak náhodou něco ztratí při přenosu, můžeme na Alfons poslat další kopii.“

„To bude chtít spoustu práce a peněz...“ začal Sanges.

„Kčertu s penězi!“ zvolal Nigel. „Nelepíme tady pytlíky. Ta loď je stará aspoň půl milionu let. Ještě funguje a za pár let se z ní lidstvo může naučit víc, než bez ní za sto let. Nenechám...“

„Váš návrh je rozumný,“ skočil mu do řeči Valiera. „Řeknu inženýrům, ať jsou vám všestranně k dispozici.“

„Chceme oddělenou linku na Alfons,“ upřesnila Nikka. „Zcela samostatný podsystém.“

„Dohlédnu na to, abyste ji dostali co nejdříve. Záložního materiálu máme dost. A teď...“ Valiera se podíval na hodinky, „myslím, že je čas na hodinku meditací, pane Sangesi.“

„Vy mu dáváte čas na tohle?“ nestačil se divit Nigel. „I tady?“

„Vždy musíme hledat kompromisy, Nigele,“ odvětil s úsměvem Valiera.
Nigel se zašklebil, vstal a odešel bez pozdravu. Prásknutí dveřmi zadunělo ozvěnou.

Jedenáct

Stál na vysoké skále a sledoval, jak se plameny prokousávají údolím. Vyschlá tráva chytala okamžitě a hořela s ohlušujícím hukotem, jako by vířilo tisíc bubnů. Přes stěnu černého dýmu viděl drobné tvorečky, kteří požár založili. Mávali na sebe, šli za ohněm a s pochodněmi v rukou se ujišťovali, že v plamenné stěně nejsou mezery.

Před požárem utíkali sloni. V houpavém kroku bylo znát paniku, cestou do záhuby na sebe troubili.

Ze své skály viděl pruh bažin, který stál slonům v cestě. Obraz se vlnil rozpáleným vzduchem, ale přesto odhadl, že slonům k močálu zbývá sotva kilometr. Po obou stranách čekali tvorečkové s ohněm.

Na tu dálku nerozlišil podrobnosti, ale zdálo se, že mužičkové tančí a mávají oštěpy.

Daleko za močály ležela suchá vyvýšená plošina. Pásala se na ní početná stáda býložravců, antilop nebo dobytka, hotový oceán zvířet. Tvorové s ohněm si ale stáda nevšimli hnali slony a čekali, až zapadnou do bahna, aby je mohli pobít.

Proč riskovali rozdupání nebo zranění sloním klem? Aby prokázali odvahu? Aby měli v noci co vyprávět u ohně? Aby přiznali mýty a legendy, které sílily s každým vyprávěním?

Jak se naučili takhle spolupracovat a tančit kolem kořisti, dokud nenajdou nejslabší místo? Kdo je naučil tvořit kmeny, zapalovat oheň, splétat rodinné vazby? Tak složité V55a naučili se je tak rychle. Těžko věřit, že je postrkovala těžkopádná ruka evoluce, dílo...

Zahlédl pohyb ve stínech. Otočil se. Zpoza stromu vystoupil jeden ze žhářů. Byl sotva metr vysoký, chlupatý, údy napohled oteklé. Hluboko posazené oči přeskakovaly pohledem sem a tam, hlídaly terén. Vzpřímený tvoreček si přehodil oštěp.

Vítr se otočil a přinesl k němu tvorův pach. Ani jeden se nepohnul. Za chvíli tvor zašoupal nohama, jednou rukou pustil oštěp, zvedl ji a ukázal prázdnou dlaň. Několikrát dunivě zavrčel. Dlaň měl vrásčitou a kolem nehtů mu rostly chlupy.

Nigel zvedl dlaň stejným způsobem. Otevřel ústa, aby odpověděl, a obraz zmizel v kotouči dýmu. Světlo kolem tančilo. Ohlušilo ho duté bubnování.

Někdo klepal na dveře.

Shodil z klína papíry, vstal a dvěma kroky došel ke dveřím. Za nimi stála Nikka.

„Doktor mi doporučil, ať nikdy nepiju sama,“ prohlásila. Zvedla chemickou láhev s čirým roztokem. „Čisté zboží, destilované na Alfonsu za účelem vědeckého výzkumu a povznesení lidstva.“

„Nanejvýš zajímavý vzorek,“ ohodnotil láhev Nigel. „Pojď dovnitř, ať ho prostudujeme.“

Sedl si na kavalec a ukázal na židli. „Na podlahu nic dát nemůžu, není místo. V kredenci mám druhou sklenici, ten vzorek ochutnám, až dopíšu tohle.“

Se zájmem se podívala na jeho sklenici. „Ovocná šťáva

„Canniforen se musí s něčím míchat.“

Vytřeštila oči. „To je zakázané!“

„Ne v Anglii nebo v Americe. V Anglii se to dost rozjelo, lehká euforika jsou povolená, dokonce doporučená.“

„Kouřil jsi někdy LSD?“ zeptala se uctivě.

„Ne, do toho se mi nechtělo. Taký se nekouří. Ne že by mi vadilo kouření, ale dávám přednost marihuaně. Na Měsíci se ale kouřit nesmí, je to nebezpečné, tak jsem si nechal se zásobami od Kardenskyho propašovat tenhle cannifo-ren.“

Stálo mě celé jmění, dvě stě dolarů - pamatuješ na tu sázku? - dostat ho přes kontrolu.“

Smíchala si trochu džusu s lihem, ochutnala a usmála se. „Unavuje tě to tady?“

„Ani náhodou. Brnkačka. Ještě tu ani nejsem dost dlouho, aby se mi přestala motat hlava z nízké gravitace. Ale když jsi dávala dohromady tu linku na Alfonse, rozhodl jsem se trochu zapřemýšlet nad materiály od Kardenskyho. Canniforen mi přihrává nápady, vidím po něm souvislosti, na které bych jinak nepřišel.“

Nikka se zamračila a nadechla, ale Nigel máchl rukou a zabručel: „No jo, já vím. Ničím si mozek kvůli podpultovým nesmyslům. Necítím, že by mi to škodilo. Párkrát mi to pomohlo v kariéře. A navíc je to úžasné, Nikko. Děsně moderní. Berou to všichni hominidi.“

„No dobře,“ odtušila Nikka. „Možná trochu zkusím. Ale koukni, před hodinou jsme měli sraz v tělocvičně.“

„Opravdu? Stejně tam mají přišerné stroje, a já tu přemýšlím.“

„Měl bys cvičit. Valiera na tebe každou chvíli vltne. Když nebudeš posilovat, nepustí tě zpátky na Zem.“

„Až tu udělají bazén, budu do něj chodit.“ Ucucl a zadíval se do papíru.

„To nebude trvat dlouho, když už se našel led. Navíc má člověk po cvičení dobrý pocit. Podívej...“ Otočila se udělala čistý přemet vzad přes jednu ruku. „Přiznávám, že v téhle gravitaci to není nijak těžké.“

„Ano, ano,“ Nigel si ji dál zvědavě prohlížel. Došlo mu, že je z té návštěvy u něj trochu nesvá. Byla v zásadě tělesně orientovaná bytost, a tak se její úzkost zřejmě projevovala zvýšenou fyzickou aktivitou proto ta gymnastika. „Posaď se, chci ti něco ukázat.“ Podal jí barevnou fotografii Země z oběžné dráhy. „Stejný obrázek jsme měli nedávno na terminálu. Kardensky ho převedl do naší barevné škály, aby nebyl tak rudý.“

„Jasně. Co je to za kraj?“

„Konec Jižní Ameriky, Ohňová země.“ Nigel poklepal na hladký povrch nehtem. „Tohle je Magellanova úžina, spojnice Atlantiku s Pacifikem.“

Nikka se dobře podívala. „Není to žádná úžina. Na pěti místech by nešlo proplout, je tam země.“

„Správně. Teď se podívej na tohle.“ Podal jí další obrázek, jako by rozdával karty. „Tahle je rok stará.“

„Tady je to otevřená úžina.“

„Splavná je odjakživa, už od doby, co Evropané dopluli do Ameriky. Obrázek z vaku zachycuje, jak vypadala, než z ní eroze odplavila zbytky pevninské šije.“

Nikka pochopila rychle.

„Takže máme dataci.“

„Přesně tak. Rychlost eroze neznáme nijak přesně, ale podle Kardenskyho je tahle fotografie stará přinejmenším tři čtvrtě milionu let. Vcelku to sedí na odhad poškození štítu. Ale to není všechno.“ Nigel posbíral poznámky, fotografie a knihy poházené kolem postele. „V Cambridgi někdo identifikoval ty prostorové modely.“

„A co to je?“

„Různé průřezy physostygmínem.“

„Není to...“

„Přesně. Ze zpráv si moc nepamatuju, ale Kardensky mi to potvrdil - používají ho jako spouštěč RNA a Národní vědecká nadace se ho snaží zakázat.“

Nikka si prohlédla obrázky. Nedávaly jí žádný smysl.

„Nemá to něco společného s učením ve spánku přes subkortikální oblast?“

Nigel přikývl. „To je zřejmě jedna z jeho funkcí. Když ho někomu podáš, učí se rychleji, vstřebává znalosti bez námahy. Ale stejně dobře funguje na RNA. RNA se replikuje přes DNA - tady jsou nějaké věci kolem aminokyselin, kterým moc nerozumím -, takže je jistá možnost, že se vědomosti přenesou na další generace.“

„A proč je to zakázané? Slyšela jsem, že proti jsou hlavně Noví synové.“

Nigel se opřel o přičku a přitáhl si kolena pod bradu. „V jednom mají naši kámoši z Církve Nepodloženého přesvědčení pravdu. Je to nebezpečná oblast. Před pár desítkami let to začali biochemici zkoušet na hlístech. Ale člověk není červ a budou muset udělat ještě pěknou řadu pokusů, než mě přesvědčí, že vrtat se v lidském genomu není kravina.“

Odmlčel se a pak tiše dodal: „Rád bych ale věděl, jak se tahle molekula dostala do paměti milion let starého počítače.“

Nikka natáhla ruku se sklenicí. „Mohl bys mi dát do džusu trochu toho canniforenu? Začínám mít dojem, že by se mi mohl hodit.“

„Přesně tak,“ odušil suše Nigel. „Je toho víc. Ta dlouhá černá čára na pozadí kulatých fleků je molekula DNA, jak vstupuje do - počkej, podívám se - pneumokoka. Podle Kardenskyho jednoduchý krok v replikačním procesu.“ Odložil papíry a opatrně jí namíchal pití. „O tom jsem nejspíš zrovna halucinoval, když jsi zaklepala.“

Nikka sklenicí rychle vypila, pak s úsměvem zavrtěla hlavou. „Zajímavá chuť. S něčím to míchají, ne? Ale pokračuj, ještě nevím, kam míříš.“

Nigel se zahihňal a ukázal palci vzhůru. „Výborně. Doufám, že ti chlapíci, co se mi vrtali v balíku od Kardenskyho, to taky nepochopili.“

„Co tím chceš říct? Oni ho otevřeli?“

„Jasně. Utrhli všechny pečeti. Canniforen byl maskovaný, zbytek byly samé knížky, papíry, fotky a jeden pásek.“

Nevím, co si o tom cenzoři - nejspíš Noví synové - Pomysleli.“

„Neuvěřitelné,“ zavrtěla Nikka pochybovačně hlavou.

„Člověk by skoro nevěřil, že jsme na vědecké expedici. Spiš to připomíná...“

„Ano, předvolební turné. Člověku pak vrtá hlavou, proč nám tak často přerušují rozvrh.“

Nikku to zarazilo. „Rozvrh?“

„Vy říkáte plán, ne? Tím chci říct, že při našich směnách se přihodí daleko víc nehod než jindy. Dneska jsme například přišli o pár hodin kvůli elektrice...“

„Elektrice?“

„V Americe říkáte elektřina.“

„Že tě ta anglická slovíčka baví.“

„My jsme ten jazyk vymysleli.“

„Mohla bych si dát ještě trošku toho...“

„Tak rychle?“

„Pozoruji jistě...“

„Správně. Také si cucnu.“

„Exotický slang. Starosvětské kouzlo.“

Nigel vzal papíry, položil je na podlahu a ucítil, jak se začíná vznášet. V pokojíčku bylo tak málo místa, že se sem nevešel ani psací stůl.

Když se dopotácel zpátky na kavalec, čekala ho tu Nikka. Políbila ho.

Nigel zkusil formální gesto, ne úplně jednoznačné, v Evropě zrovna populární. Nikka povytáhla obočí. Přitiskla se k němu jako horký vír.

„Z tebe by se postavil i mnichovi,“ poznamenal pochvalně.

„Nezkoušela jsem to.“

Rozepnula si mosaznou přezku na boku. Je přímá, pomyslel si Nigel. Otevřená.

Skláněla se nad ním a lehce pohupovala malými elegantními řadry. Doba kmitu, uvědomil si mimovolně, záleží na druhé odmocnině gravitačního zrychlení. Zajímavé. Něco se v něm pohnulo a náhle ji v tlumeném světle uviděl jako novou pevninu, zavěšenou ve vzduchu. Šaty mu zmizely. Klekla si a Nigelovi šhublo ve svalech, když jeho penis obklopila vlahá vlna. Zamžikal, zamrkal a splýnul se žlutavými mračny filosofie.

Dvanáct

Chodili ven na procházky, škrábali se do srázů, nohy jim v prachu klouzaly. Nigel se chtěl podívat na Zemi a až příliš pozdě si uvědomil, že Moře Okraje je nazváno příhodně, protože ze Země je ho na měsíčním lemu vidět jen třetina. Aby spatřili Zemi, museli se vyškrábat na strmý kopec. Nikka se bála, aby mu námaha neublížila, ale zapoměla na jeho trénink. Sice funěl, tempo ovšem zvolnil až těsně pod vrcholem.

„Náhle,“ prohlásil a dal si ruce v bok. Hlas mu přes vysílačku skřípal.

„Ano. Vidím domov.“

„Kde?“

„Jokohama. Táhle.“ „Jo. A táhleto je západ Spojených států.“

„Kalifornie pod mraky.“

„Ale Oregon ae.“

„Tam je ten tvůj pan Ichino?“

„Ano. Zajímalo by mě, proč se ještě neozval.“

„Hmmm. Není odsud vidět ani ten veliký kráter po výbuchu. Zvláštní. Podívej, nečekáš výsledky moc brzo?“

„Možná. Třeba zapadal sněhem.“

„Od tebe navíc taky nedostal ani slovíčko.“

„Pravda. Měli jsme moc práce.“ „A cenzuru v zádech.“

„Přesně,“ zasmál se. „Tě se nezbavíme.“

„Tím bych si nebyl tak jistý.“

„Jakto?“

„Rád bych zařídil přímý kanál ke Kardenskymu.“

„To půjde těžko.“

„Ale půjde. Možná by to šlo přes jiného prostředníka.“

„Na Zemi?“

„Ne, tady na Měsíci. Co základna Hipparchus?“

„Jenom předsunutá stanice. Když na Alfonsu našli vodu, Hipparchus ztratil smysl.“

„Hm.“ Odmlčel se.

„Podívej,“ dodal po chvíli. „Země. Visí si tam jako nějaký bezprizorní anděl.“

„Pozor. Kdyby tě slyšel nějaký Nový syn, začne tvrdit, že na to přišel dřív.“

„Správně. To je jejich styl.“

„Proč jim nestačí jeden svět? Proč musejí tahat za nitky i tady?“

„Rádi mají prsty ve všem. Moc je návyková droga.“

Dívali se na svou planetu, napolo skrytou za obzorem. Nikka postrčila ze srázu kámen. Slyšeli jen hukot ventilace.

„Úžasné,“ začal naléhavě Nigel. „Nikdo si to ještě neuvědomil, ale žijeme v první opravdové měsíční kolonii. Ve vraku se bude neustále vrtat řůra vědců, desítky let.“

„Válcová města si postaví vlastní základnu. Nejspíš větší.“

„Na to elektromagnetické dělo? Pokud se k tomu vůbec dokopeme.“

„Myslíš, že ho nepostaví?“

„Možná. Tisk je z toho nadšený.“

„My ne?“

„No...“ Nigel pokrčil rameny a pak si uvědomil, že to ve skafandru není vidět. „Asi. Uznávám, že ve válcových městech budou dobré podmínky k výrobě. Budou hromadit sluneční energii a pak ji mohou mikrovlnami posílat na Zem. Fotoelektrická přeměna nám dost pomůže, když zavírají závody na zkapalňování uhlí, protože je benzopyren karcinogenní. Evropani už jsou s elektrikou zase na štíru.“

„Nestačí jim alkoholové palivo? V Brazílii jsou letos přebytky třtiny.“

„Ne dost velké. Poptávka je pořád několikrát převyšuje.“

„Tak to bychom měli stavět válcová města a kolektory co nejrychleji.“

„Hm, asi máš pravdu. Ale proto myšlenku orbitálních měst neoprááili.“

„A proč?“

„Můžou za to Noví synové. Myslím, že jim družice slouží jako kouřová clona.“

„Slyšela jsem, že je chtějí všichni.“

„Noví synové jsou dole dobře slyšet.“

„Kouřová clona? Nač?“

„Spíš proti čemu. Proti nám. Odvést od našeho programu pozornost a peníze.“

„Víš to jistě?“

„Ne.“ Nigel kopl do kamene. Sledovali, jak se kutálí dolů a zvedá obláčky prachu. „Ne, to mě na tom štví. Musím pořád hádat. Ale vím jistě, že kongresové výbory neprosadí zčistajasna bez důvodu takové výdaje. Něco se děje.“

„Připadám si úplně prostoduchá.“

„Nemusíš. Hry, co hrajou tam nahoře, jsou pořád jenom hry. Politika, vztahy s veřejností, hierarchie, šou-byznys, to už jsou vlastně synonyma.“

„Baví mě to jejich přetlačování.“

„No jistě. Tento pořad vám přinesl zázračný testo-steron. Ale mělo by v tom být něco víc. Někaký pohyb vpřed.“

„Proto jsi nikdy nezamířil do vyšších funkcí? Abys mohl svobodně uplatňovat vliv podle svého - vypadnout a ke

všemu se otočit zády?“

„Co?“ Překvapil ho ostrý tón. „Otočit se zády? Podívej se na tu nafoukanou planetu. Jsme tady dost daleko. Za námi už je jen noc. A přesto nevidíme na nebi skoro nic než tu zatracenou starou Zeměkouli. Otočit se zády? Pořád se díváme sami na sebe.“

Večer pojubíjející službě u terminálů za ním zase zašla na pokoj. Nigel měl dojem, že se tentokrát milují zoufale. Sám se divil, proč se k ní tak tiskne. Hedvábné pohyby, plné napětí, žily vlastním životem. Technicky vzato se to vnitřním zrakem dalo vnímat jen jako pomalé dušení naběhlých orgánů, lhostejných ke všemu duchovnímu, povstávajících v nedobrovolné křeči z prvotního slizu. Ale za tím ležela éterická radost, která ho zbavovala pohodlné skořápky navyklé manýry. Spočívala v těsném kulovém prostoru, kde lidé museli tvořit páry jeden by samotu těžko unesl.

I když však ležel v průsečíku všech jejích křivek, hlavu usazenou mezi stehny, měl Nigel dojem, že jí uniká, že ho tomu okamžiku kradou věčné záhady. Cítil mír, jako naposledy s Alexandrií, ale napětí zůstávalo a natahovalo ho mezi ženu a loď tam venku, jako by obě byly částí jednoho neviditelného kruhu. Zápolil se zauzlovanými myšlenkami, až usnul s Nikkiinou slanou vůní v nose, ruce těžké, jako by jimi podpíral váhu světa.

Probudil se uprostřed noci. S nejvyšší opatrností vylezl z postele, aby ji nevzbudil, a rozsvítil si jen lampičku v koutě. Kardensky mu poslal hromadu podkladů a Nigel se jimi statečně prokousával. Hádanky minulosti měly nepříjemný zvyk proklouznout mu mezi prsty, zrovna když je chtěl rozlousknout. Věděl už dost, ale souvislosti teprve tušil.

Jedna věc je nález osekáných kamenných nástrojů. Ale jak ty kosti obalit masem? Jak z kusu pazourku domyslet způsob života?

Zalitoval, že na univerzitě nestudoval pečlivěji a srotl se všechno těsně před zkouškami.

O lidoopech se toho vědělo dost, ale poměrně spolehlivé důkazy svědčily o tom, že opolidé nevypadali ani nejednali jako současní primáti. I když znáte svého bratrance, nepochopíte díky němu jednání dědečka. Bylo to všechno tak propletené a spleť. Hotová džungle teorií a důkazů, které údajně vysvětlují vznik člověka - lov velké zvěře, oheň, přirozený výběr větších mozků. To znamená delší nesamostatnost dětí a žen, ztrátu estrinního cyklu, aby byla žena vždy svolná a plodná, počátky rodiny, tabu, tradice. Všechno v jedné propojené pavučině.

Indické chrámové opice jsou v džungli mírumilovné. Jakmile se ale ochočí a přestěhují do chrámů, začnou se množit a tvořit velké tlupy. Když narazí jedna tlupa na druhou, napadne ji. Chrámové opice mají spoustu času. Když už nemusejí lovit, objevily válku. Jako člověk.

Nigel vzdychl. Analogie se zvířaty jsou pěkné, ale znamená to, že člověk kráčel stejnou cestou? Pravda, lidé byli nejchytřejší kořisti, na jakou jiní lidé narazili. Válka poskytovala větší vzrušení než mír, zločin než zákon, peklo než nebe, Lucifer než Bůh.

Na otázku, proč žijí v tak malých skupinách, odpověděli domorodci z Kalahari, že mají strach z války.

Kmeny, klany, pakty. Africký kotel, africký tyglík. Ol-duvaiská rokle. Pláně Serengeti. Velký zlom kolem planety, šev na kriketovém míčku, který roztrhl prašné africké savany. Zemětřesení a erupce, jež hnaly lovce dál za potravou.

Tehdy se zrodil rituál: hluboký klid, pocházející z neustálého opakování stejných pohybů a drobností. Únavný zpěv, předepsané taneční kroky - všechno vytváří systém, v němž je vše jisté, pravidelné, náhradní kapesní vesmír do nejistého a nepředvídatelného světa venku.

Ticho profezovalo suché šustění stránek. Prolétl studii o rituálu jako tmelu společnosti. Běžet žít a skákat létat. Nigel se pro sebe hoře zasmál. Jednou všichni spolu věčně budem zpívat lásku věčně.

Zašklebil se.

Místo narození: suchá planina barvy slámy, tu a tam keřík, tmavozelené polštáře kolem bažin a vodních děr, dlouhá klikatá zelená stuha podél skoupé říčky. Jazyk srsti, rohů, drápů, šupin, křidel. Vyrovnaná logika ostrých žlutých tesáků a tupých kyjů. Vzpřímená postava vede otrhanou tlupu. Čelisti předsunuté, náznak mordy. Nízké čelo a plochý nos.

Leze po stromech, hledá vodu, učí se a zapisuje do paměti.

Rozum a vražda. Hutná zlá vůně masa.

Ženy, neboť za lovu zůstávaly vzadu a sbíraly bobule, teď dávají přednost ovoci, zelenině a salátům. V pánské restauraci je na jídelním lístku tlustý krvavý biftek.

Tři sta tisíc let stará lebka se stopami vraždy. Jak se ale s takovou soupeřivostí a napětím lidé dostali k vzájemné spolupráci? Proč se rozlili z krvavé africké kolébky, výsledky úplně nové evoluce? Ramapiték v australopitéka, ten v homo erecta, ten v neandertálce, ten ve Walmsley-ho, ta litanie měla vysvětlit všechno, ale nevysvětlovala nic z důvodů a pohnutek.

Geny, hrubý postrk okolností, Darwinovo nelítostné soukolí. Pružnost. Složitost nevyužitých částí mozku, údajně.

Nervové buňky s jemnými čistými spoji, volnými pro písmo zkušenosti.

Ruce, oči, vzpřímená chůze. Vzrušený šimpanz láme větev, mává jí, staví se na zadní a táhne ji pryč. Další to dělají po něm, švitoří v korunách, rvou větve a máchají jimi. Seskakují z listů a odvažují se pár metrů na louku. Je to svého druhu přehlídka, oslava tlupy.

Úsudek, dedukce, nepřímé důkazy. Šestnáctiletý chlapec leží na pravém boku, kolena skrčená, ruku pod hlavou, jako by spal. Na dně černé jámy vypadá malý. Spočívá na polštáři štípaných pazourků, u ruky má krásně tesanou kamennou sekerku. Na dosah leží pečené antilopí řízky zabalené v listí v zemi mrtvých bude potřebovat jídlo.

Kruhy a zvířata vymalovaná na stěnách, barevný jíl rozpatlaný po tvářích a po podlaze. Sto tisíc let staré náboženství následuje umění. Domácí zvířata, závislí psi a kočky a dobytek. A. neustálý neklid, rozpínavost, nájezdy, války.

Člověk se raději zabije, než by zemřel nudou. Tudiž -novinky, hazard, zkoumání, umění, věda...

„Co to děláš?“ ozvala se ospale Nikka. Podívala se na něj zpod těžkých víček.

„Študuju. Hledám stopy.“

Nikka odhrnula deku a chvíli se dívala do stropu. Pak se zhluboka nadechla a posadila se. Černé vlasy ji v nízké

gravitaci pomalu následovaly. „To bylo výtečné.“

„Hmmm.“

„Viš, nikdy jsem si to tak neužila.“

Zvedl oči. „Jak?“

„Nezatěžuju si s tím hlavu. Asi... jsou dva druhy lásky.“

„Ano,“ odtušil nepřítomně Nigel. „Sex je boží způsob, jak se vysmát bohatým a mocným. To řekl Wilde nebo Shaw nebo bůhví kdo.“

„A my nejsme ani jedno.“

„Správně.“ Nigel četl dál.

„No, asi ve skutečnosti neumím vyjádřit...“

Nigel odložil papíry a usmál se. „Nemusíš. Na hodnocení je moc brzy. A občas se o životě naučíš víc, když do něj skočíš, než když ho rozebíráš.“

„Ach.“

„Dává to smysl?“

„Trochu.“

„Hmm. Dobře.“ Zvedl poznámky.

„Nemáš nějaký vypínač, abys pořád nepracoval?“

„Jo,“ odtušil od studia. „Na špičce ptáka.“

„To už jsem zkusila.“

„Hm. Se mnou musíš mít ráda i fanatismus.“

„Ach jo.“ Významně si povzdychla. „Koukám, že s romantikou si na tebe už nepřijdu. Nikdy jsem neviděla, že by se někdo tak honil. Ostatní...“

Nigel se ušklíbl. „Ostatní nemají ani tušení, co je důležité.“

„A ty ho máš.“

„Možná. Pořád se do těch zašlých synapsí snažím nacpat nové věci. Podívej.“ Zhoupł se k ní a propletl prsty. „Je jasné, že posádka téhle lodi toho věděla spoustu o našich předcích. Museli tam dole něco vyvádět, proč by je jinak tolik zkoumali? A proč nestudovali i delfíny - ti jsou také inteligentní. I když samozřejmě úplně jinak.“

Nikka si natáhla jeho košili a posadila se k němu. „Fajn, přistupuju na tvou hru. Možná se jim s námi líp povídalo.“

„Proč?“

„No, museli být trochu jako my. Na tom vraku spoustě věcí rozumíme. Jejich technika pro nás není úplně nepochopitelná. Museli mít podobné sociální uspořádání. Dokonce znali válku, pokud můžeme soudit podle obranných mechanismů.“

Nigel zvolna přikývl. „Někdo je také musel zachránit, protože jsme nenašli jejich kostry.“

„Takže výprava měla víc lodí.“

„Nejspíš. Těžko říct. Půl milionu let je dlouhá doba. Nevíme jistě ani, jak jsme tehdy vypadali my. Jak jsme domestikovali zvířata? Jak jsme slezli ze stromů a vytvořili na savanách rodiny? Jak jsme se naučili plavat? Opice nepřežije ani potok hlubší než půl metru. Přitom se to semlelo tak rychle.“

Nikka pokrčila rameny. „Vnější tlak na evoluci. Veliké sucho v Africe.“

„Ano, to se říká. Ale tohle všechno...“ rozmáchl se rukou, „základny na Měsíci, věda a technika a války a města. To všechno vzešlo z lovu velké zvěře? Těžko. Poslechni si tohle.“

Vytáhl diktafon a položil si ho na koleno. „Pustím to potichu, ať nikoho nevzbudíme. Je to válečný zpěv z Nové Kaledonie. Přišel mi s antropologickými materiály. Kar-densky si asi myslel, že mě to pobaví, protože podle něj mám v hudbě přesně takový vkus.“

Pásek se rozběhl. Začala dlouhá bzučivá píseň, hlasitá, hluboká, napůl křičená do bušení bubnů. Zpěv byl procítěný, ale neuspořádaný. Bubny nedržely rytmus, jen občas zesílily a protrhly tak monotónnost. Místnost zaplnilo basové dunění. Zpěváci chvíli křičeli unisono a bubnování nabralo na síle a na účinku. Pak se rytmus zase zlomil.

„Strašidelná muzika,“ poznamenala Nikka. „Co to je za lidi?“

„Nejprimitivnější lidská společnost, jakou známe. Nebo spíš jakou jsme znali ta nahrávka je čtyřicet let stará a kmen mezitím vymřel. Prohráli - nepřizpůsobili se počtem ani výrobou zbraní. Scházela jim ta agresivita, které mají úspěšné společnosti nazbyt.“

„Proto vymizeli?“

„Nejspíš. Kdysi jsme museli být všichni jako oni, ale něco do nás vjelo. Co to bylo? Evoluce, říkají vědci Bůh, tvrdí Noví synové. Kdybych tak věděl.“

Přemohla je únava. Nigel zabručel dobrou noc a za chvíli už spal. Nikka však zůstala vzhůru. Zírala do tmy a v hlavě jí duněl netečný válečný zpěv.

Kvůli dokončovacím pracím na systémech udržování životních funkcí museli na dva dny přerušit výzkum ve vraku. Nigel s Nikkou pracovali v hydroponických bublinách, prostorných jeskyních vyříznutých do měsíční skály jaderným žářem. Rychle tvrdnoucí červenou směsí tmelili popraskané stěny. Na konci druhého dne už Nigela bolelo celé tělo a kulhal, protože si natáhl sval v zádech. Ze spontánní oslavy v kantýně utekl k terminálu. Nikka si toho všimla a šla za ním našla ho dřímát na židli, tvář ve stínu zeleného světla.

„Měl bys spát doma.“

„Zašel jsem si sem popřemýšlet.“

„Všimla jsem si.“

„Hm. Nebyl jsem zrovna ozdobou společnosti. To lepení v hydroponikách mě dodělovalo.“

„Neměls to dělat. Valiera nehnul ani prstem a přitom není starší než ty.“
Nigel zašermoval prstem proti neviditelnému nepříteli. „V tom jsi vedle. Valiera by nic neuvítal víc než důkaz mé tělesné neschopnosti - jak se to říká? - plně se podílet na společné práci. Ne, na drobnosti si musím dávat pozor. Mohly by mě dostat.“
„Měli nám pomoci a nechtít po nás... no, na tom už nesejde. Ráda bych měla k ruce pár specialistů, aby nám kryli záda. Řekněme kulturního antropologa.“
„Moc přízemní,“ zabručel Nigel.
„Jak to?“
„Jde tu o víc.“
„Zatím se nezdá.“
Nigel se ušklíbl a zasmál. „Možná.“
„Ale ty to vidíš jinak.“
„Jenom tuším.“
„Víš něco, co já nevím?“
„Nejde o to, co vím. Jde o souvislosti.“
„Jako?“
„Četla jsi zprávu o Šotkovi?“
„Větší kus. Nebylo v ní moc údajů.“
„To nikdy, dokud nerozluštíš celý problém. Mám na mysli jeho původní dráhu.“
„Tu snad neznáme, ne?“ a „Ne dopodrobna. Šotek měl pokyny zametat za sebou stopy. Pár chlapíků ale propočítalo oblety planet a zjistili vcelku přesný směr.“
„Směr, odkud přiletěl?“
„Správně. Šotek si to přicupital ze souhvězdí Orla. To je pár roztroušených hvězd, mezi nimi například Altair.“
„Úžasné,“ poznamenala bez nadšení.
„Počkej, to není všechno. Před pár lety jsem se v tom souhvězdí povrtal. V Nortonově Hvězdném atlasu se dočteš, že mezi lety 1899 a 1936 hvězdáři pozorovali na celém nebi dvacet jasných nov.“
„Hm. No a?“
„Pět z nich explodovalo v souhvězdí Orla.“
„A?“
„A.“
„Orl je malé souhvězdí. Pokrývá sotva čtvrt procenta nebe.“
Nikka zvedla oči. „Víš to ještě někdo?“
„Někdo určitě. Poukázal na to už nějaký Clarke, v něm jsem to našel.“
„Velké novy?“
„Slušné. Nova Aquila v roce 1918 byla jedna z největších v dějinách astronomie. Jen v roce třicet šest tam bouchly dvě.“
„To se činil Šotek?“
„Ten ne. Věřím, že je jen pozorovatel, tečka.“
„Nebo pointr?“
„To je co?“ „Pes. Ta rasa, co najde křepelku na odstřel.“
„Hergot.“ Nigel seděl a ani se nehnul. „To mě zrovna nenapadlo.“
„Je to možné.“
„To do prdele je. Šotek nemusel vědět, k čemu ho zkonstruovali.“
„Každou chvíli jim posílá, co zjistil.“
„A oni... ty informace využívají.“
Nikka rychle otočila: „Je to jen nápad. Ty novy - jak byly daleko.“
„Různě,“ odtušil nepřítomně Nigel. „Důležité je, že explodovaly všechny v jedné čáře, viděno odsud. Jako by se ta příčina blížila k nám.“
„Nigele, to je...“
„Já vím, jenom nápad. Ale... sedí.“
„K čemu?“
„K tomu vraku venku.“ Máchl rukou. „Kdysi dávno sem dorazili živí tvorové. Na té lodi bylo něco, čemu Šotek říkal organické formy, ne superpočítače.“
„Tys myslím použil slovo zvířata.“
„Ano, Šotek nám taky říkal zvířata. Bez urážky. Má nás za něco extra.“
„Proč?“
„Jsme vzácní, to zaprvé. Většina života je podle něj strojová. A navíc patříme...“
„Kam?“
Nigelovi to slovo nešlo z úst. „Do vesmíru esencí.“
„Co to znamená? Četla jsem tvoje hlášení, ale...“
„Netuším, co z toho plyne.“
„Ty bytosti z vraku musely také patřit do vesmíru esencí. Přišly si sem něco vzít.“
„Nebo dát.“

Třináct

Po dni zmateného blábolení se Graves konečně probral plně při smyslech. Pan Ichino usmažil syntetický kvasinkový biftek a Graves mu při jídle potvrdil většinu dohadů, získaných z mikrofilmu.

„Šel jsem po nich pár neděl,“ vyprávěl vleže na vystlané posteli. „Napřed vrtulníkem, pak po svejch. Pár jsem jich vyfotil z dálky, našel jsem ohlodaný větvičky, pár králíčích kostí, takový věci. Moji stopaři vytipovali nejlepší místa. S průvodcem jsme jich pár zahlídli a vtom spustil ten pitoměj sněh. Stopovat je potom byla kravina.“

„Proč jste nepřestal?“ zeptal se pan Ichino.

„Museli někdy zpomalit. Tady v zimě všechno ztuhne. Kdybych vydržel dýl než oni, překvapil bych je třeba při zimním spánku. Vzal bych zajatce.“

„Tak jste přišel k tomuhle?“ Pan Ichino ukázal na převázaný bok.

Graves se zašklebil. „Jo. Možná ani spát nechtěli, jenom se na chvíli zastavili. Narazil jsem na ně na kulatý mýtince po sekvojovém pařezu. Byl jsem dost blízko. Seděli kolem kusu skály s železem navrchu, všichni na něj koukali a broukali si, houpali se dopředu dozadu, pár tlouklo do země.“

„Už jste se o tom zmínil, když jste se probudil posledně.“

„Hm, jo. Myslel jsem si, že mi to bručení pomůže. Můj průvodce je obešel, aby na ně vpadnul z druhé strany. Oni se ty rouře klaněli. Vyfotil jsem si je, plížil jsem se blíž, ale ten jejich šéf mě zmerčil. Dostal jsem strach. Střelil jsem po něm, snad abych je vyplašil.“

On ale chytil tu tyč. Namířil na mě. Řekl jsem si, že to je nějaký sochor, tak jsem znova vystřelil. On něco na konci zmáčknu a vyletěl paprsek, tak blízko, že jsem ve vzduchu cejtíl horko. Něco jako laser, ale daleko širší rozptyl.

Pumpoval jsem do něj olovo jako magor. Nechtěl chycnout. Dostal toho kluka, co mi dělal průvodce. Pak mě trefil do boku. Ale na víc už nestačil.

Ostatní utekli. Došel jsem k němu, vzal jsem tu tyč a zdrhnul jsem. Časem mi vyrazili po stopě, pár jsem jich zahlíd za sebou. Už si ale dali bacha. Drželi se z dostřelu. Asi si mysleli, že brzo padnu a oni tu rouru dostanou zpátky bez boje.

Dokud jsem nezahlíd váš kouř, myslel jsem si, že je po mně.“

„Skoro bylo. Ta popálenina je hluboká a mohla se zanítit. Překvapilo mě, že jste vydržel takovou bolest.“

Gravesovi při vzpomínce škublo v tváři. „Jo. Musel jsem jít dál, brodit se sněhem. Věděl jsem, že mě dostanou, když se zastavím, když omdlím. Ale stálo to za to.“

„Proč? Co jste získal?“

„Přece tu tyč,“ polekal se Graves. „Copak jsem ji neměl v batohu?“

Pan Ichino si najednou vzpomněl na šedou kovovou trubku, kterou si prohlédl a pak odložil.

„Kde je?“ Graves se posadil, vylezl z postele a začal šmejdít po srubu. Pan Ichino tyč našel pod prázdným batohem.

Musel ji tam odložit.

„To se mi ulevilo,“ poznamenal Graves a znaveně padl zpátky na polštář. „Nesahejte na ty věci na konci. Spustí docela snadno.“

Pan Ichino se zbraní zacházel opatrně. Nerozuměl jí. Pokud to byla zbraň, scházela jí pažba, aby rozložila zpětný ráz. Ani neměla lučik na spoušti. (Nebo ani spoušť?) Na jedné straně si všiml vystouplého hřebene. (Muška?)

„Co je to?“

„Mě se neptejte,“ odpověděl Graves. „Vojenská novinka. Pěkně účinná. Nevím, kde k ní přišli.“

„Říkal jste, že ji sněžní muži... uctívali?“

„Jo. Seděli kolem, provozovali nějaký obřad. Kvíleli jak tlupa Novejch synů.“ Rychle se na pana Ichina podíval.

„Promiňte, jestli jsem vás urazil. Nepatřím k nim, ale mám je -v ouctě.“

Pan Ichino mávl rukou. „Ani já k nim nepatřím. Ale tahle zbraň...“

„Jednoznačně armádní hračka. Kdo jinej má takový kanóny? Na loveckou flintu jsem musel mít pas dlouhý dva lokte. Až se dostanu zpátky, vrátím to, nemějte strach. Zajímají mě jenom fotky.“

Pan Ichino položil trubku na kredenc a zamračil se. „Fotky?“

„No jasně, ty, co jsem stačil pořídít. Musím mít určité tři filmy, fůru jsem nacvakal přes teleobjektiv. Je to důkaz, že tu sněžní muži ještě žijou. Noviny se pak za mě postaví.“

„Aha. Myslíte, že to bude stačit?“

„Jasně. Je to můj největší nález. Lepší, než jsem čekal. Tyhle tvorové jsou chytrý a rychlejší než jiný zvířata. Treba nejsou zrovna ten chybějící článek, ale dost se mu podobají. Sakra se mu podobají.“ Únava mu ztišila hlas do syčivého šepotu.

„Měl byste spát.“

„Jo, jasně... jasně. Jenom pohlíďte ten film z batohu. Nenechte tam, víte... batoh...“

Za chvíličku už pravidelně oddychoval.

Pan Ichino našel film v postranní kapse, kterou předtím nepřehlížel. Byl samovyvolávací, jeden ostrý obrázek za druhým. V aparátu byl poslední smotek, nafocený na mýtině u skalky. Sněžní muži vypadali zezadu jako chlupaté černé hromady, ale na hranatém kvádru byla jasně vidět šedá trubka.

Tihle sněžní lidé zřejmě věděli, jak s ní zacházet. Ale uctívat ji? Zvláštní.

Pan Ichino se usmál. Graves se tak pohlídl lov na sněžného muže, že úplně zapomněl na původní cíl výpravy. Napřed ho zaujal výbuch u Wasca - ale jaký k němu mají vztah sněžní muži? Graves neměl čas na otázky.

S šedou trubkou měli sněžní muži klid od lidí. Chudák lovec, který na ně narazil.

Přesto... zdálo se vysoce nepravděpodobné, že by ve světě lidí přežili navěky. Dokázali se sice mistrně skrývat, jak naznačovala historická rešerše, ale k tomu potřebovali husté pralesy... nebo se mohli někam stáhnout? Skrýt se před

bouří lidstva...

Někam, kde ještě fungují životní systémy. Doupe, jež mlčky chrání své svěřence, poslušno dávných pokynů. Pokynů dnes pozbyvších smyslu.

Podzemní ráj raných lidí, plný jídla, tepla a pelíšků na páření. Svatý azyl, co se jednoho dne vypařil v tříšti nuk- || leární vánice a zanechal na světě jen pár družin osiřelých sběračů a lovců, kteří už se nemají kam vrátit, utíkají před lidmi, před létajícími stroji a před fanatickým lovcem, zro-j zeným daleko od ráje...

Čtrnáct

Vsedě v posteli vedle něj, oči v kuželu světla z lampičky, stan deky napjatý na ohnutých kolenou, byla samé ostří, kost a zářivá kůže. Skrčena soustředěně pročítala faxy se shrnutím denního hlášení a hledala souvislosti. Ni-gel také seděl a z výšky přehlížel krajinu jejích křivek, kopců a bohatých ukrytých údolí. Široký říční kaňon. Svět tak štědrý, že v každém spoji kvetly lesy, úrodná pole, mladé hory.

„Hmmm?“ Ucítila, že si ji prohlíží.

„Nikko...“

Zvedla oči.

„Cítila jsi... někdy... že se v tobě skrývá někdo cizí? „

„Jak..?“

„Pozoruje. Každou chvíli... necítíš že... bys měla nějak vnímat svět? Jinak?“

„Myslíš... lépe?“

„Ano, lépe. Jinak.“

„Vidět víc.“

„Všechno. Ze bychom se do něj měli ponořit. „

Za chvíli: „Myslím, že to cítíme všichni. Občas.“

„Jistě.“ Vzdychl. „Ale žijeme pořád stejně.“

„Ne vždy. Učíme se. Aspoň někdo.“

„K čemu by jinak bylo stárnout? „

„Kdybychom nebyli stále moudřejší? Asi.“

„Hm.“ Nepřítomně se podíval na sjetinu v ruce.

„Proč..?“

„To nevím.“

„Možná to má něco společného s tímhle.“

„S tímhle?“

„S naší prací.“

„Ach ano. Nejspíš. Ale já to tak měl odjakživa. Už jako kluk.“

„Snažíme se tu vyčmukat něco nového. Něco větší-ho...“

„Ano. Možná proto se tak cítím.“

„Jak?“

„Občas zoufale toužím vědět aspoň něco jistě.“

„No,“ začala Nikka, ale stěží hledala slova, „zkoumej, hledej...“

„Hergot. Ne, jde o... Nikko, svět je nahuštěný. Má spoustu vrstev. Nedokážu se zbavit pocitu, že - a nejde jen o ten pitomý vrak, jde o všechno, jde o život - že bych se k tomu měl dostat. K tomu dřevnímu... dřevnímu...“

„Ano?“

„Nevím. Nedokážu to vyjádřit.“

„Ve tvé společnosti,“ řekla tiše, „na to existuje málo způsobů. V té mojí možná víc.“

„Přesně.“ Přikývl, po tváři mu přelétlo podráždění. „Podívej, když takhle mluvím, daleko se nedostanu.“

„Nedá se o tom moc mluvit.“

„Ne. Ale pořád na to myslím, když pročítám ty faxy.“

„Že vidíme tak málo.“

„A rozumíme ještě méně. Co máme společného se staviteli té rozbité lodi? Jenom, jak řekl Šotek, zvířecí podstatu. „

„Potom by mě zajímalo, jestli my zvířata bereme stejně ty ostatní.“

„Ostatní?“ povytáhl obočí. „Počítačové civilizace? Geniální kalkulačky?“

„Vždycky to říkáš, jako by to byl vtip.“

Pokrčil rameny. „Možná je.“

„Třeba právě to máme všichni společné.“

„Co?“

„Pohrdáme stroji.“

„Zřejmě.“ Zamyslel se. „Přece jsme je vyrobili, ne ony nás.“

„Přesto jsme vzácní.“

„Nestálí. Sebevrazi. Natahujeme se moc daleko. A ta pitomá počítačidla...“

„Nás přežijí.“

„Pěkně ponižující, co? Kdybychom se my živočiši dokázali srovnat a...“

„Komunikovat?“ napověděla s úsměvem Nikka. „Tos chtěl říct?“

„Něco v tom smyslu. Možná se ti mimozemšťani vypravili hledat další organickou formu života. Omezovalo je to, co

nás - smrtelnost, války. Ale hledali.“

„Třeba nás chtěli varovat, že se k nám z Orla blíží něco hrozného.“

„K čemu by to bylo? Před milionem let jsme neznali techniku.“

„Tak nám ji mohli dát.“

„Nedali.“

„Ne. Ale třeba se nám pokusili předat něco jiného.“

„V tom to bude. Od naší kmenové společnosti si těžko mohli něco vzít.“

„Ano. I když mohli samozřejmě získat kontakt. Zvířeti je v galaxii kalkulaček asi smutno.“

„Ať už nám přivezli cokoli, nezdá se mi, že by nám to moc pomohlo.“

„Hmmm. Máme spoustu techniky, ale stejně jsme sebevrazi. Jediná válka a...“

„Prásk.“

„Přesně.“

„Takže tady musíme zabrat. A luštit.“

Pochmurně: „Přesně.“

Pan Ichino se díval, jak proudem světla z okna padá sníh. Maličké bílé dubky připomínaly listy na hladině zčeřeně větrné řeky propadly žlutým paprskem a zmizely v nekonečnu. Sněžilo jen trochu, k závějším přibude sotva pár centimetrů. Přesto zůstanou s Gravesem ještě pár dní uvěznění ve srubu.

„Vy... hlídáte mi... věci...“

„Zajisté,“ odtušil pan Ichino a podíval se Gravesovi do vrásčité tváře. „Nemusíte si dělat starosti. Odpočívajte.“

Graves přešel srub pohledem. „Nechci, aby...“

„Spěte.“

Graves se ztěžka otočil na bok a zavřel oči. Pan Ichino se podíval na trubkovou zbraň, uloženou v horní polici.

Uvědomil si, že je jednoznačně mimozemská. Možná ji kdysi dali sněžným lidem jako talisman, dárek na rozloučenou, pomůcku k přežití. Možná.

„Odpočiňte si,“ řekl tiše. „Odpočiňte si.“

Nikka odpočívala vedle něj, těžká víčka, široké boky. Cannabis do nich s džusem klouzal překvapivě snadno a Nigel seděl dlouho do noci, orvaný a unavený, ponořený do plánů. Musí něco podniknout. Události na ně tlačí a když se Valiera rozhodne - už si byl jistý, že je to Va-lier, měl takový úskočný pohled -, přitlačí je ještě víc. Ježíšikriste, to je tak klasická krávošina, všechny ty koniny Nových synů, co odněkud z farem na středozápadě zamořili celou Ameriku a Nigel jim nikdy neporozuměl. Ti nezměrně záhadní Američani se svým tábořením u rybníka a vyhazováním čaje, co má znát každý školák, ale kdyby si to pamatoval každý padesátý, byli by nejnudnější suchaři na světě, maličké kroupky vidlácké moudrosti. Myslet si, že těm tvorům někdy porozumí, je nesmysl, unikali mu za skelnými pohledy a lidovými pořekadly (Jaké zvíře má ve znaku Mississippi? Prejetou kočku uprostřed silnice. Nikdy nevěděl, jestli je to vtip, nebo ne.) a za nesmyslnou posedlostí tradicemi, které nemají, když se pořád honí za vším novým, moderním, čerstvým, novinky novinky novinky. Neutrína, malé nehmotné částice, se proženou zeměkoulí, jako by tam žádná nebyla. Nová trína. A Američani ani na chvíli nepomyslí, co se stalo s těmi starými triny, třeba skončila na nějaké hvězdě jako válečné přebytky. Nigel se tiše zasmál, ale vyšlo z toho spíš hihňání. Takové tenounké. Hladká maska mu spadla a Nigel pochopil, že je zase na hraně, roztažený velikou prázdnotou, že něco chce a vlastně neví, co to je. U Ikara to věděl a pak na tu touhu zapomněl, s Alexandrií a s Shirley, Bůh jí pomoz. Pak přišla prázdná léta. Nikka mu pomohla, ale pod kůží věci mu stále něco unikalo. Nebo prostě stárne, ví, že na tom býval lépe, a to ho bodá a pálí?

Patnáct

Nigel se opíral o zeď v koutě 3D galerie. Na obrazovce se honily postavy, kopaly do míče, padaly, útočily a bránily. Fotbal se mu nikdy moc nelíbil, ale teď chápal jeho logiku a důvod, proč ho lidé potřebují. Lovecká hra v malých skupinách, běhání a křik a jasné rozlišení na přátele a soupeře. Naši a cizí, jasné a uspokojivé. A v celé té bandě není jediný vegetarián.

Na 3D se dívalo několik lidí. Hrotový útočník netrefil a jeden z diváků se rozesmál. Obrazovka blikla a objevila se na ní žena. Unaveně se usmála do kamery, zvedla malou zelenou láhev a řekla: „Zmáčknete to! Má to říz! Zkuste...“

Nigel vyšel ven a ve dveřích vrazil do Nikky. „Máš to všechno?“ zeptala se.

Nigel jí ukázal balíček papírů a fotografií, který nesl pod paží. „Všechno, co jsme našli, včetně těch kousků, kterým nerozumíme.“

„Neměli bychom říct první skupině, že končíme dřív? Třeba by chtěli...“

„Ne, nechceme, aby se teď někdo vrtal v paměti. Dokud se nedozvíme, co smazalo dnešní kombinace, nikdo by neměl na terminál sahat.“

Nikka pokynula a spolu se vydali chodbou. „Zavolal jsi Valierovi?“ zeptala se.

„Ano. Řekl, ať přijdeme, kdy chceme. Myslím, že nemá cenu čekat. A taky bych nerad, aby se do toho začal míchat Sanges, než si promluvíme se šéfem.“

Nikka pokrčila rameny. „Možná jsi na něj moc přísný. Srdce má na správném místě, jinak by nevyrazil na tuhle expedici. Nemusíme si o něm hned myslet nejhorší jenom proto, že je Nový syn. Parchanti jsou na obou stranách a já v tom nevidím velký rozdíl.“

„Možná,“ připustil nezávazně Nigel. Stanuli před Va-lierovou kanceláří. Zaklepal, podržel Nicce dveře a následoval ji dovnitř. Valiera na ně čekal se Sangesem, mlčky, nehybně.

Nikka se zarazila, ale Nigel na sobě nedal překvapení znát a přinesl jí z kouta židli. Vyměnili si zdvořilůstky a Valiera řekl:

„Pan Sanges mi vysvětlil, že některé kombinace, co jste objevili, jsou teď nedostupné.“

„Ano,“ přitakala Nikka. „Myslíme si, že je něco vymazalo. Musí existovat způsob, jak informace doplňovat a mazat, a je jen logické, že k němu vede nějaká kombinace povelů. Dokud budou skupiny zkoušet nové kombinace, riskujeme, že přijdeme o data.“

„Ale když přestaneme zkoumat, nenajdeme nic,“ opáčil logicky Sanges.

„Přišli jsme sem žádat, aby se skončilo s prací u terminálu, dokud neporozumíme doposud shromážděným informacím,“ prohlásil Nigel. „Tady na to nemáme dost podkladů ani lidí. Potřebujeme souvislosti, srovnání, různé obory - antropologii, historii, radiologii, něco fyziky, teorie informací a spoustu dalších. NVN by měla zveřejnit, co jsme našli a požádat o svolení...“

„Myslím, že na to je ještě příliš brzy,“ odtušil Valiera. „Sotva jsme začali...“

„Mám dojem, že už máme o čem přemýšlet,“ přerušila ho Nikka. „Našli jsme dvě fotografie těch chlupatých tvorů...“

„Ano, jednu jsem viděl ve vašem hlášení. Zajímavé. Mohlo by jít o ranou formu člověka,“ řekl Valiera.

„Tím jsem si vcelku jistý,“ přisvědčil Nigel. Předklonil se. „Mám pár teorií a ty naznačují velice překvapivé souvislosti. Časem vám dodám shrnutí s plnou dokumentací. Myslím ale, že bych měl hned informovat NVN, aby se do práce pustili další vědci a přispěli vlastními názory. Mám dojem, že mimozemšťané z vraku měli nezanedbatelný vliv na vývoj lidstva.“

Zavládlo napjaté ticho, Sanges nesouhlasně vrtěl hlavou.

„Nechápu, proč...“ začal Valiera.

„Je to jen pracovní hypotéza, souhlasím. Ale nepřipadá vám divné, že jsme tak brzy narazili na molekulu physostyginu ze všech úhlů? Jsou tam i části DNA, nějaké další dlouhé organické molekuly, které nedovedeme určit, a Kardensky mi zrovna psal o těch chlupatých tvorech. V Cambridgi je nějak nedovedou zařadit do běžného schématu vývoje primátů. Jsou velcí, zřejmě slušně vyspělí a možná jde o variantu, kterou zatím nikdo nevykopal. Paleontologové jsou zvyklí zkoumat kosti a v kožichu toho moc nepoznají.“

„Proto potřebujeme vědět víc,“ prohlásil Sanges.

„Nemůžeme ale riskovat ztrátu dalších informací z paměti. Ne po tom, o co jsme přišli dnes,“ naléhala Nikka.

„Správně,“ podpořil ji Nigel. „Může to být rozhodnutí nejvyšší důležitosti. Data z minulosti nedokážeme nahradit. Pár dní mi už vrtá hlavou, že ta loď tady leží půl milionu až milion let. Současné teorie umísťují do stejného období velké množství evolučních změn.“

„Vyvíjet jsme se ale začali dávno předtím,“ podotkl Valiera.

„Pravda. Jenže většinu cesty jsme urazili za poslední milion let. Naučili jsme se spoustu věcí - tvořit početné tlupy, lovit velkou zvěř, žít v rodině, uznávat tabu. Umění. Náboženství. Myslím, že s tím ti mimozemšťané mohli mít co do činění. Lidé byli odjakživa výjimeční, vyvinuli se vlastně za okamžik.“

Sanges s rozmyslem řekl: „A vy si myslíte, že to způsobili mimozemšťané physostyginem, že změnili náš genetický materiál?“

„To už skoro dokážeme sami,“ podotkla Nikka. „Učíme se opisovat RNA. Jsou na to zákony.“

Valiera si ji změřil pohledem a otočil se k Nigelovi. „Samozřejmě nejsem antropolog, ale mám dojem, že jsem ve vaší argumentaci našel chybu. Pokud ti mimozemšťané naše předky všechno naučili, jak vysvětlíte souběžnou evoluci rukou, mozků, vzpřímené chůze a dalších tělesných rysů? Na počátcích člověka je zajímavý právě vztah fyzického a duševního vývoje. Učit zvíře něco, na co tělesně nemá, je zbytečné.“

Nigel chvíli jen seděl a přemýšlel. „Chápu, co máte na mysli. To odstraňuje spojení mentální a fyzické evoluce. Ale podívejte, mohla to být selektivní pomoc. Počkali si, až nějaká tlupa primátů přišla na nějaký trik - třeba začala házet ostré kameny na dálku. Pak je to naučili lépe. Ukázali jim, jak používat oštěpy ty jsou proti větší zvěři účinnější než nože. Se zásahem do vlastností RNA můžete evoluci postrčit žádoucím směrem. Před milionem let člověka tvarovalo okolí. Myslím, že postrčení správným směrem - za správný si dosadíte, co chcete - by mělo dlouhodobý účinek.“

Sanges samou nervozitou vyskočil a opřel se o Valierův stůl. Založil ruce na prsou a prohlásil: „Proč by to někdo dělal? Muselo by to trvat strašně dlouho - k čemu?“

Nigel rozhodil rukama. „Já nevím. Třeba šlo o moc. Na člověku je nejúžasnější, jak dokázal přejít od malých tlup k tisícihlavým loveckým akcím. Kde se ta spolupráce vzala? Mám dojem, že tady leží nejsilnější stránka lidstva, ale člověk je přitom od přírody nepřátelský. Projevem tohoto pnutí jsou války.“

Valiera se chladně usmál a řekl: „Proč by chtěli ovládat něco sotva šikovnějšího než zvíře?“

„Nevěřím, že to někdy uhodneme,“ odtušila Nikka. „Třeba měli hospodářské cíle, chtěli nás k něčemu vycvičit. Nebo nám prostě chtěli předat inteligenci. Ti chlupatí tvorové na fotografiích už zřejmě napůl inteligentní byli.“

„Ano,“ přidal se rychle Nigel. „I když to moc neumíme, physostyginem dokážeme zvířata naučit velice složité úkoly, člověk po nich uvěří všemu.“ Podíval se na Sangese. „Nebo skoro všemu.“

Sanges se pohrdavě ušklíbl. „Celé je to naprostý nesmysl.“

Dunění probudilo pana Ichina i Gravese. Zlověstně se neslo šepotem větru.

„Co... co to je?“ zabručel Graves.

„Letadlo,“ odvětil pan Ichino, i když tomu sám nevěřil. Stál u okna a napínal zrak do bezhvězdné noci. Dohlédl sotva k nejbližšímu stromu. Ve směru hluku neviděl naprosto nic.

„Asi tam nic není,“ upřesnil po chvíli. „Hledal by vás někdo s helikoptérou?“

„No... možná jo. Průvodce z Dexteru. Už mě dávno čekal zpátky.“

„Třeba uvidí naše světlo.“

„Jo.“

„No nic, za den za dva se už dostanu na silnici.“

„Fajn. Není kam spěchat.“

Pan Ichino zapnul rádio, aby přehlušil silicí basové dunění a trochu Gravese rozptýlil. Ozvalo se pískání a prskání, ale žádnou stanici nenaladil. Pan Ichino si chvíli hrál s knoflíky. V přístroji se něco porouchalo, ale teď se mu ho nechtělo opravovat. Přesl ke krbu a hodil na oheň pár cedrových latí. Vesele chytily a prskáním za chvíli přehlušily vzdálený tep.

„Ták. Už byla zima.“

„Jo. Děsná bouřka,“ řekl Graves.

Valiera se maličko pousmál.

„Oceňuji, že jste s tím za mnou přišli,“ pravil rozvážně, „ale měli byste věci soudit ze širší perspektivy.“

„Rozhodně by to mohli zkusit,“ dodal Sanges. Náhodou vím,“ pokračoval Valiera, „že podle víry pana Sangese obsahuje Bible - a všechny starší texty - jen metafory stvoření. S moderním pohledem na vývoj druhu souhlasí.“

„To jistě,“ přitakal Sanges. „Jak byste se dozvěděli, kdyby vám stálo za to...“

„Noví synové dokonce připouštějí, že život se mohl vyvinout i jinde,“ přerušil ho Valiera, „neboť nezbytné podmínky se vyskytují i jinde ve vesmíru. Věří však, že náš život vznikl na Zemi...“

„Božský přírodní původ,“ doplnil Sanges. „To je pro nás velice důležitý princip.“

„A že existují i jiné názory na vznik člověka,“ pokračoval Valiera. „Věřím, že bychom jakožto vědecká expedice neměli vířit podobné problémy bez dostatečných důkazů.“

„Ale důkazy získáme jen dalším zkoumáním,“ odsekla Nikka. „Musíme sem dotáhnout tolik specialistů, kolik se sem vejde.“

„Jakmile se o něčem takovém dozví víc lidí,“ namítl Sanges, „časem to prosákne do tisku.“

„To je problém NVN, nebo ne?“ odtušil chladně Nigel.

„Je to problém nás všech,“ opáčil Valiera.

„My ale trváme na tom, aby se všechno odeslalo na Zem,“ vrátil se Nigel k původnímu tématu.

„Nemůžeme to nechat tady,“ přidala se Nikka. „Nikdo neví, kolik dat se ztratí příště.“

„Prostě se jen snažte rozšířit své - své dohady,“ zajíkl se Sanges. „Ničit víru bez jediného...“

Valiera ho umlčel pokynem ruky a Sanges chvíli stál s otevřenými ústy.

„Věřím, že nejste k víře pana Sangese spravedliví,“ řekl smířlivě Valiera. „Teologie Nových synů je velice jemná a...“

„No jistě,“ poznamenal Nigel. „On je hrozně jemný typ. Řekněte mi, pane Sangesi, berete si na ryby granáty?“

„Sarkasmus nám nijak...“ začal Valiera.

„Třeba vám dvěma otevře oči,“ prohodil zlehka Nigel.

„A co máme vidět?“ zeptal se Sanges.

„Skutečnost. O něco vás žádáme,“ Nigel se podíval na Valieru. „Tak se podle toho zařídte.“

„Chcete bez omezení vysílat na Zemi?“ ujistil se Valiera.

Nikka: „Ano. Hned.“

Nigel: „Pod našimi jmény.“

Sanges ohrnul rty. „Tak pod vašimi jmény?“

„Jistě,“ odtušil Nigel. „Ať je ta ostuda na nás.“

„Už teď si dělíte slávu. Chcete být první, kdo o vraku něco publikuje.“

„Chceme jen podat hlášení,“ upřesnil Nigel. „To je všechno.“

„Potřebujeme váš podpis,“ oznámila Nikka Valierovi. Valiera se na židli zhoupl a přimhouřil oči. „Jistě chápete nutnost utajení...“

„K čertu s utajením,“ odsekla Nikka.

... a samozřejmě spoléhám na vaši podporu, když se snažím dát v každé debatě rovné šance oběma stranám. Mám za to, že podle pana Sangese jsou vaše informace pouhými dohady a neměly by se příliš šířit. Věřím, že ostatní skupiny by zaujaly podobné stanovisko. Musím přiznat, že jejich argumenty jsou mi jasné a připadají mi přesvědčivé.“

Nigel visel Valierovi na rtech, ruce se mu trásly. V koordinátorově tváři postřehl lehkou změnu výrazu, tvrdou vrásku kolem úst.

„Jsem přesvědčen, že jako váš šéf musím návrh zamítnout. Časem se samozřejmě může změnit situace...“

„Ach ano, chápu,“ řekl Nigel. Umlčel Nikku pohledem a usmál se tak přátelsky, že ze všech spadlo napětí. Pokynul Nicce k odchodu.

„Mrzí nás to, ale samozřejmě se podřídíme vašemu rozhodnutí.“ Najednou vstal tak rychle, že se ve slabé gravitaci málem odlepil od země. „Půjdeme, Nikko,“ řekl prkenně. Nevzrušeně ji vzal za ruku a společně odešli. Nigel se ve dveřích s oběma muži rozloučil pokývnutím hlavy.

Venku se opřel o stěnu. „Pěkná lekce cynismu, jen co je pravda.“

„Je to banda šilenců,“ zvolala Nikka. „Nejsou to žádní vědci, ale...“

„Přesně. Teď už je jasné, že Valiera patří k Novým synům.“

Nikka se zarazila. „Myslíš? Rozhodně by to hodně vysvětlovalo...“

„Jako tu spoustu poruch. Všiml jsem si, že ostatním skupinám se pásky neztrácely, nevysazovala jim ventilace ani nevypadávaly pojistky. Je vcelku přirozené, že to Valiera a Sanges táhnou spolu.“

„Stejně musím uznat, že to ustál dobře. Čekala jsem, že jim na místě skočíš po krku.“

„Dobře? Tak to jsem rád, že jsem to tak dobře zahrál.“

Máme práci, tak jsem nechtěl dát najevo, jak mi na tom záleží. Běž si vzít kombinézu.“

Nikka nechápala. „Na co? Myslela jsem, že se už do směny nevracíme.“

„Taky že ne. Ale tušil jsem, že se něco takového stane proto jsem tolik tlačil na přímou linku na Alfons. Chci poslat

tohle všechno...“ zvedl silnou složku poznámek, „přes Alfonse přímo na Zem. Snad na to Valiera přijde, až když bude pozdě.“

Nigel stál u úzkého okénka a díval se, jak Nikka zvolna kráčí k majestátnímu vraku. Loď se téměř ztrácela ve zmeti drátů a přístrojů. V dále pracovaly maličké postavičky na vrtné plošině. Západ slunce proměnil Nikkiin stín v obra. Oslepující bílá koule zůstávala připíchnutá na obzoru. Tady větry věčně spí, napadlo ho. Prach víří jen nohy člověka. Kdyby z potrubí utekla molekula plynu, narazí na kamarádku až o deset tisíc kilometrů dál. Na Zemi dochází k srážkám na tak krátkých vzdálenostech, že je oko nevidí. Zvláštní místo s jinými měřítky času a prostoru. Nikkiiny stopy tu bez lidského zásahu zůstanou půl milionu let, než je zavane nehmotný vítr sluneční částic. Proti takové nesmírnosti působila hádka se Sangesem a Valierou nicotně.

Ale není, opravil se. S Nikkou v rozhovoru s nimi odhalili sotva vrcholek ledovce. Vcelku jasně prokázali pokus o manipulaci. Vynechal ovšem svá zjištění ohledně Orla, počítačových civilizací - části, které časem možná zapadnou do celku.

Tak se s Nikkou poprvé pokusili obejít Valierovu síť. Než se Sanges s Valierou chytí, měly by se informace dostat ven. Na Zemi se otevře pár hlav a udělají trochu průvan v politice utajování.

Možná, možná...

Nigel vzdychl. Měl by cítit požitek z boje, ale necítil.

Od Ikara přes Šotka až k marginiskému vraku se hnál za něčím, co nedokázal pojmenovat, co cítil jen jako naléhavé vnitřní puzení. Vyhňalo ho z NASA. Přerostlo v neviditelnou stěnu mezi ním a skoro všemi ostatními nedokázal porozumět jim ani jejich motivům, oni ho vůbec nechápali. S Alexandrií, s Ichinem a s Nikkou to bylo jiné, občas dokázal prolomit pečlivě vystavěný krunýř a vystoupit někam výš. Hned poté samozřejmě hned spadl, protože okamžiky prožité vzápětí pominuly a teprve potom si je uvědomil. Tak už to s nimi bylo nevedly k analýze, ale k novým oceánům uvědomění. Oceány mají vlastní proudy, „Nigele“, zachrptěl reproduktor. Nikka.

„Fajn,“ řekl, sotva na terminálu nahodil vysílačku. „Rovnou jim to pošli.“

„Myslíš... opravdu si myslíš, že...“ „No tak. Teď nemůžeš couvnout.“

„Nemám ráda politikaření.“

„A já se zas nerad opakuju, milá moje, ale...“

„No jo, dobře.“

Nigel se připojil k Alfonsu. U spojařů se to ukáže. Pokud je Sanges ve formě, zřejmě je kontroluje, nebo dokonce poslal do spojů hlídku. Takže jde o čas. Když se jim podaří dostat ke Kardenskymu dost dat a dohadů, zvíří vodu. Pokud ne, nakopnou je a pošlou zpátky na Zem.

„Jdeme na to,“ ohlásila Nikka.

V potměšlé komůrce se žlutě a červeně rozzářily kontrolky na pozemském počítači. Nikka se ošila. Kolem se zlověstně tyčily stroje. Řekla si, že jednala hloupě. Nemá cenu mít strach. S mimozemským terminálem pracovala už mnohokrát a tohle je stejné.

Oklepala se a pustila se do práce. Vysílačka dokázala číst buď přímý výstup z terminálu nebo záznamy, které už vytiskli. S Nigelem se chystali poslat obojí. Vzala hromadku papírů a strčila je do podavače. Věděla, že mají nejspíš jen pár minut, než je někdo na spojích odřízne. Takže musí být rychlí. Nikka počítač nastavila na souběžné vysílání oskenovaných podkladů i dat z mimozemské paměti. Pak spustila přenos.

Nigel byl zatím zticha. Poslala signál i na jeho terminál. Může sledovat, co odchází na Alfons, a zastavit vysílání, jakmile se něco pokazí.

„Jedeme,“ oznámila.

Za sebou uslyšela zafunění.

„Co to tady...“

Otočila se. Z průlezu se soukal Sanges.

„Rutinní záležitost,“ opáčila tenkým hláskem.

„Ne, tohle není rutinní záležitost,“ zavrčel Sanges. Už vylezl a postavil se. V pološeru vypadal větší, než jak si ho Nikka pamatovala.

„Ty s tím... tužil jsem, že...“

„Podívej, posílám na Alfons nějaká stará data.“ Nikka už ovládla roztřesený hlas.

„To se mi moc nezdá. Ten monitor...“ ukázal na roztančený optický výstup, „posílá informace přímo z lodní paměti. To nejsou nahrávky, ale nová data.“

„já...“

„Čekali jsme, že si tu postavíte něco extra. Zvládli jste to po poslední směně. Ale tohle...“

„Znovu ti říkám...“

„Tohle je jasné porušení příkazu koordinátora.“

„Tak ho zavolej,“ opáčila Nikka smířlivě a opřela se zády o terminál.

„Abys to stihla všechno poslat, než se k němu dostanu? Ha!“

„Opravdu nechápu, co tady...“ Skočil po ní.

Nikka se otočila a vysoko vykopla patou napřed. Sanges vykryl ránu ramenem a překvapivě rychle přenesl váhu.

Nikka ztratila rovnováhu. Sanges ustoupil. Nikka zaujala bojový postoj a pokusila se vzpomenout na dávno prošlý kurs sebeobran.

„Nebud' směšná.“

„Ty jsi směšný.“

„Postarám se, abyste s Walmsleym už nikdy nedostali práci.“

„Uvidíme.“ „Varuji tě.“ „To už jsem slyšela.“ „Přikazuji ti...“ „Nejsi můj nadřízený.“ „Tak...“
Vykročil k ní. Ruce měl podél těla, dlaně nahoru. Zřejmě ji chce chytit, sevřít a odstrčit. Pak může snadno ukončit přenos.
Otočila se k němu zády a nabrala ho loktem. Zasáhla, Sanges zalapá,! po dechu. Odlétl. Chytil rovnováhu. Otočil se. Nikka ustoupila. Potřebovala manévrovací prostor. Na kříži ucítila okraj terminálu.
Čas. Potřebuje čas. Data proudí na Alfons. Ještě pár minut a... „Poslyš, Sangesi.“ Třeba se jí podaří kopnout ho mezi nohy. „Poslyš...“
Sanges předstíral výpad zprava. Nikka mu vykryla cestu. Sanges hned naostro zaútočil zleva, Nikka ho zkusila zarazit. Vrazil do ní plnou silou. Chtěla ho praštit, ale už byl u ní a sevřel jí ruce. Společně se zapotáceli. Nikka přepadla zády přes ochranné madlo terminálu. Mimoszemské přepínače se jí zaryly do zad. Tiskli spolu klávesy, vypínali je a zapínali, spouštěli nevyzkoušené kombinace... „Přestaň! Ničíme počítač!“
„Pusť mě...“ Sanges zafuněl a sáhl po hlavním vypínači. Přehodil ho do polohy vypnuto. Monitor pohasl.
„Tak,“ oddechl si Sanges. „Snad chápeš, co jsi způsobila...“
„Podívej,“ špitla Nikka.
Ukázala na mimozemský terminál. Některé přepínače červeně poblikávaly v neznámých kombinacích. Světélka tančila.
„Běží sám od sebe.“
„Vnitřní zdroj energie?“ zasípala Sanges, rudý jako rak.
„Určitě. Něco jsme aktivovali...“
Žluté tečky blikaly, pulzovaly, tepaly.
„Běží nějaký hodně složitý program,“ řekla Nikka. „Tohle už není postupné zadávání kombinací. Tohle je sekvence povelů...“
Všimla si malé rozsvícené kontrolky. „Nigel je pořád na příjmu. Dostává stejná data jako my.“
„Vida.“ Sanges natáhl ruku a vypnul vysílačku. Kontrolka nezhasla. „Zajímavé,“ poznamenal. „Něco se stalo.“
V potměšlém místnůstce, osvětlené jen blikavými světélky na mimozemském terminálu, se rozhostilo ticho.
Polovodičové moduly se na chvíli rozsvěcely a pak v šíleném rytmu zase zhasínaly.
„Nigel to dostává, ať už je to cokoli, a my to nemůžeme vypnout,“ konstatovala Nikka. „Nedokážeme to zastavit.“ Její slova polkla zatuchlá zima lodí.
Nigel zhasl všechna světla, aby lépe viděl na monitor. Nakláněl se přes terminál, hlavu strčenou pod stínítkem. Nikka začala vysílat. Nigel se hrbil nad obrazovkou a sledoval proud dat. Obrázky bleskově naskakovaly a zase mizely. Obří krysa, tři různé pohledy. Roztočená oranžová a modrá kola. Staré fotografie Země. Molekulární řetězce. Chemické vzorce. Chlupatá stvoření. Bytosti v gumových oblecích. Hvězdné tabulky. Náznaky. Data. Nigel sledoval proud jen s nejvyšším vypětím a v duchu odškrtařoval položky, které už utekly na Alfons, na Zemi, ke Kardenskyemu, na svobodu. Obraz poskočil. Zasekl se.
Zmatečná změť bodů, přímek, vln...
...Nigel v tom napřed viděl beztvářý prázdňý vesmír. Soustředěně obraz studoval. Nějak mu z něj bylo úzko.
Zamračil se. Uhnul pohledem. Zkusil se dívat jinam.
Zjistil, že to nejde.
Vylétlo to na něj z monitoru jako roztřesený kvil, v barvách, flekatý zelený puchýř, větší a větší.
Udeřil ho do tváře a Nigel Walmsley se rozpadl.

Šestnáct

Den rychle utekl, bledé světlo jen chvíli prosakovalo oblačnou střešou. Záhy začal houstnout soumrak, pan Ichino se zadumaně houpal a obracel v rukou šedou zbraň. Cítí z ní cizotu, nebo si to jen namlouvá?
Další rozhovor s Gravesem u večere trochu vyjasnil několik bodů, ale pan Ichino si byl jistý, že na mnoho otázek už odpovědi nedostane. Graves zmapoval všechna hlášená místa výskytu sněžných mužů za poslední století a našel v nich logiku, oblíbená místa, cesty přes hory. Tam pak pajdové opy hledal s vrtulníky a infradalekohledy. Pan Ichino si oblast vybral ze stejného důvodu: na mapě Ore-gonu našel, že toto místo spojuje s kráterem u Wasca několik mělkých údolí a průsmyků. Jen tipoval, zdejší lesy mu byly stejně sympatické, ale přišel tak na Gravese. A tím to možná končí - víc tlup sněžných mužů nejspíš nezbylo. Výbuch je musel dostat skoro všechny, byli na zimu zalezlí pod zemí.
Pod zemí, kde... co vlastně? Kde čekali na příslibený návrat? Na vrak z Maře Marginis? Sněžní lidé mimozemšťany určitě znali, možná pro ně pracovali, učili se od nich.
Ti prvotní lidé mohli všemocné cizince i zbožňovat.
Není si těžké představit, že když mimozemšťané odlétli, přeneslo se uctívání na jejich techniku.
V dávné minulosti museli ti tvorové posbírat všechno, co po jejich učitelích zbylo, a když přišli lidé, vzali to s sebou do lesů. Možná jim cizí zbytky pomohly přežít.
Kmeny se zbraněmi samozřejmě vydržely nejdéle. Pan Ichino se usmál, když si představil, jak asi v boji dopadla tlupa uctíváčů zapomenuté lednice.
Graves mluvil ze spaní a zmítal se. Pan Ichino se na něj podíval.
Graves si svým objevem vysloužil slávu. Konečně vytáhl sněžné lidi na světlo.
Pan Ichino mu vyndal z batohu filmy. Oheň oranžově zaprskala a důkaz zmizel.
Vzal trubku - jak ji dokázali vyrobit tak bytelnou, že vydržela celé věky? - a postavil se s ní doprostřed mýtiny.
Minuty plynuly. Pak přišli.
Nebylo jich moc. Ze stínu černého stromu vystoupilo šest postav. Obstoupili ho do půlkruhu. Pan Ichino měl dojem, že

mimo dohled jich čeká víc, jejich přítomnost visela ve vzduchu.

Ve světle ze dveří srubu viděl jednoho jasně. Hlavu měl lidskou. Nízké čelo přecházelo plochým nosem v široké nozdry. Hluboko posazené jiskrné oči těkaly kolem a nic jim neuniklo. Přesto se tvor pohyboval klidně a uvolněně.

Mohutné svalnaté paže visely skoro ke kolenům. Celé tělo s výjimkou nosu, úst a tváří pokrývala naježená černá srst. Ve větru bylo cítit kyselý zvířecí pach.

Pan Ichino čekal a přitom vzpomínal na mlžné údolí v ósackém parku, kde na nebi tloukli cvičení slavici. V hlavě mu splynuli se zmraženými žebráky, kteří na přeplněných ulicích pojídali sóju a zpívali čiri-gan. Všechny je svět odstavil mimo, všichni byli zranitelní a vymírali.

Vzdor legendám o sněžných mužích pan Ichino neměl strach. Rozhlížel se a snažil se všechno si zapamatovat. Měli lidské pohlavní orgány a vlevo viděl samici s plnými prsy. Zastavili se deset metrů od něj a vyčkávali. I přes shrbený postoj měli jistou důstojnost.

Natáhl ruku se zbraní a vykročil k nim. Nepohnuli se. Pomalu a opatrně trubku položil na sníh a ustoupil.

Ať si ji vezmou. Bez hmatatelných důkazů Gravesovu vyprávění nikdo neuvěří, přinejmenším ne hned.

Jinak by po těch žijících fosilích začali chtít všichni místní fanatici Odpověď, Cestu. Odhalení by je zabilo. Sotva by Graves s trubkou dorazil do civilizace, lidé by sněžné lidi vystříleli.

Ta zbraň představovala poslední důkaz. Nepochybně spojovala tyto tvory s mimozemšťany.

Pan Ichino jim pokynul, ať si trubku vezmou.

Vemte si ji. Jste stejně sami jako já. Nikdo z nás nepotřebuje lidské šílení.

Jeden váhavě přistoupil. Sehnul se a šikovně zbraň zvedl.

Podíval se na pana Ichina a v očích mu blýsklo světlo ze srubu. Pokýval hlavou.

Ostatní se dali do švitování. Chvilí zpívali a zopakovali podivné kývání hlavou. Pak se otočili a ladně odešli. Za okamžik zmizeli mezi stromy.

Pan Ichino zvedl hlavu. Přes hvězdy se hnaly mraky. Mezi dvěma zahlédl i holý bílý měsíc.

Tam nahoře je zahrabaný v počítačové paměti někdo, kdo viděl stejné bytosti. Cítil, že tyhle děti-předkové jsou stejně součástí přírody jako stromy a vítr?

Ať si jdou. Příroda je už skoro vyhladila. Aspoň že mohou odejít elegantně, sami, v soukromí. Na to má právo každý divoký tvor.

O hodnou chvíli později se pan Ichino vrátil do srubu a nechal ticho o samotě.

EPILOG 2019

Dorazili právě na snídani.

Sněžný skútr zakašlal, ztichl, pan Ichino vyšel ze dveří srubu a ještě si protíral oči, protože je čekal daleko později. Z kanadských saní vybalili dárky a zanesl je dovnitř, věcně a energicky, až celý srub ožil ránem.

Pojedli u úzkého stolu. Prorostlé hovězí, křupavý toast, džus. Pan Ichino se vyptával na pokroky s vrakem a oni mu vyprávěli o rozluštění hvězdného atlasu, zjištění přesného stáří lodi, probíhající dekodování astronomických údajů. Přes to všechno si ale našli čas na krátkou dovolenou na Zemi.

Nikka usrkávala kávu. Nigel sebral nádobí, smetl z něj drobky, vrátil se ke stolu a zamyšleně promíchal pomerančovou šťávu.

Několikrát zatočil dřevěnou lžičkou, poslouchal, jak zvoní o sklenici a sledoval, jak se uprostřed hladiny tvoří parabolický vír. Vytáhl lžičku. Hladká jáma v džusu se začala plnit. Pomyslel na to, jak se moment hybnosti třením přenáší na stěny nádoby, do stolu pod ní a stále níž až do samotné země. Žlutý vír zpomalil. Ve vlnkách plavaly kousky kůry. Uprostřed kolotavé hladiny se usadila bílá pěna. Lesklá parabola zhynula současně s momentem hybnosti, dynamická dvojčata. Pěna se roztáhla v mělký disk.

Občas vidíme duchy, napadlo Nigela, ale nikdy moment hybnosti. Nebo minulost.

„Je tu trochu zima,“ omluvil se pan Ichino.

„Hm.“ Nikka přikývla a znovu usrkla kávu. Ještě si nesundala bundu.

„Poslední dřevo jsem spálil včera a oheň do rána vyhasl. Zajdu ven a něco nasekám.“

„Ne.“ Nigel ho zase posadil. „Půjdu já. Potřebuju pohyb.“

„Určitě?“ Nikka se na něj významně podívala. „Určitě,“ protáhl Nigel. „Kde je?“ „Na jižním svahu. Pod stromy.“ „Tak já ho naštipu.“

Když za ním zapadly dveře, pan Ichino dlouho mlčel a pak řekl: „Vaše zpráva byla dost stručná.“

„Promiňte,“ odtušila Nikka. Otočila se a sledovala Nigela oknem, dokud nezmizel mezi stromy.

Položila si oba lokty na stůl a podívala se na pana Ichina. „Pořád nás nenechají vysílat tajné informace. Tedy data. Ale nemůžou nám zakázat mluvit o tom, co se stalo. Rozhodně ne tady na Zemi.“

„Co se stalo? Z vašeho telegramu...“

„Já vím, je mi to líto. Nigel mě požádal, ať vám ho pošlu. Asi si myslel, že víc by mu neprošlo. Nejspíš měl pravdu.“

„Uvědomuji si, že se vidíme poprvé a možná je pro vás těžké...“

„Ne, v tom to není. Promiňte, vy si asi myslíte, že před vámi něco tajím, ne?“

„Pokud nemůžete...“

„Ale já můžu mluvit. Moc vám toho ale nepovím, protože toho moc nevím. Nikdo nic neví. Jen Nigel.“

„Co ví?“

„Co ti mimozemšťani, no, naprogramovali.“

„Naprogramovali? Nebo uložili?“

„Já tomu tak říkám. Podle Nigela to není správné. Podle něj nás stejně programují hory, abychom viděli nebe.“

„Ale ta zpráva... četla jste, co jsem Nigelovi napsal o sněžných lidech?“ Pan Ichino se k ní naklonil a podíval se jí do

očí, aby zjistil, na co myslí.

„Ano. S tím Gravesem už je po všem?“ „Doufám.“ Smutně se usmál. „Napsal jste, že přišli jeho lidé.“ „Ano. Neměli tu co najít.“ „Vyhrožovali vám.“

„Samozřejmě.“ Pan Ichino zvedl ruce, dlaně otočené ke stropu. „Museli. Ale pak odešli.“ „Graves se může vrátit.“ „Může.“

„Vrtulníky, infradalekohledy, sonary - může ty tvory zase najít.“

„To je možné.“

„Ale vy si myslíte, že se nevrátí.“ „Ano.“ „Proč?“

„Něco ztratil. Dlouho ležel v nemocnici. Stárne. Ta popálenina mu vzala elán. Stejně ale...“

„Myslíte, že má teď ze sněžných mužů strach?“ „Ví, že se jim vrátila jejich zbraň.“ „A že si dají lepší pozor.“

„Od té doby jsem ho viděl jen jednou. Udělal na mě takový dojem. Kdyby mu zůstaly důkazy, budiž - ale postavit se jim znovu? Ne.“

O dveře si někdo začal okopávat sníh. Nikka vyskočila jako perko a otevřela je. Nigel se zarazil v půli kopu a zůstal stát na jedné noze, náruč plnou naštipaného dřeva. Dopotácel se do domu, pod vahou nákladu prohnutý v zádech.

„Dobře, žeš na tu hromadu hodil plachtu,“ zafuněl. „Začíná tát a byla by škoda nechat to dřevo promáčet. Je krásně proschlé.“

„Nanosil jsem ho sem z okolních chatrčí,“ odušil pan Ichino. „Když přišla krize, lidi se sem stáhli.“ „Aha.“

Nigel shodil dřevo do bedny a oklepal si z rukávů kůru. Nikka se na něj tázavě podívala a pak se sklonila nad stůl s mapou, podle níž našli cestu ke srubu. Vytáhla tužku a zadívala se na oblast směrem k Wascu. „Věříte, že přišli sem do údolí, protože od místa výbuchu jinam nemohli?“ zeptala se pana Ichina a ten přikývl.

Nigel se usmál.

S líceným zájmem se pustila do zeměpisných detailů. Díval se, jak si v tíživém tichu upravuje uhlazené vlasy, stažené vzadu na krku. Prostředníčkem si do drdolu elegantně zastrčila tužku. Při tom mimovolném gestu Nige-lovi poskočilo srdce.

Povytlhl obočí a podíval se na pana Ichina.

„Můžeš o tom mluvit i se mnou,“ prohlásil pobaveně, ale přátelsky.

Pan Ichino nejistě začal: „Ehm... já...“

„O tom, co se stalo.“

„Ve zprávách nic neřikali.“

„Taky nemohli.“

„NVN se nerozhodla, jak s tím naložit,“ vysvětlila Nikka. Složila mapu a uklidila ji.

„Dal jsem jim vcelku jasně najevo, že s daty si můžou dělat co chtějí, ale se mnou ne,“ řekl Nigel. Jednu nohu postavil na svorník stolu a ruce si položil na koleno.

„Možná proto, že je to tak zamotané,“ nadhodil pan Ichino.

„Pravda.“ Nigel se usmál.

„Jaké to...“

„Bylo?“

„Ano. To bych asi chtěl vědět.“

„Napřed jsem měl pocit, že někam mizím, „

„K něčemu novému.“

„V jistém smyslu.“

„Ale teď ses vrátil.“

„Ne. Nevrátil jsem se.“

„Takže jsi...“ pan Ichino se zarazil.

„Co jsem věděl dřív, je zastřené. Nebo co jsem si myslel, že vím.“

„A...“ Pan Ichino bojoval s nějakou vnitřní překážkou. „...s čím ses vrátil, co...“ rychle dodal: „...co nám můžeš říci?“

„Myslíš fakta?“ Vstal, otřel si ruce do kalhot, zaklonil se a upřel zrak na stropní trámy a stíny mezi nimi. „Sladká fakta.“

„Řekni mu o mimozemšťanech,“ navrhla Nikka. Seděla u stolu dokonale nehybně a Nigel v jejím klidu viděl napětí, z něhož bude muset vyrůst, starosti, které byly pro něj naprosto bezpředmětné, ale pro ni nezbytné, pavučinu starostí o něj, rozhozenou do větší šíře, než bylo nutné a než dokázala pochopit. I ta ale časem vyprchá a zůstane jen nahá známá Nikka, svižná a civilizovaná, uštěpačná a břítká. Štíhlá pružná Nikka, jak si ji pamatoval z fosforového světla, váhu na jedné noze, břicho napjaté.

„Mimozemšťani,“ zopakoval Nigel, jako by se chtěl vzpamatovat a vrátit do lineárního světa.

„Prý jsi zaměřil, odkud přiletěli,“ pobídl ho pan Ichino a Nigela překvapil jeho výběr slov. Zaměřil? Zrovna tohle slovo? Když jsou dávno mrtví a ztraceni? Vzpomněl si na Everse a na toho Lewise, na jejich fráze typu bojová mise a absurdní pojetí skutečnosti, na zahučení raketového motoru a nehluché prasknutí konvenční hlavice před zmátnutým Šotkem. Zaměřil? Cizí. Tak cizí.

„Našel jsem jejich domovskou hvězdu,“ odpověděl. „Rozluštil jsi jejich souřadnicový systém?“ „Ano.“

„Jak nás našli?“

„Zřejmě na nás narazil průzkumný automat. Posílali je na všechny strany.“

„V rádiovém spektru nic nenašli? Jako my?“

„Ano. Potvrzuje to, co mi řekl Šotek.“

„V té době nežilo víc - organických druhů?“

„Leda bez techniky. Takže se vypravili do vesmíru pátrat, možná kolonizovat. Kdo ví? Ale nepovedlo se jim to, narazili

jen na nás.“

„Stvořili sněžné lidi.“

„Ne. Využili je. Ale moc se jim to nepovedlo.“

„Proč ne?“

„Nevím. Sněžní lidé ale prorazili cestu.“

„Čemu?“

„Nám,“ odvětil Nigel s překvapením v hlase. „Jde tu o nás.“

„Jsme... výsledek programu?“

„Ach.“ Nigel se zasmál, opřel a vzal Nikku kolem ramen. „Vidím, že už ti kamarádka něco pověděla. Mluvit o programování je holý nesmysl.“

„Proč to udělali?“ Pan Ichino rozpačitě přimhouřil oči.

„Jde o - jak to Šotek řekl? - vesmír esencí. Organický život k němu může patřit, stroje ne. Mimozenšťané se tu postarali, abychom ho dosáhli, než na nás přijde... ta věc ze souhvězdí Orla. Ať už po nás jde cokoli.“

„Takže o tom věděli!“ Pan Ichino klepl prsty do stolu. „Když jsi mi poslal tu hvězdnou mapu, měl jsem dojem, že ti už úplně přeskočilo.“

Nigel se na něj usmál. „Jsi si jistý, že mi nepřeskočilo?“

Pan Ichino se zatvářil tak vyjeveně, až se Nigel neubrnil směchu. „Ne ne, příteli, nepřeskáčilo. Nevím, co se se mnou vlastně stalo.“

„Na první pohled ses změnil.“

„Ano, změnil jsem se.“

„A ten vrak - ten nám tu nechali na obranu?“

„Nevím,“ odtušil Nigel. „Nesmíš si myslet, že rozumím všemu. Věděli o Orlovi a vypravili se s námi navázat spojení. Věděli, jak je organický život zranitelný. Ale doufali, že máme něco společného, to ano.“

„A něco je zastavilo.“

„Zřejmě oni sami.“ Nigel vzdychl, strčil si ruce do kapes, zašoupal nohama. „Válka. Ve Wascu byly zbraně. Zřejmě to způsobilo nějaký konflikt. Proč by z hvězd přinesli jadernou smrt?“

„Na obranu proti Orlovi?“

„Možná. Nebo sami proti sobě.“

„Třeba na to přijdeme.“

„Myslíš? Pochybují. A koho to zajímá? Důvody jsou dávno mrtvé, máme jen výsledky.“

„Výsledky?“

Pan Ichino se zamračil a Nikka zvedla hlavu. Jižními okny svítilo do srubu slunce a vyhánělo zimu. Nigel se uvolnil.

Potřeboval se dostat pryč, uniknout těm otázkám, a tak výklad zkrátil.

„Naši minulost tvoří pár naučených triků. Naučili jsme se tvořit rodiny a větší celky. Lovit velkou zvěř. Když přestala stačit - žádná planeta není nevyčerpatelná -, začali jsme se zemědělstvím. Z něj povstala technika, počítače, rychlost informací dohnala rychlost ukládání. Ale svět znamená víc, a tady počítačové civilizace končí. Mají pravdu, jsme nestáli. Protože ze způsobu našeho vývoje povstává napětí. Počítače se nevyvíjejí, ale vymýšlejí. Jsou navrženy tak, aby byly spolehlivé, jisté, bezpečné. Takovými i zůstanou, když přežijí sebevraždu svých organických praotců. Ta počítačová společnost v Orlu se ale rozhodla k preventivnímu úderu - zničit organický život dřív, než se začne šířit mezi hvězdy, najít světy zdomácnělých počítačů a zničit je.“

Nigel se odmlčel. Ve vzduchu viselo očekávání. „Takže...“ začal pan Ichino.

„Takže musíme být lepší, než jsme,“ dokončil Nigel. „Hergot, v tom to není. Můžeme být mocnější než ta baňdá robotů v souhvězdí Orla. Když vstoupíme do...“ Nigel se zasmál a pokrčil rameny. „Sami to poznáte. Do vesmíru esencí. Kde splývá subjekt a objekt.“

„Noví synové...“ začala Nikka. „Vždycky mluví o...“

Nigel zvedl ruce. „Jsou jenom druhá strana ohraňovaného singlu - strach ze smrti a hromada harampádí.“

Otočil se k prázdnému krbu.

„Potřebujeme víc dřeva,“ prohlásil.

Když v kapse hledá rukavici, nachází minci. Hází ji vzhůru, krájí vzduch. Zručně ji chytá mezi prsty a zvedá ji před oči, měděný kruh. Mince zastíní slunce. Perspektiva popírá odvěký pořádek. Dílo lidské ruky zaslepí i obrovskou nebeskou výheň.

Když za ním zapadly dveře, řekla Nikka: „Co na to říkáte?“

„Nevím.“

„Znal jste ho předtím. Změnil se?“

„Samozřejmě.“

„Říká, že to nedokáže sdělit.“

„To nikdo.“

Zamračila se. „Nechápu.“

„Když jsem ho znal dřív, měl v sobě napětí. Zmizelo,“ odvětil pan Ichino. „Předtím pořád něco hledal. Nějakou odpověď.“

„Našel ji?“

Panu Ichinovi se po tváři rozlil klid. „Podle mě zjistil, že hledat je lepší než najít.“

Ojíněný kraj mu podléhá jako čistá tapiserie. Výdechuje do něj kouřový mrak. Sníh křupe, vzduch řeže v hrdle, budem zpívat lásku věčně, běžet, žít a skákat létat, pod každým krokem praská namrzlá krusta, propadá se do hedvábného

objetí, svět mu ustupuje na cestě domů, do středu laskavé země. čúrek teplého štiplavého potu vzadu na krku slunce plane za závojem oblohy. modrý oceán žije ptačími křídly

-protéká přes něj a skrz něj, „Mám o něj strach,“ řekla Nikka. Sepjaté ruce se jí na stole třásly.

„To nemusíte,“ uklidňoval ji pan Ichino. „Sama jste řekla, že Nigel dokázal věci, jaké si nikdo nedokáže představit. Rozluštil hvězdný atlas. Našel souvislosti tam, kde jiní...“

„Ano, jistě. Kdybych si jen mohla být jistá, že je v pořádku.“

„Víte, Nikko, když jsem byl malý, měl jsem dvoutaktní skútr. Dostal jsem ho od rodičů. Potřeboval jsem ho na cestu do školy.“ „Hm?“

„Ta historika má pointu.“ Podal jí ruku. Zamženým oknem viděl, jak se Nigel prodírá k složenému dřevu. Čtvercová tabulka skla připomínala Sumářův tisk na dřevě.

„Týden jsem čekal, než jsem ho poprvé nastartoval,“ pokračoval pan Ichino. „Měl jsem z něj strach. Byla to stopadesátka a velice mě překvapilo, když naskočila na první nakopnutí. Hupsl jsem na skútr a hrdě jezdil ulicí tam a zpátky, mával rodičům, mával jsem i na sousedy. Vtom motor chcipl. Za živého boha jsem ho nedokázal nahodit. Domů jsem musel tlačit.“

Zvedá sekeru a seká prask povoluje dřevo po létech. Dělí se, praská, Nigel cítí, jak mu všechny svaly hrají v jediném plynulém pohybu, od zad přes ramena, ruce a topůrko po těžký břit, zaseknutý do špalku v zemi, připíchnutý k milostnému dni.

Obraz taje.

Stojí na skále, na římse poskládané zrnité žuly. Sleduje dunivý tanec chlupatých postaviček dole v údolí, bušení letí vzhůru k němu, zalévá ho a už i on tančí, štipá dříví ostrou lesklou sekerou a rytmus duní běžet žít a skákat létat, odvěké dřevo padá a on v tom pomíjivém okamžiku vnímá spojení činu a původu té tetelivé radosti z hrubé tělesné práce, potěšení z pohybu...

-zvedá sekeru a seká prask mu zní v uších a už je tu další okamžik Taje.

„Tak jsem se podíval, jestli do karburátoru teče směs a jestli svíčka hází jiskru. Vyčistil jsem trysky, našlápl a motor hladce naskočil. Nejspíš se mi něco dostalo do palivového filtru.“

Nikka přikývla.

„Tak jsem zas vyrazil ven, za dvě minuty motor škytl a zastavil.“

-a přesto, a přesto ví, že ten tanec a extáze svalů je část ale ne všechno z něj i zvedá sekeru do vyššího gravitačního potenciálu těžké země, vzpomíná na práci v utopené utopii daleké Anglie uhlíře s putnami v jednom rytmu řinčela mrazivá rána hromady uhlí pod cukrem sněhu hry-2ají lidé a stroje, Nigel pracuje jen pro peníze vykupuje se z domácího klidu v teple nažloutlého světla čte křehkou matematiku čerstvý jazyk plný příslibů nových zemí euklidovské rozkoše, transcendentní sňatek čistých hospodárných myšlenek se spodními proudy světa vymáhá trest řádu ze zněti života, leč v tom okamžiku se mísí se životem a nedělí svět na subjekt a objekt, spojuje ho slévá, seke-ra po hyperbole hnána atomy kůže rukou na molekulách dřevěného topůrka všechny esence vytažené z jedné jemné hmoty bez překladu, staré dvojakosti bezcílne dorážejí na žulový útes vsutku a zajisté uceleného matematického řešení s výsledkem vesmíru, budem zpívat lásku věčně, tou čočkou vidí poušť a Šotka za očima, pomáhá mu, ale chudák mrtvý Šotek nic nespojí, do ničeho nevplyne, ne, jen zlomky střepy v moři kategorií Skřeta uvězněného v rozškaltulovaném světě subjektobjektživotsmrt, Stalo se mi něco podobného,“ řekla Nikka. „Zkontroloval jste, jestli nemáte v benzínu vodu?“ Pan Ichino přikývl a usrkl z vychladlé černé mince kávové hladiny. „Všechno jsem znovu zkontroloval, pak jsem skútr opřel o zed' a našlápl ho. Běžel hladce a spolehlivě. Po nějaké době jsem nasedl, ujel dva bloky, motor zaškytal a zhasl.“

„K naštvání.“

„Ano. Jak je v tom starém vtipu: Sestavit japonské jízdní kolo vyžaduje mír v duši. Tohle bylo stejné.“

„Prozkoušel jste kontakty?“

„Ano, všechny běžné prohlídky.“

A?“ „A.“

„Nepřišel jsem na to.“

-ale kousek Šotek měl, všichni měli třisku sedm slepců a tající slon Šotek v hloubi feritových sítí věděl že pochází z počítačových civilizací, co zničily loď na Ikaru rozmáčkly skořápku za Marginis odřízly pokus předat znalosti bytostem předkům člověka. Ti pradávni tvorové, kteří postavili marginiský vrak i Ikara- přes obraz běží obří mhyz, klepeta jako ruce - vyhledali se navzájem? Zničila jejich domovské světy strojová inteligence? Galaxie byla plná života. Počítačové civilizace nemohly vyhledat všechny biosféry, jistě spustily vrozenou nestálost, co se dostala ke Slunci a zničila Ikara i ten vrak, když už si brouci se sněžnými lidmi skoro rozuměli. Strojová společenstva tedy poznala pradávne mhyzí volání, ucítila smrtelný třas vraku na Ikaru, Nigel ho spustil, Šotek ho uslyšel a zamířil k němu, obvody si už skoro nepamatovaly, co hledat, možná chtěly zničit Ikara i vrak na Měsíci, ale Šotek byl zmatený, ukňouraný z té dlouhé samoty, vlk puštěný do vyhřáté sednice, nemohl hodit na vrak na Měsíci fúzní kapsli, probudit nad ním nové slunce, kdyby vrak odpověděl, Nigel mu překážel, Nigel mu stál v cestě, Nigel hluchý k věčnosti na měsíčním břehu Přestává. Zasekává sekeru do špalku a otáčí se, odchází k holému svahu, plíce pumpují suchý vzduch, nohy šlapou sním křupe pronikavá vůně borovic šimrá v nose glazované světlo prosakuje korunami jehličnanů vytáhlých v boji o slunce tenký šepot větru hladí větve malý vír o pár kroků dál, zjevení rámované vločkami. Vír nasál zem a Nigel do něj vstoupil, ucítil hlazení vánku a zničil kolotavý svět, rozbil ho na maličká tornáda, vyčerpál a znovuzrodil kruh.

Na vrcholu pocítil plnou sílu ledového větru a náhle na druhé straně křišťálového údolí zahlédl pohyb, maličkou tečku orámovanou na vzdálené mytince elipsou stromů, tečka se zastavila, otočila hlavu, podívali se na sebe, přes tisíciletí je zalilo věčné světlo, vrhly se na něj vjemy, hroudy masa na lesní prsti, chvalozpěvy pod hranicí slyšitelnosti v katedrále stromů, život vytržený z žírného pralesa a pod ním vypráví nový měsíc o dalších smyslech, o základním řádu zrozeném

na parabole vrženého kamene, na stavbě, jež vrhla sněžného muže v člověka, a když mezi nimi ta jiskra přeskočila, chlupatá tečka zvedla ruku, váhavě zašátrala zvrstveným vzduchem a ztuhla, do gesta znovu vsákl strach, ruka klesla a stará bytost odběhla pod ochranu stromů, Nigel stín zastřeným pohledem sledoval a poznal novou tvář světa-jenž ho vstřebán proměnil-splynul, časem jsem na to přišel,“ pokračoval pan Ichino. „Sedlo bylo odpružené. Péra byla moc měkká. Sedlo pod zátěží kleslo moc nízko. Přívod paliva vedl pod ním, hned nad karburátorem. Když jsem si na skůtr sedl, přiškrtil jsem palivo a to za chvíli přestalo téct.“

„Motorka tudíž chcipla,“ dokončila Nikka.

„Ano. S motorkou nic nebylo. Problém byl v mém vztahu k ní.“

Nikka se zamračila.

„Totéž platí o způsobu, jakým většina z nás vnímá svět,“ pokračoval pan Ichino. „Nemůžeme vyřešit problémy, protože jsme od světa oddělení, zacházíme s ním, jako bychom se hrabali kleštěmi v ohni.“

„A podle vás to, co se stalo s Nigelem...“

„Není náhoda, že ve vraku přišel na tolik nových věcí. Naučil se splynout s motorkou.“

-jde zpátky k hranici dřeva, hrubá látka pracovního oblečení se mu napíná na kůži, zjišťuje, že se v tom nebeském klevetění nezmýlil, blíží sek němu stáčí se po svahu do údolí kde řídno naježené stromy a když se ohlíží visí nad hřebenem letí plnou rychlostí kvůli překvapení, oblý obrys sjíždí po spirále po cykloidu Nigel běží těžkým sněhem nadechuje čerstvý vzduch, kombinuje, svazuje, uf, výdech, povoluje a dokončuje.

Jejich slova přehlušil tepavý hluk z nebe. Nikka vyskočila a začala hledat jeho zdroj. Pan Ichino dorazil k oknu dřív. V čtvercovém rámu rozlišil rozechvělou tečku, rozzlobenou mouchu lapenou v krabici. Tečka zaplula mezi stromy.

„Graves,“ prohlásil. „Vrátil se. Je s ním ještě někdo.“ Nikka se kousla do rtu. Rychle se nasoukali do kabátů.

Nigel dobíhá na mýtinu, tunel v moři stromů, vystupuje z krytu jehličnanů na volný vzduch, jenž spojuje zemi s klapotem na nebi, zaklání hlavu a představuje si, jak to viděl sněžný muž, šílené víření křidel, Graves vztekle střelil dolů, zbytek tlupy prchá na všechny strany, Graves a stroj se ženou za nimi, dokud je neztratí z dohledu, pak je sleduje po zemi, ano, a Nigel nad sebou slyší něco cvakat jak se rotor blíží a lesklá kůže železa otvírá tlamu, mezi zuby se objevuje muž a plavně seskakuje do sněhu, zvedá ruce, péruje v kolenou, ruka i ručnice opisují kruh, vidí Nige-la, přikrčen k němu běží pod listy vrtule ve vichru, Nigel zastavuje, cítí něco víc, zpoza vrtulníku se vynořuje další postava, v dohledu starší muž nabalený do zimy, mladší s puškou běží dál, oko v lince s muškou s Nigelem, husté černé obočí stažené soustředěním, boty vržou na přemrzlém sněhu „Mir na něj“ starší jde blíž „Není to on, ale, já nevím...“ ošlehaná tvář zmatená, zastavuje, ruce v bok, prohlíží si Nigela „Jako bych ho odněkud znal“ Nigel proráží nebe, připraven, nohy vrostlé do země takže visí mezi nimi jako vlákno „Ichino si ho asi zavola“ hlaveň pušky opisuje kroužky mladší muž rudne vzrušením a zlostí, ruka tiskne modrou ocel hotova probudit hrom, „vytáhni ho“ rotor se zastavuje „Podívej kámo nejste trochu starý, takhle se tu oplendat, ty i tvůj kámoš Ichino? Byli byste laskaví, kdybyste prostě“ Nigel slyší útržek vzdáleného výkřiku, Nikkin vysoký hlas, říká: „Starý? Už jsme přežili Mozarta a Annu Frankovou, ale tady jsme všichni staří“ ještě krok a mladší bude na dosah ale Nigel počítá, odkud byl slyšet ten stříbrný hlas a ví, že když teď pušku chytí a ta vystřelí, kulka poletí ke srubu, dýchá tedy dál, dýchá a nechává se dýchat, Graves vrtí hlavou a šklebí se „Takový kecý na mě... hele...“

Nikka a pan Ichino obešli remízek společně a Graves je hned uviděl. Zarazili se, vyfoukli oblaka páry a rozhlédli se.

Když si pan Ichino všiml pušky, napadlo ho napřed hned skočit zpátky za stromy, ale Graves na něj zavola: „Hej, vy dva. Pojdte sem“ Pauza. „A žádný podrazy.“ Podíval se na Nikku a ona na něj. Pomalu přešli posledních padesát metrů ke Gravesovi, žlutému mládenci a Nigelovi. Mladý muž vypadal nervózní, ale pohyboval se s jistotou. Puškou mířil střídavě na Nigela, na pana Ichina i na Nikku. Ichino poznal, jaké jim hrozí nebezpečí, když jeden z nich udělá rychlý pohyb a puška bude zrovna mířit na jiného. Reflex stiskne spoušť...

„Naposledy jsi mě moc nepotěšil,“ prohlásil Graves, ruce v bok. „Tentokrát tě přesvědčím. Vím, že máš moje filmy.“

„Nemám...“ začal Ichino.

„Nekecej.“

„Zničil jsem je, jak už jsem vám řekl.“

„Koukej zpívat.“

„Nemám vám co...“ jakoby odnikud prošlehy nehybnou klenbou jeho nitra letní blesky pocitů a tužeb, splynul s nimi, nasál je aby poznal jejich pravou podstatu a pablesky nutkání rozostřil v neustálý ševl světa holý připravený přijmout písmo okamžiků čas se jak voda přizpůsobuje událostem, řiči“ Graves jde dopředu zvedá ruku hřbetem dlaně udeří pana Ichina do tváře mužik v poslední chvíli ucukne ale pozdě tělo se otáčí padá měkce ne na záda sníh vzlétá do vzduchu Graves sleduje Ichina pohledem mladík míří na Nigela Nikka ztrácí dech Nigel vidí že střelec mu nenechává příležitost

Pan Ichino zamžoural na Gravese a ucítil v ústech krev.

„Ty si asi myslíš, že jsem upínej vůl a že nechápu, o co tu běží. Ty tvoji kámošové,“ máchl rukou, „myslíte si, co z toho vytřískáte. Že jo? Nebo jste si vzali do hlavy, že ta zvěř, co mě málem dodělala, si zaslouží žít.“ Gravesův obličej mu zastínil nebe.

„Zaslouží. Zkuste to pochopit, prosím. Prostě nechci, aby je zabila pozornost, již byste na ně obrátil. Za nějaký čas je můžeme začít studovat. Ale ne vašimi prostředky.“

Graves už jen sípal. „Zase kecáš.“ Čas se smršťuje ve věčné zamrzlé okamžiky, puška se sklání doleva Ichino se snaží vzepřít na ruce zkroucené pod sebou Graves ustupuje luská na mladšího hlaveň se zvedá míří na Ichinovo levé koleno mýtinu kryjí vrstvy ticha čekání čekání „Asi jste se dostali do špatné pohádky“ říká Nigel aby odvedl pozornost už první slovo je vidět na spoušti muž napíná kosti jako vápenné páky na úvazech svalů Nigel vykopává proti jeho lokti podpacek ho chytá muž svírá posvátnou ocel a padá vypouští vzduch podrážka klouže z lokte na pažbu lesklou hnědou

dřevěnou muž škube krkem svírá kluzkou spoušť hlaveň plive ostrý hluk do sněhu míří modrý dým a ocelová kapka mizí v milosrdné zemi

Než se pan Ichino vyškrábal na nohy, Nigel už držel pušku a Graves ustupoval, pomrkával, ukazoval prázdné dlaně. Mladší muž ještě ležel tváří ve sněhu, kam ho srazila

Nikka. Kdyby po něm neskočila, Nigel by možná nestihl včas zvednout zbraň. Teď si ji opřel přes levou ruku, odjistil a otevřel komoru. Muž se zvedl na všechny čtyři a rozhlédl se, trochu popletený, jako by stále nechápal, kde je.

Nikdo nepromluvil.

„Na slovíčko,“ řekl po chvíli Nigel Gravesovi. Vzal dobrodruha za loket a odvedl ho o pár metrů dál.

Mluvili, slovům nebylo rozumět. Pan Ichino sledoval Nigela a přemýšlel o rysu, který nedokázal přesně pojmenovat.

Nigel nedával najevo sebemenší napětí a právě z jeho klidu vyzařovala síla. Když se Graves vracel, Ichino se málem lekl té změny. V očích měl klid a smíření, ale zároveň jakýsi odtazitý smutek, jako by se dozvěděl něco, co nechťel. Pan Ichino věděl, že už ho neuvidí. Nigel ho poplácal po zádech. Graves něco váhavě řekl mladšímu muži a společně se odšourali k vrtulníku. Vylezli do kabiny a za chvíli už se roztácel rotor. nádherný vznos když pod strojem vzlétl oblak sněhu jako zvonivé krystalky zpátky do nebe - sbohem - svobodnou energii mysli miloval ze všeho nejvíce když každý smysl znovu zachytil pečené prase svět když mává vzhůru bílým tvářím, to gesto jako spoj přes prostor, co je dělí, Ichino mluví ale Nigel říká ne, musí dodělat načatou práci, i když vidí že později tu chvíli přezývají u ohně a pražené kukuřice a horkého moštu protože ta chvíle bude v žaludku jako vyčpělá whisky, ne, později to stačí a čas otupí hrany událostí opírá se o vzduch zvedá pušku za nevědomý čenich vyhazuje ji vzhůru krájí dusík v korunách žuch kmen tlumí náraz a pohyb šíří veselí do tváří Nikky Ichina dívají se jak hloupá roura parabolou vytváří tečku za starostmi, Ichino se otáčí dívá se za helikoptérou duní jasným vzduchem Nigel bručí svět zapadá když naslouchá vrtuli na půl ucha tvoří se nejasné spojení, bručí zjištění, opouští ho věta a když ji říká, teprve ji poznává „Graves si stvořil budoucnost než přiletěl“ neboť vskutku byl svobodný a vždy byl svobodný součet byl na něm

...než přiletěl.“ Při těch slovech se pan Ichino otočil uprostřed díků, otočil se a viděl, jak černá tečka mizí za hřebenem. Načechrané mraky odtáhly a odhalily slunce. Než jim helikoptéra zmizela z očí, vletla do slunečních paprsků. Naklonila se a hodila na ně roztrhané žluté prasátko. Pan Ichino viděl, jak ze stromů vylétla jasná jiskra a zahálila vrtulník oranžovou koulí. Zamrkal a zjevení zmizelo, zůstal mu jen otisk žáru na sítnici. Helikoptéra se ztratila. Snažil se zaslechnout její dutý hukot. V sténání větru nad lesem nebylo nic slyšet. To vrtulník tak rychle zalétl za hřeben? Nevěděl. Otočil se na Nigela, ale ten už mířil štípat dřevo. přes všechnu maniakální vytrvalost a směšnou záležitost s puškou mu Graves svým posledním setkáním se sněžnými muži před věčnou chvíličkou připomněl kalkulačkové civilizace zalezlé mezi hvězdami, co nevysílaly, aby je mladé biosféry nenašly a nesešlely do starého železa, ale i kapesní kalkulačka je nebezpečná zahnaná do kouta zničit ta zvířata než se vyvinou ta stará pošahaná galaxie plýtvá každou nanosekundu oceány energie jako chudák nebožtík Graves, vlastně je to dobře, ale účel je špatný, nemá smysl pro tu radost jako starý zapomenutý Nigel, svázaný s událostmi zájmem lana ho stahují pod hladinu, Alexandrie Šotek milý mrtvý tatínek, ano Nigel ví jak se cítil ale teď naoko překvapen plácá do kapes rozpřahuje náruč světu, prázdný, minulost ukradená po drobných, osvobozený od harampádí svého starého já, splývá směje se na vlnách vesmíru esenci připravený na Orla ano směje se Když se ti dva vrátili do vytopeného srubu a oklepali z bot sních, řekla Nikka: „Pochybují, že byste o tom ještě někdy mluvil.“

„Ne. Všichni se učíme,“ odpověděl pan Ichino a myslel na sněžné lidi. Západním oknem uviděl Nigela. Záměrný kříž čtyř tabulek se mu na chvíli zapíchl do zad. Za Nige-lem se otvírala klenba nebes a slunce napolo skryté v oparu. Nigel stanul se sekerou uprostřed kulatého vesmíru. plíce funí námahou odpočívá a ohlíží se na záměrný kříž okna a vidí ho odhazuje ho, opak olověné střely, ven do hlasitého prásk sekera naráží na prohnité poleno dřevo se rozletí rána v křišťálu asteroidy letí mrazem, zatíná svaly taje, paty zaryté do sněhu země ho svírá v odvěkém stisku jehož je součástí, má vlastní gravitační pole, myšlenky blikají jako letní blesky každým okamžikem, splývají. Nahoře byla galaxie, roj bílých včel, každá velká nekonečná stavba, roztočený disk prořezává vesmír, Nigel neví, kdo disk vrhl, a nezajímá ho to, stačí mu křehká osa Země, každá nová pravda splývá se starou a jejich kousek světa prochází Nigelem, někdy v noci vypadneme kontinenty do sebe narážejí postavíme si boudu a zažijeme úžasné dobrodružství s rudochy seká dřevo, dělí Andromedu na tři kusy v rezervaci z Oregonu k Orlu na pár neděl nebo na dvě okamžiky mu utíkají, sotva na ně sáhne, rozbíjejí se a prchají a játku fajn, to mi vyhovuje-A slévá se.

„Nigele!“ volá Nikka. „Pojď ještě na kafe.“ srub v páře taje splývá obnovou „Už jdu,“ odpovídá Nigel. „Za chvíličku.“ Věčně splývá ano otáčí se a ano splývá a padá do něj splývá otáčí se ano a ano navěky, splývá

Kniha byla vydána se souhlasem autora a jeho agentury, Ralph M. Vicinanza LTD.

Překlad Robert Tschom

Odpovědný redaktor Michael Bronec

Korektury Helena Šebestová

Sazba LASER books s. r. o.

Obálka David A. Hardy

Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint

Výtiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.

Vydalo nakladatelství SiWy „„, můj jako svou 35. publikaci svazek 11 edice Západní fantastika

Vydání první, Praha 2002

Náklad 2.000 výtisků

Cena 185 Kč

